

Nógrádi Gábor

MARCI ÖRÖKSÉGE

Móra Könyvkiadó

Borítórajz: SZÁNTÓI KRISZTIÁN

Sorozatterv: LONOVICS ZOLTÁN

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

**A kiadó könyveit kedvezményel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu**

© Nógrádi Gábor, 2007, 2012

© Móra Könyvkiadó, 2012

Barátsággal

*A kitagadott fiú örököi • A testvéri gyűlölet oka •
Miért verekszik össze Marci és Ricsi? • Tünde és
egy elszakadt póló*

Az ősz hajú, fehér szakállú arab férfi, kis fehér sapkával a fején, a hatalmas ágyon feküdt. Szemét becsukta. Nehezen lélegzett. Szava el-elakadt, miközben a végrendeletét diktálta az ügyvéd fiatal írnökának.

– Százmillió dollár értékű vagyonom felét Szálemre, Magyarországon élő fiamra hagyom – mondta.

Szempilláját lassan felemelve, vérekes barna szemével a lányára nézett.

Fatima az aranyozott karfájú fotelben ült, az ágy közelében. Barnás arcbőrén is látszott, hogy elsápad. Mások – idegenek – talán nem vették volna észre az elhalványodó bőrszínt. Az apa azonban ismerte a lányát. Tudta, hogy a mindig konok és céltudatos Fatima élete negyven éve alatt ritkán sápadt el. S ha mégis, akkor harag és düh tombolt benne némán, vagy fáj a hasa. Az öreg sejtette, hogy a lányának most nem a hasa fáj.

Az ügyvéd – alacsony, kopaszodó férfi – levette a szemüvegét, és idegesen tisztogatni kezdte. A tisztításhoz használt meglehetősen mocskos szarvasbőrt zakója egyik titkos kis zsebéből halászta elő.

Égész életében a most haldokló egyiptomi milliomost, Ali Ahmed Bedzsavit és családját szolgálta. Sok bonyolult feladata volt már. Ezek dollármilliók megszerzéséről vagy a család ellenségeinek megbüntetéséről szóltak. De egyik sem volt ilyen váratlan és nehéz, mint ez a végrendelet.

– Szálem fiamat egykor kitagadtam – folytatta nehéz lélegzetvétellel az ágyban fekvő magatehetetlen öreg. – Kitagadtam, mert – szigorú tilalmam ellenére – magyar nőt vett feleségül, amikor Budapesten megszerezte az orvosi diplomáját... Tizenöt esztendő telt el azóta. Ezek az évek számomra a szenvedés évei voltak. Szeretett fiamra nagy szükségem lett volna a munkámban és az életemben. Ő azonban tőlem távol, talán méltatlan, szegényes körülmények között élt és él... Ha él még...

A beteg elhallgatott, hogy visszafojtsa kitörni készülő könnyeit.

Ritkán sírt. Utoljára talán tízéves korában, amikor egy királyi fogadáson óráig állt a trónteremben, és bepisilt. Felnőttkorában azonban sohasem ejtett könnyet. Most is úgy gondolta, hogy egy férfi, aki egész életében parancsokat osztogatott, és emberek sorsáról döntött, az betegen, a vég felé közeledve sem gyöngülhet el annyira, hogy sírjon.

– Betegségem és a közeledő elmúlás arra figyelmeztet – folytatta néhány pillanat múlva Ali Ahmed –, hogy hibáinkat belátni, bűneinket megbánni, tévedéseinket kijavítani sohasem késő. Keressétek meg a fiamat, vagy ha – Allah óvja meg! – nincs az élők sorában, keressétek meg a gyermekeit, és tegyétek őket gazdaggá. Ez a végakaratom. Hozzátok ide, hogy aláírjam.

Az ügyvéd Fatimára pillantott. Az asszony sötét, bokáig érő ruhájában mozdulatlanul ült a fotelben. Tekintetét mereven apja arcára függesztette. Mintha el akarná varázsolni az öreget, hogy változtassa meg a végrendeletét. De az apa már nem nézett a lányára. Aláírta a papírt, és behunyta a szemét.

Forró májusi nap volt Kairóban. Bár a hatalmas szobában kellemes hőmérsékletet biztosított a klímaberendezés, az ügyvéd izzadt. Ezt az órát szívesen kihagyta volna az életéből. Tudta, Szálem nővére mindent megtesz majd, hogy gyűlölt öccse egy centet se kapjon az örökségből.

*

A nagydarab Kaposi Ricsi fájdalmában feljajdult és összerándult, amikor Marci felrántotta a térdét. Az alacsony, fekete hajú fiúnak ezzel a mozdulattal sikerült ledobnia magáról természetes osztálytársát, és fölébe kerekedni. Miután Ricsi hasára ült, eszeveszetten csapkodni kezdte Ricsi fejét, nyakát és vállát. Ütötte, verte, ahol érte.

– Ki a terrorista?! – üvöltötte. – Ki a terrorista?!

– Hagyjátok abba! – kiabált felettük Tünde. Vörös haja a szemébe lógott. – Hagyjátok abba! – ismételte, és Marci pólóját rángatta, hogy leszedje a védekezésbe szorult Ricsiről. Körülöttük azonban néhányan nem értettek egyet a lánnyal.

– Üsd-vágd, nem apád! – kiabálták, és röhögtek.

Jól nevelt, tizenegy éves, gyöngéd lelkületű lurkók jártak az ötödik b-be. Az anyucik és apucik otthon bájos és udvarias gyermekei néha-néha így vesznek meg a vérszagtól az általános iskola ötödik, hatodik stb. osztályában, ha nincs a közelben tanár vagy egyéb, felnőttnek nevezhető élőlény. Mert a legtöbb gyerekben két ember lakik. Az egyik többnyire észnél van.

Rángatás közben végül Tündének sikerült elszakítania nyaktól vállig Marci pólóját. A fiú azonnal fordult, hogy lendületből pofon kapja a tettest, de amikor elévillant a zöld szem és a tűzvörös haj, visszafogta magát, és egy pillanatnyi tétovázás után felkelt áldozatáról.

Ekkor futott be Nusinusi.

Nusinusi (hivatalos nevén Mónus Anna tanárnő) az ötödik b osztályfőnöke volt. Ebben a beosztásban hol tigrist, hol anyamackót kellett alakítania. Most éppen a tigrisvátozat volt műsoron.

– Nem tudtok nyugton maradni, átok banda? Megbolondultatok? Lefújjam a kirándulást? – bömbölte az alacsony, kövérkés asszony, aki mosolygós állapotában nyaktól felfele Julia Robertsre hasonlított.

Magyar irodalmat és angol nyelvet tanított, ha a diákjai hagyták.

Kaposi feltápáskodott a földről, és igyekezett összetört végtagokkal vánszorgó félholt gladiátornak látszani. Ő volt ugyanis a hunyó: a verekedés okozója.

– Ki kezdte? – kérdezte Nusinusi vészjósló sziszegéssel, mire Ricsi Marcira bökött.

– Ez az állat! Nekem jött, mint egy terrorista!

Marci már mozdult, hogy újra a szemétkedő torkának essen, legyen meg Allah akarata, itt fojtja meg ezt a mocsadékot, de Tünde a fiú elé ugrott.

– Nem igaz, Nusi néni! Kaposi azt mondta, hogy Marci terrorista, mert az apja arab. A tanárnő némán nyelt egyet.

Miért nem ment ő állatidomárnak, ahogy kiskorában akarta?! Oroszlánok és krokodilok között csupa derű és kacagás lehet a munka az iskolai élethez képest.

– Richárd... – kezdte, és el akarta kérni az ellenőrzőt, hogy a fiú apját behívja. Aztán csak nyelt egyet. Mi értelme van megveretni a fiút a kétméteres, másfél mázsás hentes papával? Ki lesz jobb tőle? Kinek lesz jobb tőle? – Richárd! – kezdte újra halkabban, de ijesztőbben. – Ha ez a szöveg még egyszer elhangzik, akkor te nem jössz velünk Ausztriába. És szeptembertől nem jársz ebbe az osztályba. Gyűlölöm, ha egy másik embert a származása miatt csúfolnak. Te is epét hánynál dühödben, kisfiam, ha egy francia vagy olasz gyerek azt mondaná neked, hogy büdös magyar! Nem írok be az ellenőrződbe, és nem szólok apádnak. Ez a mi ügyünk, az osztály ügye. Ezt nekünk kell megoldani. – Majd még hozzátette: – Az osztály egyébként szégyellje magát. Ahelyett hogy megakadályoztátok volna a verekedést, hergeltétek őket.

Csend volt. Aztán Tünde csak annyit mondott:

– Bocsánatot kérünk! – És a többiekre nézett.

Néhányan bólintottak.

Néhányan azonban csak bambán ide-oda pislogtak. Miért kellene bocsánatot kérni? Élvezetes kis bunyó volt... Kár, hogy már vége. És egymásra vigyorogtak.

A butaság fertőző, mint a lábomba, csak sajnós nem viszket.

Nusinusi szerzett egy alig használt pólót Marcinak, amelynek a hátán az iskola címere virított: egy szárnyas ló.

– Ez sokkal szebb, mint a másik volt – nevetett Tünde, és a haja is lángolt a vidámságtól.

– Kösz! – motyogta Marci. – Majd szakítsd el ezt is, hátha kapok egy még szebbet. – És elvigyorodott.

Olyan szerelmes volt Tündébe, hogy néha a saját neve se jutott eszébe, ha a lányra nézett. Pedig elég különös vezetékneve volt. Bedzsavinak hívták. Bedzsavi Mártonnak.

*Meg kell akadályozni, hogy Szálem örököljön! • Marci
és az édesapja: két test, egy lélek • Mit tehet a terrorista
Mérnök, hogy a pénz a szent célt szolgálhassa?*

Az orvos megállapította, hogy Ali Ahmed Bedzsavi, Egyiptom egyik leggazdagabb embere elhunyt. A muzulmán vallás szerint elrepült a paradicsomba, ahol nagy szemű hurik (hölgyek vagy szőlőfürtök, ezen a fordítók még vitatkoznak) és a boldog öröklét várja.

Fatima felállt a fotelből. Nem halott apjához lépett azonban, hogy elbúcsúzzon, hanem az ügyvédhez fordult.

– Velem jönne egy pillanatra? A halott megvárja.

Amint elhagyták a gyászos termet, az asszony megállt a széles márványlépcső tetején, és az alacsony, kopaszodó férfi szemébe fúrta dühös tekintetét.

– Ugye tudja, hogy ezt a végakaratot nem fogjuk végrehajtani?

– A halott parancsa szentség – dadogta az ügyvéd, és a zsebkendőjével megpróbálta felitatni a verítékcseppeket a homlokáról. – Megtagadása komoly büntetéssel jár.

– Az élő parancsa még nagyobb szentség – mondta lassan, fenyegetően az asszony. – És megtagadása még komolyabb büntetéssel jár!

– Hogy képzeli, asszonyom? A törvény a végrendelet betartására kötelez minket.

– A törvény ebben a házban mostantól én vagyok. Az az ember pedig, akit az öcsémnek sem nevezek, mert szembeszállt vallásunk törvényeivel, mikor Magyarországon egy hitetlent vett feleségül, nem részesülhet abból a vagyomból, amelynek a hit győzelmét kell szolgálnia.

A lépcső alján váratlanul megjelent egy fehér köpenybe burkolódzó turbános férfi. Köpenyével az arcát is eltakarta. Az ügyvéd összerándult, mint akit forró tökfőzelékkel öntöttek nyakon. Tudta, hogy a hit győzelmének szolgálata az erőszakos akciók támogatását jelenti. S azt is tudta, hogy a turbános férfi az egyik legveszélyesebb terroristacsoport vezetője, a legtöbb merényletet tervező Mérnök. A Mérnök és csoportja egy Egyiptomhoz közeli afrikai országban tanyázott. Onnan indultak a világ különböző pontjaiba, ha akciót készítettek elő. Merényleteik célja börtönben ülő társaik kiszabadítása, vagy egy-egy ország kormányának a megbüntetése volt.

Az ügyvéd nem akart tudni sem a terrorizmus támogatásáról, sem a Mérnöknek nevezett férfiről.

Az embert ritkán szokták vízbe fojtani azért, amit nem tud.

Amíg Ali Ahmed Bedzsavi élt, ez az ember nem léphetett be a palotába. Fatima a saját házában vagy a kertjében találkozott vele. Az, hogy bejöhettek az épületbe, új, ijesztő korszak kezdetét jelezte. S ebben a korszakban az ügyvéd már nem akarta a Bedzsavi családot szolgálni.

Ezért az alacsony, kopasz férfi nagy levegőt vett, és az asszony szemébe nézve határozottan így szólt:

– Tisztelt asszonyom! Örömmel szolgáltam édesapja, illetve a család ügyeit. E szomorú naptól kezdve azonban, engedje meg, hogy az ügyvédi feladatokat átadjam az ön által kiválasztott másik ügyvédi irodának. Az örököszt értesíteni fogom a végrendeletről, mert ez kötelességem, de elfoglaltságaim nem teszik lehetővé, hogy a továbbiakban a Bedzsavi család szolgálatára álljak. Fogadja részvéteimet!

Ezután az ügyvéd visszament a terembe, hogy elbúcsúzzon a halottól. Nem láthatta Fatima haragos pillantását, amellyel távozását kísérte. És nem láthatta késként levegőbe hasító tenyerét sem. Ezzel jelezte a lépcső alján álló turbános férfinak, hogy az apjának vége, az ügyvéd pedig ellenség.

*

Iskola után Marci hazakísérte Tündét.

Mindennap hazakísérte, mert közel laktak egymáshoz.

Illetve egyáltalán nem laktak közel, mert legalább két kilométerre volt a két lakás, de mindegy. Ezt nevezik viszonylagos helyzetnek, azaz relativitásnak, akik tudják, hogy mi az a relativitás. Mi, többiek az ilyesmit inkább szerelemnek nevezzük. Az ember kíséretet valakit, és úgy érzi, húsz métert tett meg. Közben esetleg lesétált Pestről Sopronba gyalog, meg vissza. Érdekes. Erről kellene matekórán beszélni, nem az egyenletekről. Akkor a vattaagyúak is átmennének Albert Einsteinbe, meg a matekvizsgán.

Marci pontosan március huszonegyediké óta kísérette haza Tündét a város túlsó végébe.

Azon a márciusi reggelen, a tavasz első napján nyolc óra ötvenkét perckor lobbant fel közöttük a szerelem nevezetű érzés. Az említett időpontban (az első szünet alatt) ugyanis Marci rohangálás közben a folyosón nekiment Tündének, és a falhoz lökte.

– Hülye vagy?! – sikoltott rá a lány, és hatalmasat szikrázott köztük a térerő.

A felvillanó szikra persze nem látszott, mert az efféle érzelmi tűzijátékot csak azok észlelik, akiket megéget.

– Bocsi! – mondta Marci, és rohant tovább. De már nem tudott megszabadulni a dühösen rávillanó zöld szem és a meglibbenő vörös hajzuhatag varázsától. Meg a karambol okozta egyéb testi érzetektől. Úgy mint gerincbizsergés, légszomj és szúró fájdalom a mellkasban. Bordatörés? Nem. Csak Tünde könnyökének a nyoma.

A következő szünetben még egyszer bocsánatot kért Tündétől, aki dühösen elküldte délre. Azaz egy melegebb éghajlatra, amit nem illik pontosan leírni a Word nyelvhelyességi szabályai szerint. A harmadik szünetben Marci odaadta a baklaváját a lánynak. A baklava egy arab sütemény. Dió, mogyoró, mandula, méz és egyéb finomságok keveréke, úgyhogy túl rossz nem lehet. Pláne, ha Marci mamája süti, aki Marci apjától tanulta meg az elkészítését.

A negyedik szünetben Marci szakított Anitával és Friderikával, akikkel eddig járt. Az ötödik szünetben ezt elmondta Tündének, a hatodik óra után pedig hazakísérte a lányt. Ez volt szerelmük kezdetének rövid története.

Marci tehát aznap is hazakísérte Tündét, amikor Richárdnak szét akarta verni a kókuszát a csúfolódás miatt. Sőt aznap a hosszabb utat választották.

A hosszabb út érintette a kórházat, ahol Marci édesapja, Szálem Bedzsavi dolgozott, mielőtt elment volna Afrikába. Marci édesapja ugyanis már több mint egy éve Afrikába utazott, hogy ott gyógyítsa az embereket, és társaival együtt megakadályozzon egy világméretű járványt. Legalábbis Marci így tudta. Ezt mondta neki a mamája, amikor az apja egyik napról a másikra eltűnt. A mamája sírt, és Marci is sírt egy kicsit, mert nem értette, hogy miért nem búcsúzott el tőle az apja. Akármilyen gyorsan kellett csomagolnia, lehetett volna két perce, hogy megölelje.

Marcit különlegesen erős szeretet kötötte össze az édesapjával.

Persze apák és fiúk általában szeretik egymást. (Kivéve ha a fiúk egyest visznek haza a suliból, vagy az apák részegen megbotlanak a szőnyeg szélében, és estükben elsodorják a tévékészüléket.) A szokásos apa-gyermek szeretetnél azonban Marcit sokkal erősebb érzelmek kötötték össze az apjával. Szálem Bedzsavi ugyanis a gyerek csecsemőkorától kezdve minden szabad idejét a fiával töltötte. Talán azért is volt ez így, mert a családjá kitagadta, és nagyon hiányzott neki a sok rokon. Vagy azért volt Marcival többet, mert barátai sem voltak. Még orvostársai meghívására se ment el: parti, buli, születésnap, névnap... olyankor mindenki ivott, a muzulmán vallás pedig tiltja az alkoholos italok fogyasztását.

Szálem, ha befejezte a munkáját a kórházban, azonnal hazament, és a fiával foglalkozott. Mesélt neki, játszott vele, beszélt hozzá, tanította. Olyan szoros volt a kapcsolat közöttük, hogy Marci hat-hét éves korában már kitalálta az édesapja gondolatait. Nem csak azt, hogy az édesapja szomjas, vagy, mondjuk, fel szeretné kapcsolni a villanyt. Ezeket a kívánságokat más gyerekek is kitalálják, ha a kérés éveken át sokszor ismétlődik. Marci azt is kitalálta, hogy az édesapja melyik könyvet szeretné levenni a polcról. Netán hogy éppen melyik gyerekkori élményére gondol. Néha gondolatolvasást játszottak, és Marcinak Szálem, Szálemnek pedig Marci gondolatát kellett kitalálnia. Például egy országra gondoltak. Vagy egy névre. Vagy egy focicsapatra. Vagy egy filmre. Vagy egy bölcs mondásra. A kitalálendő szót vagy gondolatot megsúgták Marci mamájának. Így ellenőrizhették, hogy a másik valóban kitalálja-e, amit ki kell találnia. És a gondolatolvasás szinte mindig sikerült. Marci mamája nagyon élvezte az ilyen játékokat. Örült, hogy a férje és a fia között ilyen csodálatosan szoros kapcsolat szövődött.

A kapcsolat persze akkor sem szakadt meg, amikor Szálem Afrikába ment. Hetente legalább kétszer-háromszor írtak egymásnak egy-egy e-mailt. És Marci ezekről a levélváltásokról mindig beszámolt Tündének.

Azt persze Marci nem is sejtette, hogy a válaszlevelet nem Marci édesapja, Szálem írja Afrikából, hanem az apa nevében az édesanyja Budapestről.

*

A Mérnöknek nevezett turbános férfi rezzenéstelen arccal fogadta a hírt, hogy az elhunyt milliomos kitagadott fiára hagyta vagyona felét.

– Szükségünk van arra a pénzre, Fatima! – mondta halkán az asszonynak, amikor elvonultak egy félreeső szobába. – Ügyünk győzelme minden apai végrendeletnél fontosabb. Allah meg fogja bocsátani neked, akármit is teszel annak érdekében, hogy a pénz a megfelelő kezekbe kerüljön.

– Mire gondolsz, sejk? – kérdezte az asszony, és a karkötőit babrálta idegességében. – Semmisítsem meg a végrendeletet?

– Azt már nem lehet – mormolta a Mérnök. – Túl sokan tudnak róla. Például az ügyvéd. No meg az írnok, az orvos. Talán a szolgák is...

– Öljék meg őket – mondta az asszony halkán, mintha csak azt javasolta volna, hogy mossák el a csészéket a konyhában. – Az ügyvédet legelőször. Még azelőtt, hogy felvénne a kapcsolatot az öcsémmel.

– Persze – mondta a Mérnök –, ez nem probléma. De nem ez a megoldás.

Fatima riadtan a Mérnökre kapta a tekintetét. Nem kellett többet kérdeznie. Tudta, hogy a Mérnök milyen megoldásra gondol.

Az ügyvéd megpróbálja értesíteni Szálemet az örökségről.

Szálem azonban Afrikában dolgozik mint orvos. Vagy nem? • Mami és Papi, Marci elhunyt nagyszülei Cível, a macskával együtt az unokájuk fejében található emléksejtben élnek tovább

Ali Ahmed Bedzsavi, a néhai egyiptomi milliomos ügyvédje, dr. Hakim Bedair, amint hazaért, már tárcsázta is Szálem Bedzsavi telefonszámát.

A számot nem volt nehéz megtalálni. Benne volt az internetes budapesti telefonkönyvben.

A készülék kicsengett, de nem vette fel senki.

Az ügyvéd minél hamarabb beszélni akart az örökössel. Teljesíteni fogja megbízója végakarátát, és azután minden kapcsolatot megszakít Fatimával, ezzel a veszélyes asszonnyal és még veszélyesebb barátaival.

Mindenkinek a saját élete a legdrágább.

A muzulmán vallás szerint ugyan, mint tudjuk, a hívő ember a paradicsomba jut, de az ügyvéd egyrészt nem volt vallásos, másrészt a földön is egészen jól érezte magát.

Az ügyvéd a lélekvándorlásban sem hitt. Meg egyébként sem volt vonzó számára, hogy hiénaként vagy szúnyogként visszatérjen a földre. Ha, mondjuk, tuti lett volna, hogy a második életében ő lesz az új David Beckham vagy Jennifer Lopez, akkor talán... De erre nem volt semmi biztosíték.

Marci fél négyre érkezett haza. Amikor belépett a lakásba, éppen csörgött a telefon.

– Halló! Bedzsavi lakás – szólt a kagylóba, de csak egy kattantást hallott. Mintha valaki éppen akkor unta volna el, hogy senki sem veszi fel a kagylót.

„Lehet, hogy anya hívott – gondolta Marci. – Ellenőrizte, hogy itthon vagyok-e már. Majd azt mondom, hogy kint voltam a klotyón.”

Marci mamája egy gyógyszerárban dolgozott, és csak este hat órakor végzett. Úgyhogy Marci még kétszer körbekísérgethette volna Tündét a fél városon, a mamája akkor sem veszi észre, hogy a fia nem megy haza az utolsó óra után azonnal.

Egy négyszintes ház második emeleti lakásában laktak. Két és fél szoba. Az ablakok a közös kertre és a csöndes utcára néztek.

Marci sokat volt egyedül a lakásban.

Ahogy az apjának, neki sem voltak barátai. Rokonok se nagyon... Édesanyja szülei, Papi és Mami, néhány éve meghaltak. A nagyiéknak volt egy cicájuk, de tavaly Cili is az árnyékvilágba költözött. A macska akkor tizennyolc éves volt. Az ember ebben a korban még tündöklően ifjú, de egy cica már vénséges vén.

Marci, ha egyedül volt otthon, olvasott, vagy bekapcsolta a számítógépet. Általában inkább bekapcsolta a számítógépet. Most is ezt tette, miután a táskáját egy rövid röppályán a díványra repítette.

Remélte, hogy apja válaszolt a tegnapi levelére.

„Az egész osztály Ausztriába megy kirándulni, csak én nem! – panaszkodott előző este az e-mailben Marci. – Anya azt mondta, hogy nincs rá pénz. Tök gáz! Most hogy mondjam meg a Nusinusinak? Mi vagyunk a legszegényebbek az osztályban? Én ezt nem hiszem. Akinek az édesapja külföldön dolgozik, az sokat keres. Te nem? Anyu azt mondta, hogy azt a pénzt beteszed a bankba, mert házra gyűjtünk. Ez jó. Oké! Legalább tarthatok kutyát. De nem lehetne százezer forintot elvenni a pénzből, hogy én is elmehessek a többiekkel Ausztriába?”

Apja levele, amit az adatok szerint este tíz óra után küldött el egy titkos e-mail címről, sokkal rövidebb volt.

„Kisfiam, Marcikám! Röviden írok. Most hoztak egy beteget. Meg kell néznom. Sajnálom, hogy nem mehetsz Ausztriába. Anyu tudja, hogy mennyi pénzünk van, s mire lehet költeni. Az én fizetésemből valóban házat akarunk venni. Nem szórhatjuk el. Meglátod, még nagyon sokszor jársz majd Ausztriában. Meg is fogod unni. Vigyázz magadra, és tanulj! Csókol apa.”

Marci elhúzta a száját. Nem ezt várta az apjától. Ilyen életbe vágóan fontos témánál, mint egy ausztriai osztálykirándulás, az apja nem intézheti el ilyen kurtán-furcsán a választ. „Meglátod, még nagyon sokszor jársz majd Ausztriában. Meg is fogod unni.” Mintha az anyját hallaná. Pikpakk, mindent gyorsan, röviden elintézni! Ez anyu stílusa! Magyar ritmus.

Ha apától kért valamit, amit éppen akkor nem lehetett teljesíteni, apa mindig részletesen elmagyarázta, hogy miért nem megy a dolog most. Ennyire megváltozott volna Afrikában?

A telefon ismét megcsörrent.

– Halló! Te vagy az, anya? – szólt Marci a kagylóba. – A klotyón voltam... – kezdett magyarázkodni, de egy férfi hangja megakasztotta a szokásos szófolyamot.

– Hakim Bedair ügyvéd vagyok – mondta az ismeretlen arabul. – Szálem Bedzsavit keresem. Beszélhetnék vele?

Marci minden szót értett. A magyar volt az anyanyelve, az arab pedig az apanyelve. Az anyja magyarul, az apja csak arabul beszélt vele csecsemőkora óta. Így persze könnyű nyelvet tanulni!

– Nincs itthon – válaszolt Marci az idegennek arabul. – Vidéken van. Lehet, hogy csak a jövő héten jön haza. – Mert az anyja a lelkére kötötte, hogy ezt kell mondania az ismeretleneknek. Még véletlenül sem említheti meg, hogy az apja Afrikában dolgozik. Mert nem hivatalosan van kint.

– Értem – mondta az idegen. – Majd ismét hívni fogom. – És elbúcsúzott. – Szalem Alejkum. – Ami annyit jelent, hogy „béke veled, béke veletek”.

Nem akarta a gyerekek elmondani, hogy a nagyapja meghalt. Azt pedig semmiképpen, hogy az apja ötvenmillió dollárt örökölt.

A végrendelet tartalmát csak az örökössel közölheti.

Erre a beszélgetésre azonban nem került sor.

Nem azért, mert az apa a következő héten sem volt Budapesten, hanem mert az ügyvéd nem hívhatta fel.

A tenger fenekén nincs telefon.

*

Valószínűleg nagyon kevesen tudják, hogy elhunyt rokonaink, ismerőseink, barátaink, kedvenc állataink és növényeink (összefoglaló néven: szeretteink) az agyunkban található emléksejtekben élnek tovább mint emlények. Az emlékgazdák fejében ezek az emlények a saját teljes testi valójukban léteznek, csak nagyon kicsi, mondhatni iciripiciri méretben. Még nem találták fel azt a mikroszkópot, amellyel be lehetne pillantani az efféle emléksejtbe. Egy Nobel-díjas japán biológus számításai azonban igazolták a tényt: akikre emlékezünk, azok az emléksejtjeinkben élnek tovább.

S ha mi már nem vagyunk, akkor továbbvándorolnak a déd- és ükunokákba, meg azoknak az emlékgazdáknak az agyába, akik emlékeznek rájuk. Így akár évszázadokig is létezhet az arra érdemes elhunyt személy, hol itt, hol ott.

Ezt persze az iskolában nem tanítják, mert így is túl zsúfolt a tananyag.

Az emléksejtben egyébként nagyon kellemes az élet. Nincs ébresztőóra, üvöltöző szomszéd, spenótfőzelék és rossz tévéműsor. Az emberek, az állatok meg a növények a saját különleges, úgynevezett angyalnyelvükön beszélgetnek egymással. Ez úgy történik, hogy az emléksejtben élő egyik emlény gondol valamire, s a többiek hallják, mit mond magában, illetve mire gondol. A gondolatokat tehát nem lehet elrejtteni, mint az életben.

Az emberi agyban lakó elhunytak egyébként a világon mindenről tudnak, ami az emléksejt hordozóját érinti, még olyat is, amiről az emlékgazda, az élő személy nem tud. Az emléksejtben élőket ugyanis összeköti egy szinapszis nevű hálózat, amelyen át az emlékgazdáikról mindent megtudhatnak, ami annak sorsát befolyásolja, életét veszélyeztetheti. Persze az odabent tartózkodó emlények nem mondhatják el az élőknek, hogy mit tudtak meg a szinapszison keresztül, és sajnos nem is védhetik meg a veszélyektől emléksejtjük őrzőjét, bármennyire is szeretnék.

Bár akadnak kivételes helyzetek...

Ha az emlékgazda igazán nagy veszélyben van, az emléksejtből egyetlenegyszer ki lehet jönni segíteni a külvilágra, az életbe. Ilyenkor azonban egy egészen más alakban, formában, testben támad fel az emléksejtben lakó, mint amilyenben élt. Például egy férfi,

aki időskorában elhunyt, csak madárként éledhet újjá. Azt, hogy bagolyként, fecskéként vagy sasként támad fel, ő dönti el. Egy asszony csak virág vagy másfajta növény lehet. Például kaktusz. Egy macska azonban lehet egér, patkány vagy akár kutya is. Az emléksejtben élők közül emberként csak a már elhalt virágok, növények támadhatnak fel. Bonyolultnak hangzik, mint egy egyenlet, de nem az. Az egyenlet sem az annak, aki érti.

Az ilyen újjáéledő lényt nem lehet elpusztítani egy hónapig. Ő azonban bármikor úgy dönthet az egy hónap alatt, hogy visszatér az emléksejtbe, ha már segített az emlékgazdán, azaz elvégezte feladatát a földön.

Egyszóval, kedves olvasó, sohasem tudhatjuk, hogy a körülöttünk található növény vagy állat melyik – általunk szeretett, de már elhunyt – ember vagy más élőlény újjáéledt (feltámadt) változata. Ezért kell vigyáznunk a természetre. Életünk segítői, egykori szereteteink más-más alakban talán ott vannak erdőn-mezőn, utcán, kertben, vagy éppen bent a lakásban. Ott vannak, mert az emléksejtünkben miattunk pattantak elő egy másik alakban. Tudom, hogy ez most nagyon komolyan hangzik, de csak azért, mert komoly is.

Papi és Mami, Marci nagyszülei is az unokájuk egyik kis összkomfortos emléksejtjében húzódtak meg Civel, a macskával, és egészen jól berendezkedtek.

Mondjuk, a régi ágyuk és az a szép üveges szekrény, ami tele volt porcelánszobrocskákkal, hiányzott, de az ember ne legyen nagyravágyó. Sok elhunyt embernek még egy emléksejtecske sem jut, mert nem voltak gyerekei. Vagy nem volt elég szeretetreméltó, hogy egy barát vagy ismerős megőrizze őt az emlékezetében. (Ez persze ritka. Nincs olyan ember, legyen bármilyen gonosz, aki ne tenne az életében valami jót.)

Papinak megmaradt a hintaszéke, ami a lakásuk kiürítése közben összetört, Maminak meg az a hatalmas fotel, amelyben mindig varrt, olvasott és tévét nézett.

A fotel ugyanis egy raktárba került, a raktár pedig leégett. És az a berendezési tárgy, amelyik elpusztul, tönkremegy, az bekerülhet az emléksejtbe, hogy régi gazdái használhassák. Úgyhogy Papi folyton a hintaszékében ringatózott, Mami meg a fotelben olvasgatta azokat a könyveket, amelyek szétszakadtak, tönkrementek a földön, és így az emléksejtbe kerülhettek. Szerencsére Cili is kedvenc szőnyegén aludhatott, mert Marci mamája kidobta, és szétmállott egy szeméttelen.

Mami, Papi és Cili pontosan tudták, hogy mit tartalmaz az egyiptomi nagyapa végrendelete, mert értesültek róla a szinapszison keresztül. De hiába tudták, nem mondhatták el Marcinak.

– Tudod, Papi – kezdte Mami, miközben kényelmes foteljében egy réges-régen elszakadt ruhát varrogatott –, kissé zavar ez a dolog a végrendelet körül.

– Te csak ne foglalkozz vele, kedvesem – mondta Papi, aki a tegnapelőtti, szeméttbe dobott újság sportrovatát olvasgatta, mert még itt is imádott idegeskedni a magyar foci miatt. – Eleget aggódtál életedben.

– És ha ez a Fatima nevű gonosz nőszemély meg a haverjai valami rosszat forralnak? Mégiscsak a mi családukról van szó!

– Na és? – kérdezte Papi. – Mit tehetünk mi itt Marci fejében? Hagyj olvasni! Megint kikapott a Fradi.

Mami nagyot sóhajtott, és Cilire nézett.

– Mit szólsz hozzá? Én a családtagjaim életéért aggódom, ő meg fradizik.

– Istenem! – nyávogott Cili. – Hogy én mennyire unom az állandó vitáitokat! – És ha lehet, még jobban összegömbölyödött. – Azt hittem, ha feldobom a talpamat, és bekerülök az emléksejtbe, mert naná, hogy jó cica voltam, végre lesz egy kis nyugalmam. Erre mi történik? Ugyanazt hallgatom reggeltől estig, mint amikor éltem. Esküszöm, nem érdemes meghalni!

– Jellemző! – ingatta fejét Mami. – Sohasem számíthattam rátok a bajban. Pedig ha Marcival – isten ments! – történik valami, akkor nekünk is végünk van, de örökre!

– Mit beszélsz? – hajtotta össze az újságot Papi, mert látta, hogy itt se hagyják nyugodtan olvasni. – Mi baja lehetne Marcinak? Te egész életedben rémeket láttál!

– Na ja! – sunyított Cili. – Mert folyton téged nézett, Papi!

– Én ezt a pimasz macskát úgy kivágom, hogy a lába sem éri a sejtfalat! – mondta Papi, de a bajusza alatt somolygott. Mindig szerette a jó poénokat.

Fatima, a terroristák és a merénylet terve • Miért sír mindig Marci mamája, ha szóba kerül a férje? • Néha veszélyes egy asszony kesztyűs kezét megfogni • Bébicsősz, a bérgyilkos

– Hallottam, szegény ügyvédünk belefulladt a tengerbe – mondta Fatima a Mérnöknek, miközben a palota hatalmas kertjének keskeny ösvényein sétálgattak.

Itt senki sem hallgathatta le őket.

– Ó, igen – bólintott a Mérnök. – Nem is értem... Pedig olyan jó úszó volt.

– Akkor vajon mi történhetett? – nézett Fatima a turbános férfira, és mosolygózott a szája szélén.

– Bizonyára görcsöt kapott, amikor lenyomtuk a víz alá – mondta a Mérnök, és arca ugyanolyan komoly és rezzenetlen volt, mint mindig.

Fatima elnevette magát. Szerette a férfi halálos humorát. A Mérnök, aki a legtöbb sikeres merényletet tervezte a világon – ezért is hívták Mérnöknek –, gyakran csomagolta kegyetlen tréfába terrorista akcióik következményét. Amikor egy vonatot felrobbantottak, és húszan meghaltak, csak annyit mondott az áldozatokra: „rosszkor rossz helyen voltak”.

– Találtunk valakit, aki alkalmas lenne a budapesti feladatra – váltott témát a terrorista. – Igaz, hogy sokba kerül, de a tapasztalatok szerint mindig tökéletesen elvégzi a munkáját. A legjobb bérgyilkos Európában.

Fatima elkomolyodott. Akármennyire gyűlölte a testvérét, nehezen fogadta el meggyilkoltatása tervét. Amikor a Mérnök a palota félreeső kis szobájában, Ali Ahmed Bedzsavi halála után először javasolta ezt a megoldást, nem is válaszolt azonnal. Pedig tudta, hogy más lehetőség nincs. Ha az öccse meghal, akkor az apja végakarátát nem lehet végrehajtani. Szálem örökségét megtarthatják a szent célokra.

Fatima gyerekkorában imádta az öccsét. Három évvel volt idősebb Szálemnél. Mindenre ő tanította meg a fiút: olvasni, sakkozni, kártyázni, úszni, de még illedelmesen étkezni is. Jó kapcsolatuk akkor kezdett megromlani, amikor Szálem a budapesti orvosi egyetemre került, Fatima pedig a terroristákat támogatta. Ezt ugyan az akkor fiatal lány titokban próbálta tartani, de a két testvér beszélgetése, levélváltása során kiderült Fatima vonzódása az igaz hit kegyetlen harcosaihoz. Szálem ezt teljes szívéből ellenezte. Órúlságnak tartotta a merényleteket, a robbantásokat, a tússzedő akciókat, a repülőgépet-eltérítéseket, és a két testvér között a kapcsolat annyira megromlott, hogy végül már nem is beszéltek, nem is leveleztek. Amikor pedig Szálem – apjuk akarata ellenére – feleségül vette azt a magyar lányt, akibe beleszeretett, Fatima meggyűlölte az öccsét.

A testvéri gyűlölet azonban sohasem törölheti ki teljesen a gyerekkori jó kapcsolat kedves emlékét. Ezért fogadta el Fatima nehezen öccse meggyilkoltatásának a tervét. A Mérnök, az igaz hit harcosa azonban meggyőzte őt. Csoportjuknak szüksége volt a pénzre egy hatalmas jelentőségű merénylet végrehajtásához. Éppen egy év múlva azt a palotát akarták felrobbantani, ahol Európa vezetői a szegény országok támogatásáról tárgyaltak.

– Ez az akció a legnagyobb figyelmeztetés lesz Európa és a világ számára – mondta a Mérnök. – Ez a robbantás meg fog győzni mindenkit, hogy a kormányoknak teljesíteniük kell a követeléseinket. Ki kell engedni társainkat a börtönből, és nem akadályozhatják meg, hogy egy arab ország atombombákat gyártson. Ha követeléseinket nem teljesítik, mi az egész világot képesek vagyunk lángba borítani. Fatima! Egy ember halála semmi száz- és százmillió igazhitű boldogságához képest. Semmi az még akkor is, ha az az ember a testvérünk.

Fatima a kerti ösvény egyik apró virágoktól ragyogó bokránál megállt, és tenyerével végigsimította a bársonyos fehér szirmokat.

– Mit tudunk arról az emberről, akit meg akarunk bízni a... feladattal? – kérdezte a Mérnököt. – Általában hogyan dolgozik? Pisztoly, kés? Vagy bomba?

– Társaim szerint, akik kiválasztották, mindig a legmegfelelőbb eszközt használja – mondta a Mérnök. – A munkájára még nem volt panasz.

*

– Egy pasi apával akart beszélni – mondta Marci, amikor az édesanyja hét órákor hazaért.

– Arab volt, és ügyvéd.

A vékony, csinos asszony, aki hosszú barna haját mindig kontyba tekerve hordta, Marci felé kapta a fejét.

– Mi? Ki?

– Nem Miki, hanem Hakim. Hakim Bedair, vagy hogy hívják.

– És mit akart ez a... Hakim?

– Nem mondta. Apát kereste. Majd a jövő héten hívja.

Marci édesanyja félrefordította a fejét. Szeméből kicsordult néhány könnycsepp.

– Mi van? – kérdezte Marci. – Most miért sírsz?

Az asszony erre zokogásban tört ki, és berohant a szobájába.

Marci ezt egyáltalán nem értette. Jó, hogy anyának is hiányzik apa. De ennyire? Apa Afrikában dolgozik. Majd hazajön. Mért kell így sírni, ha az ember szóba hozza?

Igaz, a nők sokkal érzékenyebbek, mint a férfiak. Ezt is az apja mondta Marcinak.

Szálem nagyon sokat tudott a női lélekről. Volt egy nővére, akit gyerekkorában nagyon szeretett. Fatima minden olyan titkot elmondott neki, amiről csak a lányok tudnak.

*

A párizsi bank üvegajtaján először két nagydarab fickó lépett ki sötét öltönyben.

Egy pillanatra megálltak, körülnéztek.

Aztán egyikük a járda szélén álló fekete gépkocsihoz lépett, a másik pedig az ajtó mellett maradt. Ahogy a testőrök szoktak elhelyezkedni a világon mindenütt, hogy megvédhessék az őrzött személyt.

A délutáni forgalom zaja, autók túlkölése, mentők vijjogása töltötte be az egymással szemben álló párizsi üvegpalaták közötti teret. A járdán színes ruhákban sétáló nők és munkából hazafelé igyekvő, aktatászkás férfiak kerülgették egymást meg a mindenütt jelen lévő, többnyire Afrikából érkező utcai árusokat.

– Eredeti afrikai ékszerek, dobok! Olcsó, olcsó! Olcsóbbnál is olcsóbb!

– Krokodilból készült táskák, tárcák, övek! Tíz euró! Tíz euró! Egy őrült vagyok, hogy ennyiért adom! Meg vagyok bolondulva! Akárki becsaphat! Most vegyenek tőlem!

Néhányan kutyát sétáltattak, vagy a gyerekeikkel veszekedtek. A gyerekek ugyanis, mint a világon mindenütt, állandóan vásárolni akartak.

Egy taxi állt meg a bank előtt.

Sötét ruhás, fekete kesztyűs, gyászfátyolos nő ült a hátsó ülésen.

A sofőr kinyitotta a kocsiját, és a hölgy kiszállt. Az egyik testőr odapillantott. „Mellben kissé erős” – gondolta, aztán visszakapta a fejét a bank ajtajára.

Alacsony, vékony, szemüveges úr lépett ki az üvegajtón az utcára. A férfit Anatolij Brezinának hívták, és az orosz fegyverkereskedő maffia egyik vezetőjeként ismerte a fél világ.

– Szép időnk van, nem, Szása? – mondta a maffiafőnök az ajtó mellett álló természetes férfinak. – Lehet, hogy ma kimegyünk golfozni.

Aztán elindult a járda szélén álló gépkocsi felé. Majdnem összeütközött a gyászruhás hölgygel. A hölgy megtántorodott, és ha nem kapja el a szemüveges úr kezét, talán el is esik.

– Bocsánat, madame! – mondta a férfi, és erősen tartotta a kesztyűs kezét, amíg a hölgy vissza nem nyerte az egyensúlyát.

– Köszönöm – mondta az asszony franciául, igen gyöngye hangon. Érződött, hogy sokat sírhatott mostanában. – Ne haragudjon! – folytatta. – Kicsit figyelmetlen vagyok... – És a férfi látta, hogy az asszony a fátyol alatt halvány mosollyal köszöni meg a segítségét.

A következő pillanatban azonban a Szása nevű testőr egy udvarias, de határozott kézmozdulattal elválasztotta egymástól a védencét és az ismeretlen nőt. (Sose lehet tudni, ki kicsoda. Egy testőrnek mindenre gyanakodnia kell. Ezért is fizetik.) Ezután a maffiafőnök és a testőrök beszálltak a gépkocsiba.

– Mindig mondtam, hogy nincs bájosabb a francia nőknél – mondta a fegyverkereskedő. – Akár húszévesek, akár ötven.

Aztán a gépkocsi elindult, és öt perc múlva Anatolij Brezina a torkához kapott, majd megfulladt. A boncolás szerint valami bőrön át ható gyors mérgező anyag végzett vele. Minden bizonnyal megfoghatott valamit, ami a halálos méreggel át volt itatva. A testőrök szerint egy gyászruhás nő kesztyűs kezét érintette meg utoljára. A vékony cérnakesztyű azonban nem lehetett mérgező, mert akkor a nő is azonnal meghal – gondolták a testőrök és a halott munkatársai.

Tévedni emberi dolog.

*

Egy tetőtéri párizsi lakásban, ahonnan egyszerre lehet látni az Eiffel-tornyot és a Sacré Cœur (Szent Szív) templomának aranyos kupoláját, a gyászruhás nő rózsaszínű kombinében álldogált a tükör előtt. Egy golyóálló mellénnyel soványabb volt, és így már nem látszott olyan testesnek, mint a gyászruhában, mégis azt mormolta:

– Le kellene fogynod, Rózsi. Le kellene fogynod... – Aztán nagyot sóhajtott. – Mindig csak mondom... Mit csináljak, ha imádok enni? Az egyetlen örömöm az életben Domikán kívül. – És a széken tisztálkodó fehér patkányra pillantott. A patkány felnézett, amint a nevét meghallotta, és felemelte az egyik mellső lábát. Mint aki azt mondja: nem is vagy olyan kövér. Nekem tetszel.

Domika nagyon okos kis állat volt. Értette a beszédet, tudott hízelegni, és ha hangosabban rászóltak, sértődötten elbújt egy takaró alá.

Az asszony a patkányra mosolygott, aztán otthagya a tükröt, és kinyitotta az ablakot. Meglehetősen büdös volt a szobában. Ami igaz, igaz: nem éppen tyúkhúsleves-illatú, ha kénsavban feloldunk egy pár, belül gumival bélelt fekete cérnakesztyűt.

Terroristák kupaktanácsa a másolószalonban • Miért nem tud Marci az osztállyal Ausztriába menni? • Nusinusi meglepődik • De hol van Szálem, Marci édesapja valójában? • Rózsi, a bérnyilkos elvállalja a feladatot

A Mérnök Fatima beleegyező válaszával tért vissza a csoport rejtékhelyére a palotából: a bérnyilkos indulhat Budapestre, hogy elvégezze a feladatát.

– Csak az interneten lehet elérni az emberünket – mondta Muslimah. – Nem tudom, a világ melyik részén tartózkodik, és telefonja sincs.

– A nevét tudjuk – tette hozzá Abir –, de az is álnév: a Bébicsősz.

A rejtékhely egyébként egyáltalán nem volt rejtékhely. Egy másolószalon volt a már említett, Egyiptomhoz közeli afrikai országban, ahol röplapokat, újságokat, plakátokat lehetett másoltatni. Persze azt az eszme harcosain kívül senki sem tudta, hogy a másolószalon fehér köpenyes munkatársai és néhány máshol rejtőzködő harcostárs az igaz hit legbátrabb katonái. Igaz, az emberek általában terroristáknak nevezik őket.

Abir a Mérnök legközelebbi munkatársa volt a csoportban. A Mérnök tervezett, Abir szervezett. Ha szükség volt egy autóra, egy helikopterre vagy repülőgépre, Abir kapcsolataira és zseniális szervezői képességére mindig számítani lehetett.

A Mérnökön és Abiron kívül a boltban „dolgozott” a szintén szakállas Muslimah és az örökké szótlan Husszein is. Muslimah a lehallgatókészülékek, a számítógépek és a bombák időzítő szerkezeteinek a mestere volt, míg Husszein a fegyverek szakértője. A csoport többi tagja csak akkor bukkant fel, ha merényletre készültek.

A csoportot alig egy évvel azelőtt hozta létre a terroristák központi vezetősége az európai államfők elleni merénylet végrehajtására.

– Mondjátok – kérdezte a Mérnök –, valójában mit tudunk erről a... Bébicsőszről?

Abir dús, fekete szakála mögött elvigyorodott.

– Én nagyon keveset. És te, Muslimah?

– Még senki sem látta – mondta Muslimah. – Csak az akcióit ismerjük. Ő robbantotta fel annak a spanyol üzletembernek az autóját, aki Görögországba lógott a cég pénzével. Ő lőtte le az albán kémeket, aki átállt a brit titkosszolgálatához.

– Tegnap váratlanul meghalt Anatolij Brezina – szólt közbe Abir. – Egy különösen erős mérge végzett vele.

– Szerintem ebben a gyilkosságban is benne volt a Bébicsősz keze – bólintott Muslimah.

– Megéri a pénzét.

– Százezer dollár elég nagy pénz... – morogta a Mérnök. – Különösen kockázatos, hogy a pasas előre kéri a felét.

– Húsz éve ő a legjobb – jegyezte meg Muslimah.
– Persze kereshetünk valaki mást – szólt közbe Abir. – Egy olcsóbbat.
– Nem, nem! Ötvenmillió dollárról van szó. Ennyi az örökség összege. Százezret megér, hogy hozzájuthassunk. Üzenj neki! Tegye hidegre Szálem Bedzsavi urat Budapesten!
– Oké! – mondta Abir. – Nem lesz gond.
– Szerintem se – vigyorgott Muslimah. – Kinyírja három nap alatt, ha nem jön közbe semmi.
– Ne jöjjön! – mondta a Mérnök.
Husszein nem szólt, csak bólintott. Ez nem az ő szakterülete volt.

*

– Nusi néni, én nem tudok az osztállyal Ausztriába menni – mondta Marci, mielőtt Nusinusi ismertette volna a kirándulás végleges programját és a befizetés határidejét.
Persze mindenki Marcira bámult.
Ezt a bulit örültség lenne kihagyni.
Bécs, Práter, izgalmas várak, hajókázás, közös szállás a lányokkal, még ha külön emeleten is!
– Miért? – kérdezte Julia Roberts 2., és a szemöldöke felszaladt a hajáig. – Miért nem tudsz jönni?
– Azért, mert... – kezdte Marci, de megakadt. Nem akarta elmondani, hogy a pénz miatt. Ne nézzék őt szegénynek! – Azért nem tudok Ausztriába menni – folytatta határozottan –, mert apám néhány napra hazajön!
Az osztály egy emberként zúgott fel. Hú! Az persze egészen más, ha a faterja hazajön Afrikából. Lehet, hogy hoz egy kis majmot!
– Igen! – mondta Marci. – Hazajön, és én itthon akarok lenni, amikor... megérkezik. Egy éve nem láttam.
Az osztályfőnöknő egy szót se szólt, csak nézte a fiút, és pislogott. Mi az, hogy Marci apja hazajön? Már hogy jöhetne haza? Hiszen éppen egy éve, hogy meghalt autóbalesetben!

*

Majdnem pontosan egy évvel azelőtt, április végén egy rendőr és egy fehér köpenyes orvos jelent meg a gyógyszertárban, ahol Marci mamája dolgozott.
Szálem Bedzsavi feleségét keresték.
Az asszony elsápadt. Rögtön tudta, hogy valami baj történt.
A gyógyszertár hátsó részében a rendőr elmondta, hogy a férje karambolozott. Az autó kigyulladt, és Szálem nem tudott kiszállni belőle. Ahogy az újságok írni szokták: a

felismerhetetlenségig összeégett. Csak a gyűrűje maradt meg, de az is fekete volt a koromtól.

Marci mamája dermedten ült a hír hallatán. A rémülettől sírni sem tudott. Csak ült sápadtan, és némán maga elé meredt. Az orvos nyugtató injekciót adott neki, de nem merték elvinni a karambol helyszínére. Nem is mutatták meg neki a férje holttestét, csak a lezárt koporsót.

Marci minderről semmit sem tudott.

A mamája annyit mondott, hogy az apjának váratlanul felkínáltak egy különleges munkát Afrikában. Egy világkutatási program vezető orvosának kérték fel, amely a legnagyobb afrikai járvány megszüntetését tűzte ki céljául. A megbízás azért volt váratlan, mert valaki másnak kellett volna Afrikába utaznia, de az illető megbetegedett. Azonnal Szálemet kérdezték meg, hogy vállalná-e ezt a nagyon fontos feladatot, amelyet az ENSZ, az UNESCO meg az Egyesült Államok elnöke személyesen támogat. Őt kérték fel, mert ő a legjobb szakember ezen az orvosi területen. És ráadásul még arab is! Vagyis tud arabul, ahogy abban az afrikai országban beszélnek.

Marci édesanyja nem merte elmondani fiának a halálhírt. Félt, hogy Marci belebetegedne, hiszen, mint tudjuk, különösen erős szeretet kötötte össze az édesapjával.

Sokan az ismerősök közül nem értettek egyet az asszonnyal. Azt mondták, hogy Marci már tizenegy éves. Egy tizenegy éves gyerek fel tudja fogni, hogy az apját végzetes baleset érte. „És mit fogsz mondani egy, két vagy három év múlva a gyerekeknek? – kérdezték az asszonyt a rokonok, a kollégák és a barátok. – Micsoda dolog ez? Hetente levelezel vele az apja nevében? Nem lehet éveken át azzal hitegetni, hogy Szálem még látogatóba sem tud hazajönni Afrikából.”

De az anyával nem lehetett beszélni. Ő tudta, milyen szoros kötelék volt Marci és az édesapja között.

A gyerek lelkileg teljesen összeroppanna, ha megtudná az igazságot. „Majd elmondom neki, ha nagyobb lesz – ismételtette. – Majd később elmondom neki!” És titokban tartotta a férje halálát mindenki előtt, aki esetleg elárulhatta volna Marcinak. Az iskolában is csak a tanárok tudták, a gyerekek nem. A gyerekek az afrikai kiküldetés meséjét ismerték, s néhányan még irigyelték is Marcit. Úgy gondolták, majd biztosan ő is kimehet Afrikába, hogy meglátogassa a papáját. És akkor elviszik szafarira, ahol élő elefántokat meg oroszlánokat láthat a szabadban.

Érthető, ha Nusinusi elképedten hallotta, hogy Marci azért nem mehet el az osztállyal az ausztriai kirándulásra, mert „az édesapja hazalátogat Afrikából”. Szünetben első dolga volt, hogy felhívja Marci édesanyját.

– Ne haragudjon, Veronika, hogy beleszólok az életébe, de most már meg kellene mondani Marcinak az igazságot!

Marci édesanyja elsírta magát.

– Nem, még nem akarom... Még nincs itt az ideje...

– Maga tudja. Egyébként mi az igazi oka, hogy Marci nem akar velünk jönni a kirándulásra?

– Nincs pénzünk! Ne haragudjon, tanárnő, de erre most egyszerűen nincsen pénzünk.

*

Abban a párizsi tetőtéri lakásban, ahonnan egyszerre lehet látni az Eiffel-tornyot és a Sacré Cœur aranyos kupoláját, madame Rosa Moldovan rövid üzenetet kapott egy ismeretlen megbízótól.

„Célszemély: Szálem Bedzsavi, 38 éves, arab származású orvos. Tartózkodási helye: Magyarország, Budapest. Likvidálás három napon belül. Módszer: véletlen baleset. Költség rendben. A költség fele, ötvenezer dollár azonnal átutalva megadott bankszámlára, ha a megbízást elfogadja.”

Az asszony, nagy rózsákkal díszített pongyolájában a laptophoz sétált, amikor az üzenetjelzést meghallotta. Elolvasta a szöveget. Aztán Domikát, a fehér patkányt lebökdöste az Enterről, és csak annyit pötyögött a billentyűkön egy ujjal, hogy: „Fotó?”

„Küldjük” – jött válasz a válaszra. S hamarosan meg is érkezett a fénykép. Egy húsz-huszonkét éves fiatalembert ábrázolt. Az ifjú rövid, göndör, fekete hajával, sima állával, mosolygós arcával és elegáns öltönyében bármelyik férfidivatlapban sztár lehetett volna.

„Ez a kölyök harmincnyolc éves?” – küldte a kérdést az asszony.

„Most már igen! – villant fel a válasz. – A fotó régen készült.”

Rosa, vagy ahogy magát nevezte, Rózsi, néhány másodpercig tétovázott a laptop mellett.

– Mit gondolsz erről, Domika?

A fehér patkány megszagolgatta a laptopot, és jobb mellső lábával megvakarta a fültövét, ami azt jelentette, hogy: „te tudod”.

Az asszony egy ujjal újra pötyögtetni kezdte a billentyűzetet.

„Rendben! Küldjék a pénzt! Számlaszám:...” – És leírta a számsort. Sietett, mert hallotta, hogy a konyhában kifolyik a kávé, és utálta langyosan inni.

A kávézás mindig különleges szertartás volt Rosa Moldovan számára, mióta tizenhat éves korában elszökött a kolozsvári családi otthonból egy zsebtolvajjal. Kávézni cigarettázás közben, Domikával szemben, az asztal mellett ülve lehet csak, lassan kortyolgatva a fekete lötytyöt.

Az életben vannak olyan szokásaink, amelyeken nem szeretnénk változtatni. Ilyen volt Moldován Rózsi számára a kávézás és a gyilkossági megbízások tisztességes végrehajtása.

*Nusinusí, Marci, Tünde meg az igazság • Közjáték
az emléksejtben, avagy kitől örökölte Marci
a féltékenységet? • Hogyan kell megfékezni egy részeg
utast a repülőgépen?*

Nusinusí a folyosón félrehívta Marcit, és megmondta, hogy beszélt a mamájával a kirándulásról.

Marci lehajtotta a fejét, és összeszorította a száját. Tudta, hogy kiderült az igazság.

– Marcikám! – simogatta meg a fiú fejét a tanárnő. – Minden családban előfordul, hogy valami fontos dologra nincs pénz. Én például már két éve nem tudok egy rendes télikabátot venni magamnak. És tavaly öten nem jöttek el Pozsonyba az osztálykirándulásra. Emlékszel? Nem volt rá pénzük. Szerintem nyugodtan megmondhatod az osztálynak, hogy mi a helyzet. Meg fogják érteni.

Marci még mindig lehajtotta a fejét, és hallgatott.

– Ha most már nehéz bevallani az igazságot – segített a tanárnő –, akkor mondd azt, hogy a papád mégsem tud hazarepülni. Így alakult. A kirándulásra pedig nem tudsz jönni anyagi okok miatt. Ehhez senkinek semmi köze.

Marci sóhajtott, és bólintott. Éppenséggel az igazat is meg lehet mondani néha...

Legelőször persze Tündének árulta el a nagyszünetben, hogy valójában miért nem megy Ausztriába.

Délután hazafelé menet Tünde azt mondta, hogy akkor ő se megy.

Ha Marci nem megy, akkor ő sem.

– Ne butáskodj! – mondta Marci dühösen, bár nagyon jólesett neki, hogy Tünde így gondolja. – Az egész osztály csúfolna... Tudod, milyenek!

– Kit érdekel? – vágott közbe Tünde, és kicsordult a könnye, mert eszébe jutott, hogy valóban csúfolnák, de az is fáj neki, hogy Marci nem jöhet. – A szerelem nem azt jelenti, hogy azt mondom: szeretlek. A szerelem azt jelenti, hogy én is azt csinálom, amit te... Vagyis hogy azt vállalom. És ha neked jó, akkor nekem is jó. És ha neked rossz, akkor nekem is rossz.

Tünde ezt *Az élet sója* című mexikói tévésorozatból tudta. Ott mondták, és Tünde szerint ez nagyon igaz volt.

Marci odanyújtott a lánynak egy majdnem tiszta papír zsebkendőt. Aztán körbepillantott, hogy lát-e ismerőst. Nem látott. Akkor gyorsan a lány arcához hajolt, és megcsókolta. Csak a szája szélét sikerült eltalálnia, de az is jobb volt, mint a szokásos arcpuszi.

Tünde szemében még csillogtak a könnyek, de elmosolyodott.

A fiúk egyáltalán nem tudnak csókolózni.

– Akarod, hogy megtanítsalak csókolózni? – kérdezte Marcit, akinek az arca lángvörös lett. Ő ilyesmit sohasem bírt volna kimondani.

– Nem... majd... – dadogta, és ide-oda pislogott. Aztán gyanakodva a lányra nézett. – Mért? Te tudsz?

– Aha! – mondta Tünde, és elnevette magát. – Néztem a tévében, hogy csinálják, és megtanultam.

– Á! – legyintett Marci. – Onnan szerintem nem lehet megtanulni. – És nagy kő esett le a szívéről. Úgy érezte, belehalt volna a csalódásba, ha kiderül, hogy Tünde egy fiútól tanult meg csókolózni.

*

– Az unokád féltékeny – nevetgélt Papi a Marci fejében lévő emlékejtben, és előre-hátra hintázott a székén.

– Te beszélsz? – mondta Mami. – Te olyan féltékeny voltál, hogy még a barátnőmmel se mehettem el a színházba vagy a cukrászdába! És ha mégis elmentem, utánam lopóztál, hogy meglessél: nincs-e a közelemben egy hímnemű.

– Én?! – állt le a hintázással az öregember. – Én?! Hallod ezt, Cili? Én féltékeny voltam?

– Engem tessék szíves lenni békén hagyni! – gömbölyödött össze a macska. – Én nem akarok beleszólni mások vitájába, mert abból csak baj lehet. Egyébként Maminak igaza van. Féltékeny voltál, mint egy Otelló, aki megölte azt a szőke énekesnőt, láttam a tévében. De borítsunk fátlyat a múltra.

Papi nem kapott levegőt. Ezt a pimasz Kandúr Bandit! És ennek adott ő tejet majdnem tizennyolc éven át? A nyakát kellett volna kitekernie!

– Te szemtelen tejfölpusztító senkiházi! – kiáltott Papi a lopva vigyorgó kis bajuszosra. – Hát én rögtön sálat csinállok belőled! Hálátlan dög!

– Sálat? – nyávogott nagyot nyújtózkodva Cili. – Vegyen szemüveget a bácsi. Össze tetszik téveszteni a nerccel. Az egy másik állat. Bocsánat!

Cilivel nem lehetett vitatkozni. Olyan volt, mint egy tizenéves lány.

Mindig övé volt az utolsó szó.

*

A Párizs–Budapest között közlekedő repülőgépen minden utas a két csinos légikisasszonyt figyelte, akik egy részeg utast próbáltak leültetni a helyére.

– Azonnal adjanak egy kupica fütyülős barackpálinkát! – kiabálta botladozó nyelvvel a pörge kalapos, nagy bajuszos férfi, és eltolta magától a két utaskísérőt. – Maguknak kötelességük kiszolgálni! Én ezért fizettem!

– Legyen szíves leülni a helyére, uram! – mondta a szőkébb hajú stewardess, és megpróbálta udvariasan az ülése felé taszigálni a részegét. – Sajnos nem teljesíthetjük a kérését, mert azonnal leszállunk.

Valójában azért nem adhattak italt a követelőző úrnak, mert ittas utasokat a repülőgépen sem szolgálhatnak ki.

A handabandázó utas mögötti sorban, elegáns sötétkék kosztümben, hatalmas napszemüvegben egy középkorú hölgy ült. Színes magazint olvasott. Illetve olvasott volna, ha a férfi randalírozása nem vonta volna el a figyelmét.

– Kérek egy kupica fütyülős barackpálinkát, vagy eltérítem ezt a bádogkasznit Kecskemétre, aztán nézhetik! – kiabálta a részeg, és hatalmas lapáttenyerével hadonászni kezdett.

A két légikisasszony ijedten lépett hátra. Néhányan rémülten felsikoltottak. Alig van ijesztőbb a repülőgépen, mint egy olyan utas, aki teljesen elveszti a fejét.

A részeg ember nem tudja, mit csinál. Kinyithatja a repülőgép ajtaját. Vagy megpróbálhat bejutni a pilótafülkébe.

A sötétkék ruhás, napszemüveges asszony ekkor felállt. Észrevétlenül kihúzott a kosztümkabátja gallérjából egy kis tűt, és előrehajolt. Egyik kezével erőteljesen megragadta a hadonászó karját, a másikkal a nyakát. A következő pillanatban a férfi már a helyén ült, és mélyen aludt. Azt, hogy az asszony pontosan mit tett, nem lehetett látni, olyan gyorsan történt minden.

A két légikisasszony csak pislogott. Nem hittek a szemüknek.

– Ezt hogy csinálta? – kérdezte a szőkébb, miközben a másik bekapcsolta az alvó ember biztonsági övét.

– Gyakorlat – mondta a kék kosztümös, napszemüveges asszony. – Mind a három férjem részeges ember volt. Az élet sajnos hál' istennek sok mindenre megtanítja az embert, amit az iskolában nem tanítanak.

Az utasok nevettek, és megtapsolták a szellemes választ. Csak a kék kosztümös nő mellett ülő férfi nézett kissé hökkenten a hölgy zsebéből kikukucskáló fehér patkányra.

Amikor a gép leszállt, a biztonsági emberek lekísérték a fedélzetről a részegét. A kék kosztümös asszonyt is ki akarták hallgatni, de eltűnt.

Szerencsére a többi utas is megfelelő tanú volt: sokan látták, hogy mi történt. A kék kosztümös asszony ügyességét dicsérte mindegyik. „Egy pillanat alatt elaltatta a pasast” – mondták.

Nem tudták, hogy szintén egy pillanat alatt akár meg is ölhetette volna.

De madame Rosa Moldovan nem öl részegeket.

Pláne ha nem fizetik meg.

Marci osztálytársai megtudják, miért nem mehet velük a fiú Ausztriába • Rózi berendezkedik Budapesten, és Marci nyomába szegődik • Mit csinál egy párizsi rendőr, ha a bankrabló túsul ejt egy gyerekcsoportot?

Az osztály végül Tündétől tudta meg, hogy Marci édesapja nem jön haza Afrikából.

– Mégsem jön haza – mondta Tünde reggel, amikor a fiú még nem volt az iskolában. – Csak Marci nem akarta megmondani, mert nagyon szomorú... Éppen a papája miatt...

– Akkor minden oké! – mondták a többiek. – Jöhet a kirándulásra. – De Tünde megrázta a fejét.

– Sajnos nem. Nem jöhet, mert... Marci papája nagyon beteg. A betegsége miatt nem jön haza... És mivel nem dolgozik, így pénzt se kap... Úgyhogy a mamájának most nincs Ausztriára pénze – mondta Tünde.

Érdekes, egy lány sokkal kedvesebben és folyékonyabban tud hazudni, mint egy fiú. Persze a két nem között nem ez a döntő különbség.

– Gyűjtsük össze Marcinak a pénzt! – kiáltott fel Nábrádi Bence, az osztály legkisebb termetű tanulója. Bence arról volt híres, hogy mindig tele volt ötletekkel, mindent elsőként vállalt, de soha semmit se csinált meg pontosan. – Ha mindenki bead két-három ezer forintot – folytatta –, akkor Marci is velünk jöhet.

Kaposi Ricsi megragadta Bence gallérját, és megemelte az apró fiút.

– Bolondgomba volt reggelire, apukám? Ennek a te... (terroristát akart mondani, de nem merte) a te barátodnak akkor adok pénzt, amikor ezresek hullnak az égből – és visszajött Bencét a padlóra. – Ki hiszi el, hogy nincs pénzük? Apám mondta, hogy az araboknak még a bőrük alatt is pénz van, mert akárhol fúrnak le a földre, jön az olaj. De ha mi lefúrunk, csak a házmester jön fel, hogy ne zajongjunk! Hihihí! – És Ricsi nyéríteni kezdett, mint egy ló, ha csiklandozzák. – Ezt is a faterom mondta... Hihihí!

– Befejezted, Kaposi? – kérdezte Tünde komoran, és hátat fordított a nagydarab fiúnak. – Egyetértek Bencével. Összegyűjtjük a pénzt. Aki ad, ad, aki nem, nem. Nekem van ötezer félretéve új bicajra. Én azt odaadom.

Tünde hirtelen észrevette, hogy a zajongás félbeszakad, és az osztályban csönd lett. A lány megfordult. Nusinusi állt a padok előtt, és könnyes volt a szeme.

– Én is hozzájárulok ötezer forinttal Marci útiköltségéhez – mondta a tanárnő. – Mindenki csak annyit adjon, amennyit éppen tud. De javaslom: Marcinak ne áruljuk el, hogy gyűjtünk, csak a legvégén, ha már együtt lesz a pénz.

Marci ekkor rohant be lihegve, és megtorpant a tanárnő előtt.

– Bocsánat, Nusi néni. Elkéstem?

– Nem – mosolygott a fiúra az osztályfőnök. – Éppen időben jöttél.

*

Marci a mamájával egy mélytengeri állatvilágról szóló filmet nézett, amikor megcsörrent a telefon. Marci mamája lehalkította a tévét, és felvette a kagylót.

– Halló, Bedzsavi-lakás!

– Jo eestet! Sylvia Möbel vagyok – mondta egy nő a vonal másik végén rossz magyar kiejtéssel. – Szálem Bedzsavi úrral szeretneek beszélni.

Az asszony Marcira pillantott. Nem tudta elképzelni, ki hívhatja Szálemet egy évvel a halála után. Minden barátja, kollégája, ismerőse tudta, milyen szörnyűség történt vele.

– Sajnos – kezdte halkán Marci mamája – nem tud beszélni a férjemmel... Nincs itthon... Megkérdezhetem, ki keresi?

– O, igen! Bocsaanat! Nem mondtam. Eevfolyamtaarsa vagyok egyetemrol. Most jöttem Belgium, es gondootam, beszeelek vele. Mikor lehet?

– Nem tudom pontosan... Vidéken van... Nem tudom, mikor jön haza. Esetleg, ha megadná a telefonszámát, akkor visszahívná.

Az asszony a vonal másik végén nevetett.

– Sajnos csak egy napra jöttem. Holnap maar utazom haza, Brüsszel. Mondja meg neki, hogy kereste... Sylvia Möbel... Viszontlátásra!

Marci mamája letette a kagylót.

– Sylvia Möbel – mondta Marcinak. – Együtt jártak apáddal az egyetemre.

– Megadhattad volna neki apa e-mail címét – mondta Marci.

– Igazad van – bólintott az asszony. – Elfelejtettem. – Aztán arra gondolt, hogy valóban jó lett volna, ha az e-mailt megadja. Legalább értesíthette volna Sylviát, hogy Szálem már nem él.

*

Madame Rosa Moldovan egy kis lakást bérelt Budapest külvárosában.

Sohasem szállt meg hotelben. A hotelszobákhoz túl sok embernek lehet kulcsa. Szobaasszony, takarítónő, portás, biztonsági ember...

Ha valakinek titkai vannak, jobb a magány.

Kocsit is bérelt. Egy egyszerű kis Fiatot. Nem szerette a feltűnést. Aki el akar rejtőzni a kíváncsi tekintetek elől, ne Mercedesszel furikázzon.

Különleges, titkos gyorsfutárral legfontosabb csomagja is megérkezett, amit nem a repülőgépen hozott. Volt benne egy távcsöves puska, két pisztoly, töltények, mérgek, valamint lehallgató és nyomkövető berendezések. Bár Szálem Bedzsavinak a megbízás szerint balesetben kellett elhunynia, és nem golyóval a fejében, madame Rosa Moldovan szerette, ha a kedvenc felszerelése a keze ügyében vannak. Ahogy a jó orvos még a színházba is magával viszi az orvosi táskáját. No meg a jó autószerelő kocsijában akkor is

vannak spéci szerszámok, ha nyaralni indul. Sose lehet tudni, mikor mire van szüksége az embernek.

Miután telefonált a Bedzsavi-lakásba, megetette Domikát, és játszott vele egy kicsit. A fehér patkány olyan értelmes volt, hogy szinte beszélgetni lehetett vele. Sőt! Egyaránt értett franciául, magyarul, románul és angolul. Legalábbis ha Rózsi azt mondta: „Domi, itt a sajtod!” – a kis állat pontosan értette.

A vacsora után az asszony kinyitotta a laptopját, és tájékoztatta megbízóját, hogy a célszemély vidéken tartózkodik. Valószínűleg időbe kerül megkeresni.

A megbízó csak annyit válaszolt, hogy: „Felkutatni! Likvidálni!” Azaz megölni.

*

– Érdekes helyzet – jegyezte meg hintaszékében Papi, amikor egy másik emléksejtből megérkezett az üzenet, amely szerint Marci papáját a Rózsi nevezetű bérgyilkosnő meg akarja keresni vidéken, hogy eltegye láb alól.

– Elég érdekes – mondta Mami is. – De szerintem ez a nő nem fogja beutazni Magyarországot Szálem után. Okosabbnak látszik.

– Okosabbnak? – húzta el a száját Papi. – Ezt azért mondod, mert nő, mi?

– Nem – mondta Mami. – Azért mondom, hogy okosabbnak látszik, mert okosabbnak látszik.

Cili két mellső mancsát a szemére tette, és felsóhajtott.

– Bocsánat, nem tud valaki egy kiadó emléksejtet, ahol nem vitatkoznak folyton?

– Nem tudunk – mondta gúnyosan Papi. – De ha akarsz, egyetlenegyszer feltámadhatsz, és visszamehetsz az életbe más alakban. Például mint görény. És akkor megszabadulsz tőlünk!

– Kösz, lemondok róla – marrant fel a macska. – Az életből elég volt. Tele van életveszéllyel.

*

Marci és Tünde másnap nem vette észre, hogy egy kis Fiat követi őket iskola utáni szokásos sétájukon. Igaz, Marcinak az sem tűnt fel, hogy ugyanez a Fiat reggel elkísérte az iskoláig.

Madame Rosa Moldovannak egyszerű volt kiderítenie, hogy Szálem Bedzsavi hol lakik. Könnyen megtudta azt is, hogy a férfinak van egy tizenegy éves, Marci nevű fia, a felesége pedig gyógyszerésztárban dolgozik.

Rosa Moldovan rendőr lett, miután elkapták a zsebtolvajt, aki Erdélyből Franciaországba vitte a tizenhat éves lányt. Rózsi kitűnő eredménnyel végezte el a párizsi rendőrakadémiát, és előbb zsaruként, majd nyomozóként dolgozott Párizsban. Ki tudja, mi lett volna belőle, tán rendőrkapitány vagy miniszter, ha nem lő le egy bankrablót.

A bandita, menekülése közben, túsul ejtett egy iskolabuszban utazó gyerekcsoportot. Plusz a tanítónőket. A tússzedő azt kiabálta ki egy nyitott ablakon át, hogy óránként kivégez egy tanítónőt, ha nem engedik elmenekülni.

A hat-hét éves kölykök bögték és kiabáltak.

Erre persze Rózsi nyugodt székely vére is felforrt egy hangyányit.

Nem kedvelte, ha valaki ilyesmivel fenyegetőzik. Úgyhogy felettese szigorú parancsa ellenére a busz mellé kúszott, aztán felugrott a levegőbe, és a nyitott ablak szélébe kapaszkodva fejbe lőtte a férfit.

Rózsit bíróság elé állították azzal a váddal, hogy megszegte felettese parancsát, és veszélyeztette a gyerekek életét.

Az ifjú nyomozó ezt nem is értette. Ő első osztályú céllövő. Mikor ő a bankrabló fejére célzott, a gyerekek olyan nyugodtan üldögélhettek a buszon, mintha otthon trónoltak volna a végén.

Az ügyész szerint Rózsinak először fel kellett volna szólítania a banditát, hogy tegye le a fegyvert, mert ha nem teszi, le lesz lőve.

Rózsi azt mondta, hogy ő rendőr, és nem hülye. Ha ő lövés helyett felszólított volna a bankrablót, akkor ma alulról szagolná a kutyapiszkot. Egyébként is hirtelen felindulásában, azaz dühében cselekedett, mert az utasok életveszélyben voltak. És a hirtelen felindulás mentő körülmény.

Az ügyész azonban megkérdezte Rózsit, hogy vajon hirtelen felindulásból kúszott öt percig a buszhoz, ugrott fel és lőtt be az ablakon.

„Igen – magyarázta a lány a gyenge felfogású ügyésznek –, mi székelyek nehezen jövünk dühbe, de ha megtörténik, akkor hosszú ideig dühösesek vagyunk, és nehéz bennünket lecsillapítani.”

Miért lesz egy párizsi rendőrből bérgyilkos? • Hogyan lehet megtudni a titkos információkat? • Rózsit néha Kaszás Cecéliának is hívják

Rózsit a bíró hat hónap felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte életek veszélyeztetése miatt. Ez azt jelenti, hogy ha még egyszer elkövet valami törvényteleniséget, akkor ezt a hat hónapot is börtönben kell töltenie.

Úgyhogy nagyon vigyázott, nehogy valami újabb bűncselekményt kövessen el.

Bérgyilkos lett, miután elbocsátották a rendőrségtől.

No persze nem azonnal! Először elment mosogatni egy gyorsétterembe. Aztán takarított egy szállodában. Majd gyerekekre vigyázott, amíg a szülők elmentek a dolgaikat intézni vagy szórakozni.

A szülők egy idő után kézről kézre adták, mert a gyerekek imádták Rózsit. A legtöbben jobban szerettek vele lenni, mint a szüleikkel. Rózsit ugyanis folyton rendőrösdit játszott velük. Ez azt jelentette, hogy betörőket, rablókát meg gyilkosokat kellett elfogniuk és letartóztatniuk, vagy jól fejbe verni és lelőni.

Egy alkalommal az egyik apuka, akinek két ördögien rossz kisleány Rózsit vigyázni szokott, izgatottan telefonált az egykori nyomozónőnek, hogy a gyerekeit elrabolták. Az apuka bankelnök volt, és a rablók egy halom pénzt követeltek tőle a gyerekekért cserébe. A papa nem akart a rendőrséghez fordulni, mert ha így tesz, az újságok és a tévécsatornák megteltek volna a gyerekrablás hírével. Az ilyesmi egy banknak nem a legjobb reklám. „Ha a gyerekeire sem tud vigyázni – mondták volna az emberek –, hogyan tud vigyázni a mi pénzünkre?”

A bankelnök Rózsit kérte meg, hogy szerezze vissza a srácokat, mert tudta, hogy rendőr volt, és a gyerekekért ölni is képes. Illetve hogy őlt is.

Másnap reggel a tévéhíradóban és az internetes újságokban egy – Szajnából kifogott – félmeztelen hulla fotóját lehetett látni. A hulla hátán lemoshatatlan tintával ez állt: „Így járnak a gyerekrablók!”

Rózsit délelőtt megjelent a bankelnök házában a két gyerekkel, és annyi pénz kapott, amennyit egy év alatt se tudott volna gyerekőrzéssel megkeresni.

Ettől kezdve madame Rosa Moldovan nem a bébicsőszködésből élt. Hivatásos bérgyilkos lett. De Bébicsősznek nevezte magát.

Szájról szájra szállt a híre, hogy mennyire pontos és megbízható. Ez a hír eljutott a terroristákhoz is, mint tudjuk. Úgyhogy Szálem Bedzsavinak meg lettek volna számlálva a napjai, ha él.

*

Marci búcsúzóul megpuszilta Tünde arcát a kapujuk előtt.

„Nocsak – gondolta madame Rosa Moldovan –, Magyarországon már a tizenegy évesek is szerelmesek? Azt hittem, ez csak Párizsban szokás.”

Aztán kiszállt a kocsiból, megvárta, amíg a lány bemegy a házba, és a fiú után indult.

Mikor Marci mellé ért, kinyitotta a táskáját, és elejtette. A táskából minden kiszóródott a járdára. Marci persze rögtön leguggolt, és segített „a néninek” összeszedni a szétgurult apróságokat.

– Köszönöm – mondta Rózsi, és Marcira mosolygott. – A pénztárcát akartam kivenni, de kicsúszott a táska a kezemből...

– Előfordul – mondta Marci. – A mamám is ügyetlen... Vagyis... Bocsánat! Azt akartam mondani...

– Igazad van! – nevetett fel az asszony. – Ez valóban ügyetlenség!

Tetszett neki az őszinte fiú. Kár, hogy meg kell ölnie az apját.

– Csak azt sajnálom – folytatta az asszony –, hogy feltartalak. Otthon már biztosan várnak az ebéddel...

– Á – mondta Marci –, anyu este hatig dolgozik.

– Akkor biztosan a papád főz – kaparászott a földön fekvő holmik között a bérnyílkos.

– Ma már sok családban a férfiak jobban főznek, mint az asszonyok.

Marci megrázta a fejét.

– Nem, a papám nincs itthon. – Aztán, mert úgy gondolta, hogy egy kedves és teljesen ismeretlen nőnek bármit elmondhat, hozzátette: – Afrikában van. Orvos.

– Ó! – mondta Rózsi, és nyelt egy nagyot. Erre nem számított. Szóval Afrika az a „vidék”, ahol a célszemély tartózkodik. – Ez csodálatos dolog! – folytatta. – Gyógyít?

– Egy kórházban dolgozik – magyarázta a fiú. – Kutat. Nagy betegségjárvány van Afrikában. Azt kell megállítani. Azt írja, hogy borzasztóan hatalmas feladat.

– Ó! – mondta megint Rózsi, mert hatalmas szókincséből hirtelen semmi más nem jutott az eszébe. Van az úgy. Például néha a suliban feleléskor.

Lassan visszapakolták a holmikot a táskába, és Rózsi meg Marci felemelkedtek.

– Köszönöm – mondta az asszony. – Rendes fiú vagy. Hogy hívnak?

– Marcinak – mondta Marci.

– Szép név! – mondta madame Rosa Moldovan. – Márton. Így hívták az apámat. Én Kaszás Cecília vagyok. Vagyis Cili.

– Igen?! – ragyogott fel Marci arca. – Így hívták a nagyszüleim macskáját! Pont egy éve döglött meg szegény.

– Milyen véletlen! – mondta Rózsi. – Kedves macska lehetett.

– Az volt! – bólogatott Marci. – Csak a végén már kicsit bűdös.

– Ó! – mondta az asszony, és elbúcsúzott a fiútól.

A Cili nevű macska illatára már nem volt kíváncsi.

A terroristák búvóhelyére, a másolószalonba este érkezett meg a hír a neten keresztül, hogy a célszemély valamelyik afrikai országban tartózkodik, és egy kórházban dolgozik.

– Lehetséges ez? – kapta fel a fejét a Mérnök. – Szerintem az emberünket félrevezetik... Vagy ő akar félrevezetni minket?

– Miért tenné? – kérdezte Abir, és tétován a szakállába túrt. – El akarja végezni a feladatát. Pénzt kap érte.

Muslimah azonnal keresésbe fogott az interneten, hogy talál-e Szálem Bedzsavi nevű orvost Afrikában.

A terroristák titkos információs hálózatán is végigfuttatta a kérdést: ismernek-e valahol ilyen nevű orvost Dél-Afrika és Líbia között? Senki sem tudott semmit. És Muslimah a neten se találta meg az orvost.

„Szálem Bedzsavi nincs Afrikában – írták a terroristák a Bébicsőznek. – Kutassa fel! Tudja meg, mi az igazság!”

*

– Jó napot! – állította meg az iskola folyosóján egy sötétkék kosztümbe öltözött hölgy Nusinusi. – Kaszás Cecília vagyok, a polgármesteri hivatal szociális osztályának új munkatársa. Mónus Anna tanárnő?

– Igen – bólintott a tanárnő. – Segíthetek valamiben?

– Talán... – kotorászott táskájában a sötétkék kosztümös hölgy, majd előhúzott egy cédulát. – Bedzsavi Márton az ön osztályába jár?

– Marci? Igen. Mi a probléma vele?

– Semmi! Csak segílyt akarunk adni neki, és... néhány adat hiányzik a lapjáról...

– Adatot csak hivatalos megkeresésre adhatunk ki – mondta a tanárnő, mert gyanús volt neki az ismeretlen érdeklődő. A hivatal nem a folyosón szokott adatokat kérni, csak úgy, kutyafuttában.

– Igaza van – mosolyodott el a sötétkék kosztümös. – Tudja, tanárnő, éppen itt jártam az iskolában... más ügy miatt. És gondoltam, megkeresem... De majd akkor inkább átküldök egy hivatalos levelet. – És mintegy mellékesen még odavetette: – Ugyanis nem tudjuk, hol dolgozik most a gyerek apja. S addig nem kaphat segílyt, amíg...

– Marci apja meghalt – bukott ki a mondat a tanárnőből.

– Ó! – mondta madame Rosa Moldovan, mert hiszen ő volt a kosztümös hölgy, és meghökkenésében majdnem ismét kiborította a táskáját. – Nem tudtuk. Szegény gyerek!

– Egy éve szörnyű baleset érte Szálem Bedzsavit – mondta a tanárnő, mert az ismeretlen hölgy arcán valódi meghökkenés látszott, és ez bizalmat keltett benne. – Karambolozott, és a kocsiban égett. – Majd Nusinusi gyorsan hozzátette: – De ezt a gyerek nem tudja. Nagyon szerette az apját, és az anyja még nem akarja neki megmondani... Félti. Marci azt hiszi, hogy az apja Afrikában, egy kórházban dolgozik.

– Szegény – mondta Rózsi, és szomorú lett.

A bérgyilkos is ember. Pláne ha asszony.

„Majd hogyha eltemettek, nyisd fel sírom, s tekintsd meg...” • Rózsi és Veronika találkozása • Ki ad pénzt Marci kirándulására? • A vacsorameghívás

Madame Rosa Moldovan hamar megtalálta a temetőben a férfi sírját.

A földhalmon fekvő kicsi, négyszögletes fekete kőlapra csak ennyit véstek:

Szálem Bedzsavi

1969–2006

„Majd hogyha eltemettek, nyisd fel sírom, s tekintsd meg: látod bensőm tüzétől füstölni szemfedőmet.”

(Háfiz)

„Kemény, céltudatos férfi lehetett, ha ezt az idézetet írták a sírjára – gondolta Rózsi. – Olyan férfi, aki a halála után is harcol a céljaiért.”

Rózsi ismerte a hat-hétszáz éve élt arab költő nevét és gyönyörű verseit. Amikor utoljára szerelmes volt (nyolc éve? tíz éve? vagy húsz?), a nyúlánk, szőke franciatanár Háfiz verseit küldözgette neki.

„A boldogság tudod mi? A kedveseddel élni, / királyi trónt miatta daróccal felcserélni. / Eldobni lelked is tán könnyű, de haj, nehéz ám / megválni kedvesedtől, ki lelkedet megérti.”

Szálem Bedzsavi sírján friss virágcsokor feküdt.

Marci édesanyja hetente legalább egyszer eljött a sírhoz.

Az igazi, nagy szerelem nem ér véget a halállal.

Különösen nagy lehetett ez a szerelem egykor, ha Szálem vállalta, hogy a lányért szakít a családjával. No meg a lány is vállalta, hogy egy arab orvoshoz köti a sorsát. Egy arab ember szokásai egészen mások lehetnek, mint egy magyar férfié. Nem jobb, nem rosszabb. Más. S a másságot az embereknek nehezebb megszokni, mint a szőke hajszínt a mamájuk fején, aki addig fekete volt. Pedig az se piskóta.

„Ezzel a megbízatásomnak vége” – gondolta Rózsi, és kőszívét furcsa módon némi nyugalom járta át. Mondhatni: örült. Pedig a százezer dollár, amit ezért a munkáért kapott volna, nem kis pénz. Abból egy évig királyi módon élhetne bárhol a világon. De most nem bánta, hogy ez a vérrel keresett fizetés nem lesz az övé. Pontosan nem is tudta, hogy miért nem bánja. Valami történt vele, miközben Szálem után nyomozott, s a gyerekekkel meg a tanárnővel találkozott. Valami történt vele, vagyis benne, amit már régen nem érzett. Igaz, hogy a bérgyilkos is ember, de a lelkének jéghidegnek kell lennie, hogy gondolkodás nélkül végrehajtsa megbízói utasításait: a gyilkosságokat. Egy pillanatig sem érezhet együtt az

áldozatával vagy az áldozat hozzátartozóival. Hiszen ha ilyesmit érezne, már nem tudna ölni. Vagy ha mégis megtenné, amiért fizetik, s ölné, utána gyötrő lelkiismeret-furdalása támadhatna. És ezt egy bérgyilkos nem engedheti meg magának. Milyen szakács az, aki nem bírja az ételszagokat? Milyen orvos az, aki elájul a vér látványától? Milyen tanár az, aki nem szereti a gyerekeket?

Rózsi hideg volt, mint egy jéghegy az Antarktison. Talán ezért sem volt soha társa. S a szerelem is csak rövid időre lobbant fel benne, mint a gyufaláng.

„Ha végre büszke szíveddel a szívem összesimul, / fölöttem akkor az édes szerencse napja kigyúl.”

„S rögtön kialszik” – gondolta Rózsi, mikor a Háfiz-idézet eszébe jutott.

Lefotózta a sírt, hogy megbízóinak elküldhesse a bizonyítékot: Szálem Bedzsavi halott.

Amikor megfordult, hogy elhagyja a temetőt, majdnem összeütközött egy alacsony, csinos asszonnyal, aki éppen mögötte állt.

Rózsi meghökkent. Főleg attól, hogy nem vette észre, amikor ez a nő idesétált. Egy profi bérgyilkossal ilyesmi nem történhet meg. Százméteres körzetben, becsukott szemmel is meg kell éreznie, ha élőlény közeledik. Legyen az ember, kutya vagy vipera, mindegy. Ez a Szálem-ügy valóban megzavarhatta az érzékeit.

– Bocsánat! – bukott ki a száján. – Kicsit elgondolkodtam...

Az alacsony, vékony asszony a sírra pillantott, majd ismét a sötétkék ruhás nőre.

– Ismerte a férjemet?

– A férjét? – kerekedett el Rózsi szeme. – Nem, nem ismertem. Csak... a Háfiz-idézetet néztem.

– Szálem kedvenc költője volt – mondta az asszony. – Bedzsavi Veronika vagyok.

– Örvendek – mondta Rózsi, és ő is bemutatkozott. – Kaszás Cecília.

*

Marci osztálytársai közül nem volt mindenkinek félretéve ötezer forintja, mint Tündének. (S ha volt is, nem mindenki akarta odaadni Marci kirándulására.) A legtöbb diáknak napi néhány száz forintja akadt csak, amit szendvicsre, üdítőre, csokira kapott. Ebből adtak naponta, kétnaponta valamennyit Tündének, aki a pénzt gyűjtötte. Persze nagyon kellett vigyázni, hogy Marci a pénz átadásából semmit se vegyen észre. Hiszen megbeszélték, hogy a titok titok legyen addig, ameddig a szükséges pénz össze nem gyűlik.

Volt olyan gyerek, aki egy-egy CD-t vagy DVD-t adott el, hogy Marci útjához hozzájárulhasson. Más – szülei legnagyobb meglepetésére – elvállalta, hogy felássa a kertet, vagy lemossa a kocsit egy kis pénzért.

Az osztályból csak Kaposi Ricsi és két-három barátja nem volt hajlandó beszállni az adakozásba. Még mindig azt szajkózták, hogy az araboknak a bőrük alatt is pénz van, mert ha lefúrnak, feljön az olaj.

– Ha a te agyadba lefúrnánk, Ricsi – mondta Tünde –, akkor semmi se jönne fel, az tuti. Legfeljebb víz.

És az osztálytársak vihogtak.

Erre persze a nagydarab fiú rögtön neki akart menni a lánynak. Tudta azonban, hogy ha ezt teszi, holnaptól már nem ebbe az iskolába jár. Ezért csak mocskolódott, mint egy zátonyra futott olajtanker a tengeren.

– Csak azért gyűjtögetsz, mert szerelmes vagy belé! – hörögte. – Csókolóztatok is már, mi?

Tünde úgy szorította a vonalzóját, hogy elfehéredett a keze.

Pillanatok választották el attól, hogy a fiúra vágjon.

Szerencsére Bence, a nagy ígérető és szervezőszeni Ricsi elé pördült, és felemelte a mutatóját.

– Bocs! Nem akarok beleszólni a vitába, de az araboknál mindig van egy kés. Tegnap volt a tévében, a Spektrumon. Halefnek hívják. És azért van a kés, mert náluk az ölés nem akkora probléma. A vérbosszú meg egyenest családi szokás. Olyan, mint nálunk a névnap. Úgyhogy ennyi! Marcinál is van kés, tudom. Csak titokban tartja. Ricsi, én a te helyedben nem cikizném se Tündét, se Marcit. Árt az egészségnek, ha az emberen csinálnak egy lyukat ott, ahol nem szokott lenni.

Az osztály röhögött. Nábrádi Bencének voltak ilyen benyövései.

– Hülye! – legyintett Ricsi, és még hozzátette: – Te vagy a leghülyébb az osztályban!

Más nem jutott eszébe, mert az arab kés meg a vérbosszú pörgött a gondolataiban.

Mi van, ha ez igaz?

Mikor Marci megérkezett, Ricsi csak azt leste óvatosan, hogy hova tehetette a kést a kis terrorista. Mondjuk, a nadrágján sok apró zseb volt. Meg az ingén is kettő... Tehette a zoknijába is... És ha a nyakába akasztotta?

Ricsi visszafordult a könyvei felé. Nem mintha félt volna ettől a kis terroristától, de örült arab bicskásokkal nem fog összeakaszkozni.

Nem tudhatta, hogy Marcinak még egy körömpiszkálójája sem volt, nemhogy tűre vagy zsebkése.

*

– Most mi lesz? – kérdezte Cili az emléksejtben, mire Papi elmosolyodott.

– Mi lenne? Moldován Rózsika felül a következő gépre, és visszamegy Párizsba.

Mami letette a varrását, és az öregemberre nézett.

– Gondolod, a megbízói beleegyeznek, hogy hazamenjen dolgavégezetlenül?

Papi legyintett:

– Hamarosan megtudják, hogy az örökös meghalt. Mit csinálhatnak?

– Az örökösnek van örököse, nem?

Papi pislogott. Hirtelen nem értette, hogy Mami mire gondol.

– Marciról van szó?! – nyávogott fel váratlanul Cili, és még a szőre is felborzolódott.

Mert vágott az esze, mint a borotva. Csak lusta volt, és nem dicsekedett ezzel. Nehogy valami feladatot adjanak neki.

Papi megint megállította a hintaszéket. Kezdte érteni, milyen veszély fenyegeti az unokáját. S nemcsak az unokáját, de Marci életével együtt az emléksejtben őket is!

*

Marci édesanyja a temetőben összebarátkozott a véletlenül megismert asszonnyal. Megtetszett neki Kaszás Cecília együttérzése, egyszerű öltözködése és a költő Háfiz iránti csodálata. Miután kísértáltak a temetőből, beültek egy cukrászdába, és amint ilyenkor szokás, beszélgetni kezdtek az életről, a sorsról, no meg Marciról.

Veronika még a fia fényképét is megmutatta.

– Te jó ég! – kiáltott fel Rózsi, mint akit hatalmas meglepetés ér. – A fiad? Hiszen őt ismerem! Tegnap véletlenül kiborult a táskám az utcán, és ő segített összeszedni. Még be is mutatkozott. Marci, igaz? Mondtam is neki, hogy apámat szintén Mártonnak hívták.

– Micsoda véletlen! – mondta Veronika, pedig, mint tudjuk, ez úgy volt véletlen, ahogy a macska nyávog, és a kutya ugat.

Ezután érthető, hogy Marci édesanyja meghívta Kaszás Cecíliát aznap estére vacsorázni. Megbeszélték, hogy Veronika nem árulja el Marcinak, ki lesz a vendégük. Hadd legyen meglepetés.

Rózsának hazaérve az első dolga az volt, hogy megetesse Domikát, a második pedig, hogy értesítse megbízóit a megváltozott helyzetről: Szálem Bedzsavi elhunyt.

*A terroristák gondja • Miért nem akar Cili feltámadni,
hogy segítsen Marcinak? • Veronika arab tepsis hússal
várja bérgyilkos vendégét*

– Valóban meghalt? – kérdezte Fatima a Mérnöktől, amikor az felkereste a hírel. – Nem bírom elhinni! Meghalt harminchét évesen?

– Autóbaleset – mondta a Mérnök, és a sírról készült fotót odaadta a sárga leplekbe burkolózó asszonynak. – Éppen egy éve.

Fatima a fényképet bámulta, és arra gondolt, hogy gyászolnia kellene. Akármennyire meggyűlölte az öccsét, mégis csak a testvére volt.

– Az örökség Szálem fiát illeti – jegyezte meg a Mérnök, és égő fekete szemével az asszonyra nézett.

– Tudom – mondta idegesen Fatima. – Pontosan tudom! Na és most mi legyen?

A Mérnök széttárta a karját, és az égre pillantott.

– Allah mindig jó tanácsokat ad. Allah az igaz ügy harcosait szolgálja. Egy ember élete, akár gyermek, akár felnőtt, az ő számára semmi, ha az igaz ügyről van szó.

Fatima ajka megremegett. Olyasminek a kimondására akarták kényszeríteni, amit nem tudott kimondani. Mindent megtesz, hogy a hit igaz harcosainak segítsen, de azt nem javasolhatja, hogy öljék meg az unokaöccsét, egy gyereket. Még akkor sem, ha tudja, hogy nincs más megoldás.

– Cselekedjenek legjobb belátásuk szerint – mondta végül. – Ahogy igaz ügyünk megkívánja.

– Így fogunk tenni – mondta a Mérnök. – Népünk boldogságáért végrehajtott minden akciónkat áldás kíséri! – És még aznap értesítette ismeretlen megbízottjukat, hogy Szálem Bedzsavi halála következtében egy másik személy lett a célpont.

„A célszemély változott – szolt az üzenet. – Huszonnégy órán belül tegye hidegre a gyereket, Bedzsavi Mártont.”

A terroristáknak egyre sürgősebb volt, hogy hozzájussanak ahhoz a hatalmas összeghez, amelyből megvalósíthatják a tervezett merényletet Európa kormányfői ellen. Az ilyen akciók előkészítése hosszú ideig tart, és igen sokba, akár húsz-harminc millió dollárba is belekerülhet. Ha egy egész iskolányi diákot kellett volna felrobbantani a pénz megszerzése érdekében, a terroristákat az sem tartotta volna vissza.

Papi letörölgette a homlokáról a verejtékcseppeket. Ha ideges volt, akkor még az emlékejtben is izzadni kezdett. Most pedig ideges volt. Valljuk be, okkal.

– Nem üldögélhetünk itt tehetetlenül, miközben az unokánkat halálos veszély fenyegeti! – mondta, és remegett a hangja. – Ha ez a gyilkos nőszemély meg fogja kapni a terroristák üzenetét...! Márpedig megkapja, mikor hazamegy! És estére Veronika meghívta vacsorára! Úristen! Még rágondolni is szörnyű... Hogy tehetett ilyet Veronika?

– Ne butáskodj, Papi! Veronika a legjobb akarattal hívta meg... Nagyon szimpatikus neki ez a nő.

– Jellemző! – tördelte Papi a kezét. – Egy bérgyilkos szimpatikus neki! A te nevelésed!

– Ugyan már! Ki venné észre ezen az asszonyon, hogy mi a tisztességes foglalkozása? Vagyis nem tisztességes, de mindegy. Egyébként, Dezső, te csak hallgass! Még nem felejtettem el a vállalkozásaidat, amelyeket általában csalókkal és tolvajokkal közösen indítottál. A te „legjobb barátaid” az utolsó fillérünket is elszedték, majd eltűntek, mint szürke szamár a ködben. Ennyit a te emberismeretedről. Így történt, Cili?

– Pontosan! – nyalogatta pracliját a macska. – Én egyébként már akkor is tudtam, hogy csalók, amikor először meghívtátok őket ebédelni vagy vacsorázni. De hiába nyávogtam! Akkor még nem tudtátok kiolvasni a gondolataimat, sajnós.

– Nyávogtál, nyávogtál! – morogta Papi, akinek még az emlékejtben is fájt, hogy olyan hiszékeny volt az életben, és annyian becsapták. – Ha valóban tudtad, hogy csalók, fel kellett volna ugrani a fejükre, és kikaparni a szemüket!

– Na persze – dorombolta Cili –, ha a drága kis haverjaidnak, ahogy nevezted őket, csak a lábikrájukat megkarcolom, kitiltottatok volna a szobából egy életre, az tuti! Vagy rögtön kiráztatok volna a bundámból!

– Mit csináljunk, Mami? – kérdezte Papi, és újra idegeskedni meg izzadni kezdett, de legalább végre félretették a kínos témát. – Ez a nő nem mehet oda ma este! Ez a nő nem találkozhat Marcival! Istenem! Én infarktust kapok!

– Attól ne félj! – mondta Mami, mert az emlékejtben valóban nem lehetett se megbetegedni, se meghalni.

Ahogy a vén Cili mondogatta időnként nagy és keserű életbölcsessel: egyetlen előnye van, ha valakit agyonüt egy téglá. Nem ütheti agyon még egyszer.

Mami nagyot sóhajtott.

– Nekem van egy olyan érzésem, hogy a Rózsi nevű bérgyilkos nem fogja Marcit bántani, mégis azt mondom: valakinek vissza kell térnie az életbe, hogy megvédje az unokánkat.

Mami javaslata azt jelentette, hogy közülük valakinek fel kellene támadnia, hogy segíthessen az emlékejt gazdájának, azaz Marcinak.

– Visszamenni? – jajdult fel Cili. – De hát újjáéledni csupán egyszer lehet! És csak egy egészen más élőlény alakjában!

– Így van! – mondta Mami, és Cilire nézett.

– Na de melyikünk legyen az? – tápázkodott fel a macska, és a hátát begörbítve égnek meresztette minden szőrét. – Ki tudna szembeszállni egy bérgyilkossal? És milyen élőlény alakjában?

– Ez itt a kérdés! – mondta Papi, és szintén Cilire szegezte a tekintetét.

– Most mit néztek így? – hökkent hátrébb Cili. – Csak nem képzelitek, hogy én...?! Hogy én visszamegyek mint egér vagy patkány? Vagy hogy éppen mint... – És itt a szava is elakadt, mert a „kutya” szót még gondolatban sem akarta kimondani.

– Igen, igen: éppen mint kutya – bólintott Mami. – Ezt akartad mondani.

– Akarta a hóhér! – nyajdult fel rémülten a macska, és megint hátrált vagy két lépést.

Többet nem is tudott, mert az emlékejt nem egy négyszoba-összkomfortos lakás, hogy percekig farolhassunk benne.

– Cilikém – lépett közelebb a cicához Mami, és lehajolva megsimogatta az állat hátát. – Papiból csak madár lehetne. Mit segíthet egy fecske, egy pacsirta vagy egy bagoly Marcinak? Én meg csak virágként vagy más növényként éledhetnék újra. Mit segíthet egy ibolya, egy rózsabokor vagy akár egy tölgyfa az unokámnak? De egy igazán okos kutya nagyon sokat segíthet. És te okos kutya leszel, mert macskának is okos vagy. Marci téged nagyon szeretett... Mentsd meg őt! És azzal megmentesz minket is!

– Nem! Nem! Nem! – nyivákkolt Cili. – Nem akarok kutya lenni! Nem! Nem! Soha!

*

Marci szobájába este hét óra után csodálatos illatok szivárogtak be.

A fiú rögtön tudta, hogy apja kedvence, a tepsis hús készül. Érezte a fahéj és a bors illatát. Ő is imádta ezt az arab ételt. Már csak az apja miatt is.

Kirohant a konyhába.

Az anyja éppen akkor tolta vissza a sütőbe a tepsit. A fűszeres darált hús tetején felvillant a paradicsom és a zöldpaprika.

– Ünnepe van? – kérdezte Marci, és nagyot szippantott a levegőbe.

– Aha! – mondta az anyja. – Ünnepe, mert vendégünk jön.

– Vendég? – kérdezte a fiú, mert mióta az eszébe jutott, nagyon-nagyon ritkán jött hozzájuk valaki. – Milyen vendég? Kicsoda?

– Nem ismered – mondta Veronika, és mosolygott.

Örült, hogy találkozott ezzel a kedves asszonnyal, és meghívta vacsorára.

Egyhangú, magányos életükben jó volt készülődni a vendég érkezésére. Mert a vendéglátás magyarnak és arabnak egyaránt öröm.

Igaz, általában nem bérgyilkosokat hívunk meg vacsorára.

Rózsi szokásos felfegyverkezése a vacsorához • Cili nem szeretne kutyaként feltámadni • A vacsoravendég megérkezik • Papi, Mami és a pánik • Minden jó, ha jó a vége. De hol van az még?

„A célszemély változott – olvasta Rózsi a megbízók üzenetét a délutáni órákban. – Huszonnégy órán belül tegye hidegre a gyereket, Bedzsavi Mártont.”

Az asszony nadrágkosztümöt vett fel, és egy könnyű átmeneti kabátot, mert feltámadt a szél. Táskájába tette kedvenc kis pisztolyát, amelyet külön neki készített egy spanyol fegyverműves. A revolver markolata elefántcsontból volt, a csövére pedig egy Háfiz-idezetet véstek. „Mást nem teszek, csak azt, mit a végzet szabott elém.”

Ez a pisztoly, a repülőgépes utazásokat leszámítva, mindig nála volt. (A repülőgépre nem lehet fegyvert felvinni.) Az ember legyen óvatos, ha efféle szakmát választ. Sosem lehet tudni, mikor mi vár egy bérgyilkosra, akinek sok ellensége van. Aki szelet vet, vihart arat.

Az automata tört is eltette, amellyel nemcsak szűrni tudott, de két kisebb pengét ki is lőhetett belőle.

A tört a tokkal együtt szigetelőszalaggal erősítette hátul a derekához, ahogy máskor is szokta.

Aztán elindult Marciékhoz. A meghívás szerint este fél nyolcra kellett odaérnie.

*

Az emlékejtben szegény Papi egészen bepánikolt.

– Eltette a pisztolyát! A törét! És most odamegy! – kiabálta. – Most odamegy és... és...

– Nyugalom, drágám! – mondta Mami, és visszaültette a férjét a hintaszékbe. – Cili szeret bennünket. Cili segíteni fog nekünk.

– Természetesen bármikor bármiben! – nyávogta a macska idegesen, miközben a karmaival végigszaggatta a szőnyegét. – Ha kell, meghalok még egyszer. Vagy megígérem, hogy nem pisilek a szőnyegre. Esetleg eléneklek egyedül Rossini *Macskaduetto*-ját egyszerre két hangon! Az nekem semmi! De hogy én kutyaként visszatérjek a földre?! Soha!

– Hallod, miket mond? – kiabált Papi. – Hallod? Megőrülök ettől az állattól! És mi ezt a vámpírt gondozgattuk, amikor már járni is alig tudott, olyan öreg volt! Akkor kellett volna megnyuvasztani!

– Ja! – bólintott Cili pimaszul. – Késő bánat, eb gondolat. Illetve az ebet most hagyjuk!

*

Amikor Marci meghallotta az ajtócsengőt, kíváncsian kisietett.

Ki lehet a titokzatos ismeretlen?

– Engedd be a vendéget! – kiáltott Veronika a konyhából, aztán a fiú után indult ő is, hogy lássa a meglepődését.

Marci valóban meghökkent.

Az ajtóban az az asszony állt, akinek a táskája kiborult az utcán, és valamilyen Cecíliának hívták. Az ismerős asszony megjelenése annyira meglepte, hogy még köszönni is elfelejtett.

– Szervusz, Marci! – mondta Rózsi. – Bemehetek, vagy itt vacsorázunk... a küszöbön?

– Csókolom – buggyant ki a köszönés a fiúból, de még mindig csak pislogott. Mit keres itt ez az ismerős ismeretlen?

Rózsi belépett, és megsimogatta Marci fejét.

– Csodálkozol? Az élet csupa meglepetés. A legjobb, ha felkészülünk rá.

Aztán persze a két nő elmesélte Marcinak, hogy a gyógyszertárban ismerkedtek meg és barátkoztak össze. Mert ezt a mesét találták ki, hogy a temetőről szó ne essék.

Marci zavara hamar elmúlt. Sőt az érzés öröme váltott. Számára már ott az utcán is szimpatikus volt Cecília. És nemcsak a neve miatt. A másik ember iránt érzett szimpátia olyan, mint a fény a sötét szobában. Ha van, nagyon jó, mert mindent látunk. Ha nincs, akkor kellemetlen a sötét.

Rövid beszélgetés után mindhárman leültek vacsorázni.

Előkerült a tepsis hús, amely ínycsiklandóan illatozott a fűszerektől.

– Fantasztikus! – szagolt a levegőbe Rózsi, és Veronikának el kellett mesélnie, hogy miféle étel ez, és hogyan készül. Aztán udvariasságból odaadta a húskést a vendégnek, hogy Cecília vágja fel a festménynek is beillő ételkölteményt.

Rózsi jól ismerte a különböző késfajtákat, hiszen annak idején a rendőrakadémián minden ilyen szűrő, vágó, ölő eszközről tanultak. Késsel történő gyilkosság esetén egy jó nyomozónak már a seb alakjából tudnia kell, hogy a bűntettet egy széles pengéjű, úgynevezett szakácskéssel követték el, vagy egy vékony sonkaszeletelővel.

A kés, amit Veronika odaadott a vendégnek, egy huszonhárom centiméteres szeletelőkés volt a legjobb minőségű svédacélból. Ebben a késben az acél a markolat teljes hosszában végigfut, és szegecsekkel erősítik a markolathoz.

– Jó kis márkás kés! – mondta a bérgyilkos. – Nem lehetett olcsó.

Veronika bólintott.

– Szálem szeretett főzni... – kezdte, aztán gyorsan kijavította magát: – Vagyis hogy szeret most is... Csak a legjobb késeket volt hajlandó megvenni. Azt mondta: ilyen késsel öröm dolgozni. És életünk végéig használható. Nem kell folyton eldobni, újat venni, kicserélni. Tehát ami a minősége miatt drága, az valójában olcsó.

– Tökéletesen igaz – mondta Rózsi, miközben a kés pengéjéről a szemébe villant a lámpafény.

*

Papi az emlékejtben még a szemét is eltakarta rémületében.

– Én ezt nézni se bírom! – siránkozta, majd könnyörgőre fogta: – Cili, Cili, miért nem fogadsz szót? Mentsd meg az unokámat, kérlek! – S vicsorogva még hozzátette: – Vagy fordulj fel a neved napján!

– Hát ez kedves volt – nyirvogott a macska. – Most tényleg meggyőztél, Papi! Mintha az apám lennél. A te finom lelki ráhatásoddal mindig célba érsz! Pfuj!

Mami lehajolt Cilihez, és megsimogatta a hátát.

– Vannak az életben olyan dolgok, Cilikém, amelyeket nem nagyon szeretünk megcsinálni. Mégis megcsináljuk, ha ezzel segítünk másoknak és magunknak. Mi is mindent megtennénk érted. S mindig meg is tettünk.

– Mire gondolsz? – mordult fel a macska. – Mi az, amit ti utáltatok megcsinálni, és mégis megtettétek értem? Simogattátok a hátam, vakargattátok a fejem? Az nektek is jólesett!

Mami nagyot sóhajtott. Nem szép dolog felemlegetni a jót, amit a másikért tettünk. Különösen nem hálát várva! Az ember vagy megtesz valamit, vagy nem tesz meg, de ne dicsekedjen vele.

Persze Papi nem félt attól, hogy megsérti Cili finom lelkivilágát, ha felemlegeti, mennyi jót tettek érte a családban. Papi nem volt olyan érzékeny, mint Mami. Pláne ha nem róla volt szó, hanem másról.

– Ki vitt ki az udvarra, te dög, amikor már olyan vén voltál, hogy menni se tudtál? Marci! Ki törülgette ki a csipás szemedet kamillás teába mártott vattával, ami elég undorító, ha nagyon belegondolunk? Marci! Ki vitte ki a bűdös homokkal teli dobozodat naponta, amikor már nem tudtál kimenni a kerti klotyódra? Marci!

– Papi, kérlek! – szólt közbe Mami. – Elég volt! Marci mindezt szeretetből tette.

– Így van! – mondta Papi. – És most mit kap vissza az unokám ettől a hálátlan dögtől? – Majd a nyávogást utánozva hozzátette: – „Én nem akarok kutya lenni! Én nem akarok ugatni! Nyau! Nyau! Miau!”

*

A tepsis hús mindenkinek nagyon ízlett.

Rózsi még nem evett ilyet, Marcinak pedig, mint tudjuk, ez volt az egyik kedvenc étele. Más kérdés, hogy jobban szerette volna, ha az apja csinálja. Nemcsak azért, mert akkor az apja itt lett volna, és nem Afrikában, hanem mert Szálem tepsis húsa jobb volt, mint Veronikáé. Erről persze nem szólt a mamájának. Sőt csillogó szemmel dicsérte az ételt, és hálás öleléssel köszönte meg a vacsorát.

Szálem arra tanította Marcit, hogy a dicséret a jó embert jobbá teszi. És persze boldogabbá.

Vacsora után mindannyian bementek a szobába beszélgetni.

Rózsi tudta, hogy az este folyamán bármikor eleget tehetne gyilkossági megbízatásának, azaz elvégezhetné a feladatát. A fiú likvidálása mellett az anyával való leszámolás sem okozna számára gondot. És még csak le sem bukhatna. Senki sem tudja, hogy ő ma este a gyerek otthonában vacsorázik. S ha valaki tudná is, ugyan ki találja meg Kaszás Cecíliát?

Csakhow madame Rosa Moldovannak volt egy közismert alapelve, amit bérgyilkos pályafutása során mindig betartott: gyereket és állatot sohasem öl.

*

– Na ugye! – nyávogott Cili az emléksejtben, amikor Rózsi elbúcsúzott Marcitól és Veronikától, majd kilépett az utcára. – Nem is volt rám szükség! – És hatalmasat sóhajtott. Nagy kő esett le a szívéről, hogy nem kellett kutyává változnia. Ezt megúsza!

Papi az izgalomtól kimerülten visszahanyatlott a hintaszékébe, Mami pedig a fotelbe. Nem mondtak semmit. Nem is néztek a macskára.

Cili izgatottan bámult rájuk, aztán dorombolva a lábukhoz dörgölőzött, ahogy régen is, ha szeretetre vágyott.

De a két öreg úgy tett, mintha észre sem venné a törleszkedést. Meg akarták értetni a macskával, hogy a viselkedésére nincs bocsánat.

*Tünde mindent tud • Miért féltékenyekedik
Marci? • A terroristák újabb gondja • Tünde hazudik,
de hazugsága megbocsátható*

Tünde nemcsak szép volt, de okos is.

Az osztályból egyedül ő sejtette meg, hogy Marci édesapja nincs Afrikában. És nincs Magyarországon sem. Tehát valami nagyon rossz történt vele. Olyan rossz, amit Marci se tud. S ez a nagyon rossz valószínűleg az, amit Tünde – bár bizonyos volt benne – ki se mert mondani. Aztán persze kiderítette, hogy mi az igazság.

Először csak Nusinusi viselkedése volt gyanús. A tanárnő túl gyakran simogatta meg Marci fejét. És ez a fejsimogatás nem hasonlított arra a simogatásra, amit a többi gyerek kapott, ha jól felelt, vagy valami jót csinált. Ráadásul Marci simogatása közben néha Nusi néni szeme megtelt könnyel.

Van, aki másoknál többet ért meg a világ jeleiből: egy szemvillanásból, egy hangsúlyból, egy mozdulatból, egy szóból. Tünde ilyen volt. Érzékenyebb. S mikor megsejtette, hogy Marci apja körül valamiféle titok lappang, akkor csak oda kellett állnia a mamája elé, és nyíltan meg kellett kérdeznie, hogy mi történt Szálem Bedzsavival.

S mikor megkérdezte, Tünde mamája elsírta magát. Ebből a lány mindent megértett.

A mamája persze a lelkére kötötte, hogy ez titok, és nem szabad Marcinak elmondani. Mert a fiú annyira szerette az apját, hogy a hír hallatán talán összeomlana, s megbetegedne.

Tünde magába zárta a titkot, s még jobban szerette félárva osztálytársát.

Ugyanakkor még jobban bosszantotta, hogy Kaposi Ricsi állandóan piszkálja, szidja Marcit. S ha nincs a közelben a fiú, akkor áskálódik ellene. Sajnos jó néhány osztálytársukat sikerült meggyőznie arról, hogy Marci szüleinek biztosan van pénze. Olyan nincs, hogy valaki Afrikában orvos, és nincs pénze. Ezt a gyerekek is elhitték. Különösen amikor megkérdezték a szüleiket. Minden szülő azt mondta, hogy a külföldön dolgozó emberek többet keresnek, mint akik Magyarországon élnek. A gyerekek közül egyre többen mondogatták, hogy igazságtalanság pénzt gyűjteni Marcinak. Sőt volt, aki visszakérte, amit Tündének adott.

A lány egyszer s mindenkorra véget akart vetni Ricsi gonosz kis furkálódásainak. S mert – mint tudjuk – igen okos volt, azt is kitalálta, hogyan állítsa le Kaposi Ricsit, de végleg.

Minden lélek olyan, mint egy hatalmas páncélszekrény a bankban, amely tele van pénzzel, kincsel. A trezort csak az tudja kinyitni, aki ismeri a zárszerkezet kódját. Az emberi lélek zárószerkezetének kódját kevesen ismerik. Köztük vannak pedagógusok, pszichológusok, szülők és más, az életre érzékenyebb gyerekek és felnőttek. Aki ismeri a kódot, az hozzájuthat a kincshez. Aki ismeri a kódot, az olyasmit is elérhet a lélek tulajdonosával, amit senki más.

Amikor Marci a Cecília-Rózsival elköltött vacsora utáni nap reggelén bement az iskolába, látta, hogy Tünde és Ricsi a folyosó egyik ablakmélyedésébe bújva puszognak. Sajnos azt nem tudhatta, hogy mit puszognak. De elképzelte. És ez a legrosszabb.

Marci nem is köszönt a két sustorgónak. Szó nélkül befordult az osztályba.

A szívébe egy krokodil foga tépett, de ez a fiún alig-alig látszott.

Az apjától azt tanulta, hogy nem kell mindig mindenkinek látnia, mit érzel. Az érzéseid a tieid. És te döntöd el, hogy kinek mutatod meg, akár örülsz, akár bánkódsz. Egy férfi tud uralkodni magán. S aki uralkodni tud önmagán, csak az tud uralkodni másokon. Nem mintha Szálem uralkodni akart volna másokon, de a régi arab mondás így szólt.

Marci nem akarta az osztálynak megmutatni, mennyire bántja, hogy Tündét éppen Kaposival látta sustorogni. Ez az érzés csak rá tartozott.

Tünde még a csengetés előtt bejött az osztályba, és odasietett Marcihoz.

– Beszélnem kellett Ricsivel – súgta. – Ne haragudj! Nagyon fontos volt! Miattad is.

Marci nem szólt semmit. Úgy tett, mintha a táskájában keresne valami nagyon fontos dolgot. Az apja azt mondta, hogy egy férfi annak a nőnek se mutassa ki mindig az érzelmeit, akit nagyon szeret.

Amikor felpillantott, Tünde már nem volt ott.

Matekóra következett.

Marci kinyitotta a könyvét.

De hirtelen az volt az érzése, hogy valaki hátulról nézi.

A tarkóján érezte egy kitartó tekintet sugarát.

Hátrafordult.

Ricsi nézte.

De egyáltalán nem úgy, mint máskor. Nem volt a fiú tekintetében semmiféle ellenségeskedés. Nem volt benne a szokásos gyűlölet.

Sőt! A pillantása kifejezetten barátságosnak tűnt.

Marci zavartan fordult vissza a matekkönyve felé, és úgy csinált, mint aki elmélyül a feladatok dzsungelében.

Mi történt?

*

Rózsi visszaküldte a bérgyilkosságért előlegként kapott ötvenezer dollárt a megbízóknak.

Ezzel együtt azt is megírta nekik, hogy gyerekeket és állatokat nem vállal.

– Hogyan lehetséges ez? – kérdezte a Mérnök, és hol Abirra, hol Muslimahra nézett. Ők ajánlották a bérgyilkost. Ők a felelősek a történetekért. Tudniuk kellett volna, hogy ez a Bébicsősz mit vállal, és mit nem.

– Eddig a Bébicsósz mindent vállalt – mondta Muslimah.

– Én se hallottam mást – rázta meg a fejét Abir. – Talán ilyen megbízatást még nem kapott.

– Most már mindegy – morogta a Mérnök. – Kell keresni valaki mást erre a munkára.

– Boriszt javasolom – mondta a mindig halk Husszein.

Abir elhúzta a száját.

– Biztos, hogy jó ötlet? Szófiában majdnem lebukott, amikor felrobbantotta a tévéelnököt.

– De nem kapták el – mondta Husszein. – És gyereket is vállal. Alfredo Benuttinak négy gyereke volt. Miután lelépett a szicíliaiak drogjával, már csak kettő maradt. Azok is csak azért, mert az apjuk visszaadta az árut. Azt a munkát is Borisz csinálta.

– Oké! Legyen! – bólintott rá Abir. – De tudni kell, hogy Boriszt körözi az Interpol, a CIA és az oroszok is. Ha lebukik... gond lehet.

A Mérnök csodálkozva nézett Abirra.

– Mióta vagy te ilyen óvatos?

Abirt a legvadabb és legmerészebb harcosnak ismerték a csoportban. Az egyik bankrablás alatt lövöldözés tört ki. (A terroristák néha bankot rabolnak, hogy pénzt szerezzenek.) Ő maradt utolsónak, hogy fedezze a többieket, amíg el tudnak menekülni. Végül neki is sikerült sértetlenül meglógnia. Egy másik alkalommal pedig megmentette a Mérnököt, akit elkaptak a rendőrök. Amikor a már halálra ítélt rabot egyik börtönből a másikba szállították, Abir kiszabadította, miközben vérfürdőt rendezett a Mérnökre vigyázó őrök között.

– Szeretem a lehető legkisebbre csökkenteni a kockázatot – mondta Abir. – A mi céljaink sokkal nagyobbak, mint egy gyerek eltüntetése a pénz útjából. S ha egy ilyen semmiségen lebuknánk, te is dühös lennél.

– Oké, megértelek – mondta a Mérnök. – De miután nincs jobb ajánlat, a kérdés eldőlt. Muslimah, küldd el ezt az üzenetet Borisznak:

„Célpont: Bedzsavi Márton, 11 éves, Budapest. A munka bére: 100000 dollár.
Határidő: sürgős!”

*

Marci először nem is akarta hazakísérni Tündét. Nagyon bántotta, hogy reggel Ricsivel sustorgott az ablakmélyedésben.

Egy lánynak azonban azért van esze, hogy használja. Tünde könnyörögve Marcira nézett, és bohóckodva úgy csinált, mintha a táskája súlya a földre rántaná.

– Képes volnál egy kedves lányt ilyen nehéz táskával hazaengedni egyedül? – siránkozott, de már vigyorogva folytatta: – Mi csak gyöngé nők vagyunk! Ezt anyutól tudom. Nektek, erős férfiaknak ez a súly szinte semmi.

Ezen már Marci is elvigyorította magát, és szent volt a béke.

Különösen akkor békélt meg a fiú, amikor megtudta, miért beszélgetett reggel Tünde a folyosón olyan titokzatosan Ricsivel.

– Arra kértem, hogy fejezze be az örökös szemétkedést. Megmagyaráztam neki, hogy az osztályt teljesen kettészakítja. Az egyik fele melletted áll, a másik meg őmellette. És így mindenki rosszul érzi magát. Az ember nem szeret egész nap egy osztályban ülni az ellenségeivel... Láttad az *Egy ágyban az ellenséggel* című Julia Roberts-filmet? Én se láttam, mert anyu nem engedte, de arról szól, hogy a feleség elhagyja a férjét, aki kínozza. És aztán a férj üldözi. A nő meg lelövi, és boldog lesz mással... Azt is mondtam Ricsinek, hogy biztosan van az életében olyan dolog, ami miatt őt is csúfolhatná valaki. Például mindenki tudja, hogy a papája börtönben ült valami húsügy miatt.

Marci hallgatta Tündét, és hirtelen megértette, amit az apja egyszer tréfásan mondott. A lányok gyakran okosabbak, mint a fiúk. Különösen amíg iskolába járnak. És gyakran utána is.

Hát ha még tudta volna, hogy Tünde nem is ezt mondta Ricsinek!

Efféle magyarázkodással ugyanis nem hallgattatta volna el a fiút. A csúfolódó ember nem csillapítható le azzal, hogy őt is csúfolják. Sőt! A fenyegetés olaj a tűzre, és a csúfolódó még jobban megvadul.

Tünde egészen mást mondott Ricsinek. Olyasmivel szelídítette meg a nagydarab, erőszakos fiút, amire talán nem is gondolnánk.

Tünde elmondja a titkot Ricsinek • Borisz, az orosz bérgyilkos vállalja, amit vállalnia kell • Rózsi bepakol, Rózsi kipakol • Cili nehéz döntés előtt áll, de sorsát nem kerülheti el

– Beszélni szeretnék veled – állt meg Kaposi Ricsi padja előtt Tünde aznap reggel.

– Nem kell a duma! – vetette oda a fiú. – Egy fillért se adok annak a kis... dzsum-dzsumnak!

– Nem erről akarok veled beszélni, Richárd – mondta Tünde.

Ricsi pislogott. Kissé meglepte az a nyugodt elszántság, ami a lány szeméből sugárzott, úgyhogy lejjebb csavarta szokásos pimaszkodó stílusát.

– Oké! – mondta. – Beszéljünk! Beszélni nem kerül pénzbe.

– Gyere, menjünk ki! – mondta Tünde, és elindult kifelé. – Amit mondani akarok, bizalmas.

Néhány fiú hallotta a beszélgetésüket, és vadul integetni kezdett Ricsinek, hogy menjen, menjen! Tenyerüket össze-összeérintve azt mutogatták, hogy Tünde biztosan szerelmes lett belé. És vihogtak, mint makákók a majomházban.

Tünde a folyosón behúzódott egy ablakmélyedésbe, és szembefordult Ricsivel.

A fiú megigazgatta az ingét. Zavarba jött a lány közelségétől.

Mint az osztályban minden fiúnak, neki is nagyon tetszett Tünde. Marci csúfolásában talán az irigység is közrejátszott egy kicsit. Ricsit bosszantotta, hogy a lány ezt a magyarabot szereti, és nem őt.

– Na, mi az a nagyon fontos? – kérdezte a lánytól, és igyekezett szemtelenül és megvetően nézni meg beszélni, ahogy szokott.

– Szeretnék elmondani neked valamit – mondta Tünde nyugodtan, és a fiú szemébe nézett. A lány hangja olyan komoly volt, hogy Ricsi erre nem tudott mit mondani. Csak nyelt egyet. – Amit elmondok, az titok, az osztályban senki sem tudja, és te sem mondhatod el senkinek.

– Oké – mondta Ricsi, mert nagyon kíváncsi volt, hogy mi az, amit az osztály nem tud, és Tünde csak neki akarja elmondani. Nyilván szerelmi vallomás lesz. Naná!

– Az „oké” nekem kevés. Esküdj meg a kutyád életére, hogy nem mondod el senkinek, amit most tőlem hallani fogsz.

Mindenki tudta az osztályban, hogy Ricsinek a kutyája a minden. Jobban szereti, mint a szüleit. Tény, hogy a kutya általában sokkal kedvesebb hozzá. Például nem pofozza meg, ha egyest visz haza.

A fiú egy pillanatra elhallgatott, aztán bólintott.

– Oké!

– Nem „oké”, hanem „esküszöm a kutyám életére, hogy amit most hallok, azt nem mondom el soha senkinek”.

– Esküszöm a kutyám életére – hadarta Ricsi –, hogy amit most hallok, azt nem mondom el soha senkinek!

Nem szívesen ismételte meg ezt a szöveget, de most már örült kíváncsi volt, hogy mi az a nagy titok.

– Marci édesapja nincs Afrikában – mondta a lány halkán. – Marci édesapja meghalt autóbalesetben. Marci ezt nem tudja, mert a mamája nem mondta meg neki. És senki se mondhatja meg neki! Te sem. Megesküdtél a kutyád életére.

Miközben Tünde elhadarta a mondanivalóját, Ricsi arca megdermedt, szája kissé nyitva maradt, és úgy nézett, mint aki nem érti, amit hall.

Látszott rajta, hogy rettenetes erőfeszítéssel próbálja felfogni a lány szavait.

Végül megérthette a megdöbbentő hírt, mert váratlanul hatalmasat sóhajtott, és megrázta a fejét.

– Nem igaz – suttogta. – Ezt csak azért mondom, hogy ne csúfoljam...

– Menj ki a temetőbe – mondta Tünde. – Ott a sírja.

Ricsi még mindig a fejét rázta. De látszott rajta, hogy pontosan tudja: amit Tünde mondott, az az utolsó hangig igaz.

A fiúnak rögtön eszébe jutott, hogy mennyi szemétséget vágott Marci fejéhez az apja miatt. És még verekedett is vele!

Nem érezte jól magát a bőrében, az biztos.

– Nem tudtam – mormolta. – Én ezt nem tudtam.

Az ember néha nagyon gonosz dolgokat tud elkövetni valakivel szemben, mert nem tud róla valami fontosat. Valami olyasmit, amit, ha tudna, azt a valakit sose bántaná. Például utál vagy csúfol egy embert, mert nem az a vallása vagy a bőrszíne, mint neki, pedig az illető ugyanúgy gondolkodik, ugyanúgy örül, búsul és szenved, mint mindannyian. Gyűlölsz valakit? Ismerd meg alaposabban! Lehet, hogy meg fognak változni az érzéseid.

*

Borisz, akinek valódi vezetéknevét senki sem ismerte (egyébként Borisz Buharovics volt), többnyire Londonban élt. Azért kell úgy fogalmazni, hogy „többnyire”, mert egy bérgyilkosnak nincs állandó lakhelye. Akár hónapokig is kóvályoghat különböző városokban, ahova a megbízatásai szólítják. Egy-egy híresebb személy elleni merénylet nagyon hosszú előkészítéssel jár. Akár hónapokig is eltarthat. Addig a bérgyilkosnak a tervezett gyilkosság helyszínén kell élnie, hogy minden részletet, körülményt megismerjen, ami az akció sikerét biztosíthatja.

A terroristáknak szerencsájük volt. Borisz éppen befejezte az egyik munkáját. Egy kis afrikai állam kormánya azzal bízta meg, hogy egy kellemetlenkedő újságíróat tegyen el láb alól. Az újságíró leleplező riportokat készített egy tévécsatorna számára a kormány csalásairól és a lefizethető miniszterekről.

Borisz egyetlen golyóval végzett az újságíróval, amikor az reggel kilépett a háza kapuján.

Ez két hete történt. Azóta Borisz az ágyán feküdt, és a televíziót nézte. Imádta a dél-amerikai sorozatokat. Könnyezett, mikor a hősnőt elhagyta a szerelme, és könnyezett, mikor az visszatért hozzá.

Hetente kétszer elment vásárolni. Ilyenkor kopasz fejét hosszú fekete parókával takarta, és bajuszt ragasztott. Világoskék szemébe barna színű kontaktlencsét tett. Kopott farmerjában, nyúlánk alakján lógó pulóverében úgy nézett ki, mint egy szegény munkanélküli.

A „szegény munkanélküli”-nek egyébként másfél millió dollárja volt a bankban. Ehhez sohasem nyúlt. Nem azért dolgozott, hogy gazdag legyen. Szerette a munkáját. Katonaként kezdte a pályáját Oroszországban. Aztán mesterlövész lett, majd titkosügynök. Kiderült, hogy ugyanazt az információt több ország titkosszolgálatának is eladta. Akkor kirúgták, és így magánvállalkozásban bérgyilkos lett.

Borisz mindig a legközelebbi kis élelmiszerboltba ment. Mindig csak chipset, uborkát és buborékmentes ásványvizet vásárolt.

Két hét után a terroristák megbízása volt az első, ami a laptopjára érkezett.

„Célpont: Bedzsavi Márton, 11 éves, Budapest. Munkadíj: 100000 dollár. Határidő: sürgős!”

Amikor Borisz elolvasta a neten érkezett üzenetet, azonnal válaszolt.

„Rendben. Gyermekek és sürgős. Munkadíj: kétszázézer. A felét előre kérem átutalni.”

Amikor Borisz üzenete megérkezett, a Mérnök arca dühösen megrándult, de bólintott.
– Utaljátok át neki a pénzt! – mondta.

Borisz ajánlatának elfogadásához Fatimát sem akarta megkeresni. Az örökségből megszerezhető ötvenmillió dollár elvisel kétszázézer dollár kiadást. „No meg jobb – gondolta a Mérnök –, ha Fatimát kihagyjuk most már ebből a menetből.”

A hölgy kicsit elbizonytalanodott, mióta megtudta, hogy az öccse meghalt, és az unokaöccse a következő célpont.

Úgy látszik, még az ilyen kemény asszonyok is elgyöngülnek, ha a családjukról van szó.

Pláne ha arabok.

Vagy bármilyen más nemzetiségűek.

*

Madame Rosa Moldovan gondosan összepakolta a holmiját. A személyes dolgait egy bőröndbe rakta. Ezt elviszi a repülőgép. A felszerelését, a fegyvereit egy ládában helyezte el. Ezt majd a futár szállítja vissza Párizsba.

Domikát óvatosan belehelyezte a kabátzsebébe.

A kis fehér patkány mindig vele repült, és mindig testközelben. Persze jegy nélkül.

A futár és a taxi érkezéséig Rózsának még volt ideje.

A laptopját bekapcsolva hagyta: sosem lehet tudni, mikor fut be egy új munka, egy fontos üzenet.

Az asszony az ablakhoz állt, úgy nézte a budapesti lakótelep délutáni életét.

A magas házak közötti parkokban főleg asszonyok tologatták a babakocsijukat, vagy sétálgattak a gyermekeikkel. Néhány kamasz a sétálóutakon biciklizett. Egy férfi az egyik padon ült, és papírzacskóból evett valamit. Néhány kisebb gyerek a fűvön focizott. Közülük az egyik, kövérkés, sörtehajú fiú mindenkit fellökött.

„Ő lesz a legsikeresebb az életben – gondolta Rózsi –, de nem lesz boldog. Erőszakos. Állandóan győzni akar majd. Ez örök feszültséggel tölti el, ami meg fogja zavarni az álmát. Sosem lesznek igazi barátai.”

Tulajdonképpen örült, hogy ezt a megbízatását nem teljesíthette.

Azt ugyan nem tudta, hogy miért kellett volna megölnie Szálemet, és aztán Marcit, de ez nem tartozik a bérgyilkosra. Vagy bosszú, vagy pénz lehet az ok. Másért nem ölnék embert.

Mindenesetre Veronika és a gyerek most már nyugodtan és boldogan élhetnek. Nem tudják, milyen veszély fenyegette őket, és nem is kell megtudniuk.

Halk pityegés jelezte, hogy üzenet érkezett a laptopjára.

Rózsi az asztalhoz sétált, és elolvasta. Kicsit álldogált. Csak úgy, mint aki a válaszon gondolkodik. Vagy valami máson, ami az üzenettel kapcsolatos. Aztán felemelte a telefont, és először a taxivállalatot, majd a futárközpontot hívta.

– Kérem, ne küldjenek kocsit – mondta mindkét alkalommal, amikor felvették a telefont. – Bocsánat!

Aztán nekiállt kipakolni a bőröndből meg a ládából.

„Ilyen az élet – mormolta magában Rózsi. – Kipakolunk, bepakolunk, mégis bunda a bunda! Vagy ez a dal nem így szól? Persze hogy nem. Kifordítom, befördítom, mégis bunda a bunda.”

A laptopon a következő üzenet érkezett: „Borisz vállalta a megbízást.”

Ennyi. Nem volt se azonosítható feladó, se aláíró, se más jelzés, amiből kiderült volna, hogy az üzenetet ki küldte. Bár ez most éppen lényegtelennek is látszott. Rózsi számára az üzenet tartalma volt mindennél fontosabb. A megbízók egy olyan bérgyilkost küldenek a feladat végrehajtására, aki gyereket is öl.

*

Miután kiderült, hogy Borisz vállalja a véres munkát, Mami az emlékeiben már egyáltalán nem szólt Cilihez.

Papi se szólt, de néha azért felmarrant. Mintha mondani akart volna valamit. Végül azonban semmit sem mondott. Csak nézett dühös szemmel a macskára. Kábé, mint egy véreb, akit kölyökkora óta rántott cicapopsin tartanak.

Cili először megpróbált hízelegni, mellébeszélni, és dorombolva sündörögni.

Ez régen mindig bevált a feszültségek feloldásában.

Most azonban nem jött be.

Ekkor úgy csinált, mint aki maga is megsértődik. Sőt még jobban megsértődik, mint Mami és Papi. Két mellső lábára támaszkodva mozdulatlanul ült, mint egy ókori egyiptomi macskaszobor a párizsi Louvre nevű múzeumból.

Mami és Papi úgy tettek, mint akik észre sem veszik.

– Mi lenne, ha sasként visszatérnék, és széttépném ezt a Boriszt? – kérdezte Papi.

– Attól félek – mondta Mami –, hogy ez a Borisz három sast is le tudna lőni két másodperc alatt. Inkább nekem kellene mérgező virággá válnom a szobájában. Lehetnék például hóhérbimbó...

– És ha valaki más is bemegy a szobába? – kérdezte Papi. – A takarító vagy a pincér. Meghalhat egy ártatlan ember!

– Igazad van, Papi. Nincs megoldás. Végünk van.

Cili felnyajdult, és dühösen begörcbítette a hátát.

– Rendben! Oké! Kutya leszek! Feláldozom magam! Kimegyek az életbe, mint egy rusnya eb! Én, aki a világ legkedvesebb és legszebb macskája voltam! De megmondom előre: sírtok ti még!

*Marci olyasmit lát, amit nem kellene látnia •
Borisz Günther Günther megérkezik Budapestre • Rózszi
kolozsvári töltött káposztát főz*

Kaposi Ricsi másnap reggel ezerötszáz forintot adott át Tündének. Akadt benne húszas, ötvenes, százas, kétszáz – egy egész maréknyi pénz volt.

– Eladtam a halaimat meg az akváriumot – mondta a fiú, és vigyorgott. – Már úgylis annyi gondom volt vele. Ki bírja azt állandóan tisztítani? Időm sincs rá.

Tünde a pénzt nézte, aztán Ricsit, majd észrevette, hogy a szokásos reggeli zaj elhal. Az osztály elcsendesedett. Mindenki azt leste, ahogy Ricsi Tünde előtt áll. Meg azt, hogy Tünde padján ott a money. Ahogy ott ketten álldogáltak, meg ahogy néztek, abból nagyon látszott, hogy Ricsi adta oda azt a pénzt. Naná hogy a Marci utazására! Mi másra?

– Mi a manó? – bukott ki Bence száján, és vigyorogva odament Ricsihez. – Hát te... Te is? Mi van? Éjszaka meglátogatott a Harry Potter, oszt elvarázsolt?

– Barom! – vetette oda szokásos kedvességével a nagydarab fiú, miközben vigyorgott. – Nem tudsz te semmit!

– Köszönöm! – mondta Tünde. – Köszönjük! – És felágaskodva megpuszilta Kaposi Ricsi arcát.

Ha Marci öt másodperccel később lép be az osztályba, csupán hülyéskedő fiúkat meg vihogó lányokat láthatott volna, mint máskor is. Ő azonban éppen abban a szent pillanatban érkezett, amikor Tünde ajka a leggonoszabbnak tartott ellensége arcához ért, és ott csókra csücsörített.

Ezt már nem lehetett megmagyarázni. Tünde mindenki előtt megcsókolta Ricsit.

Marci megtorpant, elsápadt, aztán nyelt egyet, és a padjához sietve leült.

Tünde Marcira nézett, aztán a többiekre, mintha azt kérdezné: most mit csináljon?

Ricsi is csak állt, egyik lábáról a másikra, és vigyorgott, mint pávián a banánra.

Ez a nagy ciki, nem felelés közben szellenteni!

Végül is nem mondhatja meg Marcinak, hogy ő azért kapta a pusztit, mert beszállt a gyűjtésbe. És azért szállt be a gyűjtésbe, mert azt is tudja Marci apjáról, amit Marci nem. Szóval igazából semmit sem mondhatott.

Csupán Bence próbálta megmenteni a helyzetet a maga furfangosnak gondolt, csavaros módján.

– Akkor Ricsi visszaadhatja a zálogot Tündének! – rikácsolta, mintha valami zálogosdit játszanának, amelyben puszival és egyéb bugyutaságokkal kell kiváltani a zálogtárgyakat.

– És most én találom ki, hogy mi van a Tünde kezében... Egy, kettő, három! Radír! Nem?

Akkor én adok zálogot! – S odakiáltott a padja fölé görnyedő fiúnak: – Bedzsavi, nem játszol?

Marci lassan hátrafordította a fejét. Komoly arccal a kezével összevissza kalimpáló fiú szemébe nézett.

– Mért vagy te ilyen hülye, Bence? – kérdezte halkán. – Így neveltek, vagy erre születni kell?

Többet nem is mondhatott, mert bejött a főcitanár, és elkezdődött az óra.

*

Borisz aznap délelőtt érkezett Budapestre, és a főváros egyik legelőkelőbb szállodájában szállt meg.

Ő nem félt a szállodai személyzet kíváncsiságától, mint madame Rosa Moldovan.

Egy egész lakosztályt bérelt ki. Az ablakokból látszott a Duna a hidakkal és a gyönyörűséges Pest is a Parlamenttel, a bazilikával, a Puskás Ferenc Stadionnal és a távoli gyárkéményekkel.

Igaz, Borisznak nem kellett félnie. Nem félt, bár a fél világ körözte. Nemigen ismerhették fel. A kopasz, csupasz képű, magas, izmos orosz férfi helyett egy szőkés-barnás hajú és szakállú lomha, pocakos német üzletember jelentkezett be a szállodába Günther Günther néven.

Borisz a titkosszolgálatnál kitanulta az átváltozás művészetét. Szüksége is volt rá, hiszen egy majd kétméteres orosz óriás nehezen tud elbújni az őt kereső tekintetek elől. Ezért aztán hol pocakos német üzletemberré vált, hol nagy orrú angol lorddá, hol meg vörösszőke hajú, csinos hölgyé.

Ügyes volt, de nem volt könnyű dolga. Egy ilyen átváltozás órákig tartó munkát jelentett. Nyilván egyszerűbb élete van egy átlagos testalkatú, bamba bérgyilkosnak, akiről a saját édesanyja sem hiszi el, hogy nem vágja meg az ujját, ha egy krumplipucoló kést vesz a kezébe.

Borisz természetesen nem a szállodai szobában őrizte a munkájához szükséges eszközöket. A pisztolyokat, a páncéltörő fegyvert, a távcsöves puskát és a lehallgató berendezést a terepjárójában tartotta. A terepjárót pedig a szálloda garázsában helyezte el. Ott teljes biztonságban volt a felszerelés. Ha valaki csak egy ujjal is hozzányúlt volna az ötszáz lóerős Range Roverhez, Borisz zsebében megszólal a vészjelző, és a „merénylőt” öt perc múlva kéztöréssel a baleseti sebészetre viszik.

Ha szerencsés.

Ha nem szerencsés, akkor az állatkert krokodiljai aznap jóllaknak.

*

Rózsi előző este kolozsvári töltött káposztát készített. (Ezért is volt okos gondolat, hogy egy külvárosi kis lakást bérelt, ahol berendezett konyha várta. Egy ötcsillagos hotelben az efféle főzőcskészésnek lehetnek volna akadályai. Hacsak nem állítanak be a márvány fürdőszobába egy gáztűzhelyt.)

Rózsi mindig kolozsvári töltött káposztát készített, ha nagy döntés előtt állt, és gondolkodni akart. Ehhez az ételhez már az alapanyagok beszerzése is sok időbe kerül. Van idő meditálni. Darált hús, sertésborda, szalonna, savanyú káposzta, no és még húsféle apróság.

Aztán maga az elkészítés is eltartott Rózsának másfél-két óráig. Mert egyáltalán nem sietett. Végül is nem enni főzött, hanem gondolkodni.

Miért is maradt ő itt Budapesten?

(Először megkeverjük a töltelékét: rizs, darált hús, fűszerek.)

Miért is akar ő megvédeni egy gyereket, akit alig két napja ismert meg? S akinek az apját ráadásul meg kellett volna ölnie!

(A savanyúkáposzta-leveleket kiterítjük, a töltelékét belecsavarjuk, henger alakúra formázzuk.)

Miért is akar ő szembeszállni egy ilyen veszélyes állatfajtaival, mint amilyen Borisz? Ráadásul ingyen!

(A töltelékét ráhelyezzük az előkészített savanyú káposztára, s aztán a hagymát kevés olajon megpirítjuk.)

Hát észnél vagy te, Rózsi? Nem csináltad meg a húslevest. Most kidobhatod a pirított hagymát a szemébe...

Egyszóval így főzött és gondolkodott egyszerre a Bébicsósz, míg el nem készült a kolozsvári töltött káposzta.

Rózsi ismerte Boriszt. No nem személyesen! A bérgyilkosoknak ugyanis nincsen klubjuk, mint az üzletembereknek, akik a jól végzett munka örömeire koccintanak időnként.

Rózsi az Interpol körözési dossziéjából ismerte a kollégáját. Tudta, hogyan néz ki a maga kétméteres magasságával kopaszon, de azt is tudta, hogy nagy átváltozó bajnok.

Mindenesetre, ha holnap nem lámpavasnak öltözik, akkor biztosan meg fogja találni.

A kolozsvári töltött káposzta elkészült.

Persze Rózsi meg se kóstolta. Fogyókúra közben?

Átvitte a szomszédban lakó négygyerekes családhoz azzal a szöveggel, hogy vendégeket várt, de nem jöttek. Ő pedig nem is szereti a kolozsvári töltött káposztát.

A család persze boldog volt. A gyerekek visongtak az örömtől.

Rózsi aztán leült Domi mellé, megkent egy kétszersültet vékonyan margarinnal, és jól bevacsorázott.

Szüksége volt az energiára. Nehéz napok vártak rá.

*Marci megbeszéli a mamájával, ami fáj • Rózi
bérgyilkosból testőr lesz • Papi aggódik • Marci nem
békül • Egy lépés a zebrán*

– Te nem találtad különösnek, hogy Cecília semmit sem mondott magáról? – kérdezte az anyukája Marcit, amikor reggel induláshoz készülődtek. – Hol született? Hol dolgozik? Van-e családja? Nem furcsa?

– Nem – mondta mogorván Marci, aki az anyja számára ismeretlen okból már tegnap óta rosszkedvű volt.

– Talán a Holdról pottyant ide? – mormolta az anyja, de Marci nem szólt semmit. Kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy ki lehet ez az ismerős ismeretlen nő.

– Mi van veled, kisfiam? Tegnap óta pincézel.

Anya és fia egymás között így nevezték azt, aki rosszkedvű volt: pincézik. Azaz a hangulata mélyen lent, a pincében hűsöl.

– Nincs semmi – morgott Marci, ami az anyukája számára azt jelentette, hogy nagyon is van valami.

Az asszony magához ölelte a fiát.

– Ha bánt valami, és nekem nem mondod el, és ha engem bánt valami, és neked nem mondom el, akkor kinek mondjuk el?

Marci kicsit hallgatott, aztán annyit mondott:

– Láttam, amikor tegnap Tünde megcsókolta Ricsit.

Veronika tudott a Tünde és Marci között kivirágzó szerelemről, bár nem sokat. Úgyhogy az ő lelkébe is rögtön belesajdult a szomorúság. Így van ez. Családon belül még az is megfájdíthatja egy anya szívét, ha a fiának tőle ezer kilométerre belenyilall a fogába. Hát még ha pont mellette szomorkás!

– Megcsókolta vagy megpuszilta? – kérdezte Veronika.

– Megpuszilta – mondta Marci.

– Nagy különbség! Hol és mikor történt?

– Az osztályban reggel.

– Az osztályban a többiek előtt?

– Igen.

– Akkor az nem jelent semmit. Szívből jövő, valódi pusztit sohasem adunk tömeg előtt annak, akit szeretünk. Beszéltél Tündével?

– Nem. Nem akartam. Nem érdekel.

– Haza se kísérted?

– Én? – kapta fel a fejét Marci. – Nem is szoktam...

– Nana! – mondta Veronika, és Marci elhúzta a száját. Szóval anya mindent tud. Vajon honnan? Ezt is megérezte? Na ne már!

– Jól van. Szoktam – vallotta be, ha már úgysem titok. – De tegnap nem kísértem.

– Kár. Beszélni kellett volna vele. Ha nem beszélsz vele, semmit sem tudhatsz a puszi valódi történetéről.

– Láttam, amit láttam. Ez elég volt – mondta Marci, és indulni akart.

– Mit láttál? Egy lány megpuszil egy fiút húsz másik gyerek előtt. Lehet, hogy Tünde azért csókolta meg Ricsit, mert... mit tudom én, a fiú kutyáját elütötte egy autó – ne adj' isten! –, és Tünde megsajnálta. Vagy valamit megköszönt... Vagy Ricsinek születésnapja volt... Esetleg zálogosdit játszottak, és Tündének puszival kellett kiváltani a zálogát...

– Hagyjál, jó? – mordult fel Marci, és Bence bohóckodására gondolt. – Ne magyarázd meg, amit nem lehet! Láttam, amit láttam! – mondta Marci haragosan, és kifutott a lakásból a nagy táskájával meg a még nagyobb bánatával.

Ám hogy micsoda véletlenek vannak! Cecília, kis autójával, éppen a házuk előtt ment el. Naná hogy elvitte Marcit az iskolába! Hiszen éppen arra volt dolga...

*

Rózsi a kolozsvári töltött káposzta elkészítése alatt döntötte el, hogy saját elhatározásából felcsap Marci testőrének.

Miért? Nincs magyarázat.

Mindeddig úgy élte az életét, mint egy tökéletes gyilkológép. Megbízatas, célpont, célszemély, likvidálás, pénzfelvétel, s újra előlről. Se férj, se gyerek, se barátok, se ismerősök. Most valami történt vele. Mi történt?

Talán felvillant benne egy réges-régi érzés, amelyet még gyerekkorából ismert, s amit úgy hívunk: önzetlen szeretet egy másik ember iránt. Embert írok, mert Domikát eddig is szerette. De kutyát, macskát, fehér patkányt szeretni más, mint egy embert.

Rózsi nagy felelősséget és nagy feladatot vállalt. A testőrnek éjjel-nappal a védenca közelében kell tartózkodnia.

A bérgyilkos hölgynek azonban a szokásos testőri munkánál sokkal nehezebb volt a feladata. A védenca nem tudhatott arról, hogy saját testőre van. S azt sem tudhatta, hogy neki magának is nagyon kell vigyáznia minden lépésére.

Cecília-Rózsának úgy kellett tennie, mintha véletlenül járt volna reggel fél nyolckor Marciék lakása közelében. No igen. Véletlenül reggel hét óra óta egy hirdetőtábla takarásában szobrozott kis Fiat gépkocsijával, és várta, hogy a fiú kilépjen a kapun. S akkor arra gurult „véletlenül”.

Marci persze egy pillanat alatt elhitte, hogy Cecília éppen akkor járt éppen arra... Aki nem gyanakszik, annak minden váratlan dolog véletlennek látszik.

– Mi a baj? – kérdezte útközben az asszony, mert észrevette, hogy a fiú fél méterrel az ásóbéka alsó fele alatt kúszik hasmánt.

– Semmi különös – mondta Marci, és Rózsi-Cecília nem faggatózott tovább.

Nem Marci lelki gondozójának, hanem a testőrének szegődött el.

A családi léleksimogatás az anyák feladata. Rózsinnak Borisztól kellett megmentenie a fiút.

Ezt persze megtehetette volna úgy is, hogy megkeresi Boriszt, és jól fejbe vágja egy péklapáttal. Vagy belelő kettőt, hogy meg ne sántuljon. Csakhogy nem tudta, most éppen milyen alakban, jelmezben, maszkban rejtőzik az orosz. Mire ő megtalálná és felismerné egy hotelben, könnyen megtörténhetne a legrosszabb, ami Marcival megtörténhet.

Úgy döntött, hogy nem a vadászt keresi, hanem a vad mellé szegődik. Mert aki a vadat kíséretti, az találkozhat a vadással is.

*

– Gondolod, Mami, hogy Rózsi-Cecília, vagy hogy hívják, meg tudja védeni az unokánkat?

– aggódott Papi, mint egész életében, miközben a hintaszékében ingázott előre-hátra.

Mami felnézett a varrásából, és határozottan bólintott.

– Ha valaki meg tud egy embert védeni egy bérgyilkostól, az egy másik bérgyilkos.

– Igaz – sóhajtott Papi. – Igazad van. Mért van neked mindig igazad?

– Valakinek észnél kell lennie ebben a családban.

– Hm – mondta Papi, és hozzátette: – A Rózsinn kívül persze ott lesz Cili is. Ez megnyugtató. Bár kicsit hiányzik... – És az üres szőnyegre nézett.

Mami összevonta a szemöldökét.

– Mi van? Amíg itt volt Cili, addig folyton nyüstölted, hogy menjen le Marcin segíteni. Most meg már hiányzik?

Papi csak pislogott ide-oda, mint rossz tanuló felelés közben.

– Úgy meg lehet szokni valakit. Nem furcsa? Ha itt van, a pokolba kívánom. Ha nincs itt, akkor meg alig várom, hogy itt legyen.

– Papi! – szólt párjára a nagymama. – Nagyon jól tudod, hogy Cili csak egy hónapig lehet lent a többiek között. Csak harminc napig lehet kutya, aki tudja, hogy valójában macska. Utána döntenie kell: vagy visszatér ide mint macska, vagy lent marad mint kutya. De ha lent marad az életben, akkor örökre elfelejti, hogy valaha macska volt, és már nem lesz többé halhatatlan sem. Éli egy átlagos, normális kutya életét. Éli, míg – a többi kutyához hasonlóan tíz-tizenöt év múlva – végleg le nem hunyja a szemét. Persze ha addig jó kutya lesz, ismét felkerül az emlékejtbe, ide hozzánk.

Mami egy kicsit hallgatott, aztán még megkérdezte Papitól:

– Az a gondolat idegesít, hogy Cili nem tér vissza harminc napon belül macskaként?

Papi nem szólt semmit, csak köhintett egyet.

Mami a fejét csóválta.

– Papi! Cili akárhogy határoz majd, mi jól döntöttünk, amikor leküldtük Marcit megvédeni. Vállald a döntéseidet te is! Légy férfi!

– Jó, jó – morgott Papi. – Mindig ezt mondjátok. „Légy férfi!” Mintha az olyan könnyű volna!

*

Marci egész délelőtt kerülte Tünde tekintetét. Az osztály meg sustorgott, mint a fazékban bugyborékoló forró víz.

„Meg kellene mondani, hogy gyűjtünk neki. De hát megbeszéltük, hogy nem mondjuk meg! Akkor nem fogja megérteni, hogy Tünde miért puszilta meg Ricsit. Egyébként én sem értem: hogyan változott meg Ricsi ilyen gyorsan? Hát igen! Mi az, hogy pénzt adott Marci utazására? Tegnap Marci terrorista volt neki, ma meg haver? Mi történt? Mit tudom én? Biztosan beleszeretett Tündébe... Marhaság! Ricsi már tavaly beleszeretett Tündébe.”

Végül, az utolsó óra után, a lány ment oda az indulni készülődő fiúhoz. A többiek halkán pizsmogtak a táskájuk felett, hogy mindent halljanak.

– Beszélni szeretnék veled – mondta Tünde.

– Nincs mit beszélni – mondta Marci.

– Te valamit nagyon félreértettél – mondta Tünde.

– Azt nem lehetett félreérteni – mondta Marci.

– De lehetett – mondta Tünde, és könnyes lett a szeme.

– De nem lehetett – mondta Marci, és elindult kifelé a táskájával.

– Marci! – szólt utána a lány. – Én nem haragszom. De ezért még bocsánatot fogsz kérni tőlem.

– Az biztos! – szólt Bence, mert imádta, ha az övé az utolsó szó.

Az akciófilmek hősei szoktak így mondani valamit még a film végén. Akkor, mikor a gonosz szereplők leterítése után a szerelmük vagy a családjuk a nyakukba ugrik az örömtől. Ilyenkor a hősök fáradtan és büszkén így szólnak például: „Éljen a haza! Menjetek haza!”

*

Amikor Marci az osztálytársaival együtt kilépett az iskola kapuján, rögtön észrevette Cecília kocsiját az út túloldalán.

„Micsoda véletlen! – gondolta, és magában rögtön hozzátette: – De jó! Legalább nem kell a többiek szövegelését hallanom! Mert Bencével az élen biztosan nekiállnának megmagyarázni a puszkodást... Kit érdekel?!”

Rózszi kiszállt a kocsiból, és mosolyogva intett Marcinak, hogy hazaviszi.

Marci visszaintett, és már indult is a zebra felé.

Egyikük se vette észre azt az áramvonalas fekete gépkocsit, amely húsz méterrel odébb, a járda mellett álldogált. Egy tizenötmillió forintos Lexus volt, amely hat másodperc alatt éri el a száz kilométeres óránkénti sebességet.

Marci nem is köszönt a többieknek, csak szokás szerint balra nézett, hogy nem jön-e valami, és elindult a zebrán Cecília kocsija felé.

Rózsina kívül senki sem látta, hogy a fekete autó meglódul. Ennek a hibrid meghajtású gépszörnyetegnek két és fél másodpercre volt szüksége, hogy átszáguldjon a zebrán.

Mennyi is az a két és fél másodperc?

Egy, kettő, há...

*Vicsorgó kutya az égből • Borisz valamit nem ért,
de mindent megígér • Hogyan lehet egy anyát rávenni,
hogy megtartsa egy idegen állatot?*

Marci még két lépést sem tett a zebrán, amikor váratlanul felbukkant előtte egy kutya. A semmiből robbant elő a loncsos-lompos, fehér eb, barna foltokkal a hátán. Amint megjelent, rémisztően felvonított, és a fiúra vicsorította mind a negyvenkét fogát.

Marci rémületében önkéntelenül hátraugrott, megbotlott, és a fenekére esett a járdán.

A következő másodpercben csak annyit észlelt, hogy valami hatalmas fekete tömeg elszánguld előtte, és a kutyát feldobja a levegőbe.

A kocsis egy szempillantás múlva eltűnt.

A gyerekek sikoltozva futottak Marcihoz, meg az utca vége felé, ahova a kutya repült.

Rózsi is átrohant a zebrán, és Marci fölé hajolt.

– Minden rendben?

Marci csak bólintani tudott, mert még nem tért magához a rémülettől. Talán azt sem vette észre, hogy Tünde a nyakába kapaszkodik, és zokog.

*

Papi a hintaszékében elismerően bólogatott.

– Azért ennek a buta Cilinek van esze – mondta Maminak, és a két öreg összemósolygott.

– Persze hogy van! – mondta Mami. – Csak nagyon konok.

– Ezt tőlem örökölte – mondta Papi. – Én is olyan konok fajta voltam ifjabb koromban.

– Hogyan? Tőled örökölte? – kérdezte Mami.

Papi legyintett.

– Jó, jó, csak úgy mondtam. Vicc volt. Te mindenbe belekötsz, édes angyalom?

– Nem mindenbe, édes angyalom – mondta Mami. – Csak ha butaságokat beszélsz, abba kötök bele, édes angyalom.

*

Rózsi nem tudta leolvasni a kocsis rendszámát. Ez azonban nem is volt fontos. A kocsis nyilván lopott volt. Borisz helyében – hasonló helyzetben – Rózsi is lopna egyet, hogy a gázolás után ne jussanak a nyomára.

„Mindenesetre ügyes fiú lehet ez az orosz, ha le tudott nyúlni egy ilyen szuper kocsit – gondolta Rózsi. – Ebből a típusból az országban nem lehet több néhány darabnál.”

De hogy került ide a kutya az utolsó pillanatban?

Rózsának sasszeme volt, de az elmúlt tíz percben még a közelben sem látott kutyához hasonló élőlényt.

Csoda történt? A földből bújt elő, vagy az égből esett le?

Amikor a fekete autó meglódult, Rózsi azonnal tudta, hogy Marcin nem lehet segíteni. Mire ő felkiált, és figyelmezteti a fiút, a kocsi már rég elgázolta. Odarohanni és félrerántani a gyereket pedig minimum öt másodperc. Ez azt jelenti, hogy Borisz mind a kettőjüket elütötte volna. Két legyet egy csapásra.

Nusinusi rohant ki az iskolából. A gyerekek szóltak neki.

– Úristen! – sikoltotta. – Marci! Megsebesültél? Mi történt?

– Egy felelőtlen autós nem állt meg a zebránál – mondta nyugodtan Rózsi, mintha csak egy közlekedési baleset fenyegette volna az imént a fiút, és nem egy kíméletlen gyilkos. – A magyar gépkocsivezetők inkább tíz évet ülnek a börtönben gázolásért, de nem adják meg az elsőbbséget a gyalogosoknak a zebrán.

– Mindig mondtam, hogy nézzetek szét, mielőtt átmentek – tördelte a kezét a tanárnő.
– Nem mondtam?

Marci felállt a földről, udvariasan odébb tolta a még mindig hüppögő Tündét, és leporolta magát. Aztán arra nézett, amerre az autó a kutyát repítette.

Nem hitt a szemének.

A kutya farkcsóválva közeledett a gyerekek boldog bandájával a háta mögött.

– Semmi baja! – kiabálta Ricsi.

– Ilyen nincs! – tette hozzá Bence. – Ötven métert repült legalább.

– Amikor meg felállt, csak megrázta magát, mint egy macsek! – folytatta Ricsi.

– Kié ez a kutya? – kérdezte Nusinusi, de senki sem válaszolt.

Rózsi leguggolt, magához intette az ebet, megvakarta a füle tövét, megsimogatta a fejét, a hátát, a hasát, de egyetlen sebet sem talált.

A kutya közben fenyegetően morgott. „Igaz, hogy Rózsi most testőr, de bérgyilkos volt” – gondolta Cili, és felborzolta a szőrét. „Fehér ember nem felejt” – mint az indián mondás tartja. Pláne ha macska. Illetve kutya, na! Momentán.

Rózsi sok mindent megélt már vérzivataros életében, de a kutya sértetlenségét ő sem értette. Minden állatot a mennyországba hajított volna egy ekkora ütközés. Nem tudta elképzelni, mi történt. Ekkorát ugrott volna ez a korcs eb? Kizárt dolog.

A kutya Marci lábához dörgölődött, majd ide-oda hentergett előtte, mintha már évek óta ismernék egymást.

– No de Marci! – mondta Nusinusi. – Mért nem mondd, hogy a te kutyád? Hiszen látszik! Majd megbolondul érted!

– Nekem nincs kutyám – mondta Marci. – Sose volt. Egy macskánk volt, a Cili. De egy éve már az sincs.

Cili emlegetésére a kutya felugrott Marci mellére, és a fiúnak magához kellett ölelnie, ha nem akarta, hogy az állattal együtt megint dobjon egy hátast.

Körben a srácok nagyon élvezték a műsort. Azt sem tudták, hogy most hülyeségeket kiabáljanak, mint szoktak, vagy röhögjenek. Mint szoktak.

*

Az emlékejtben Papi is vihorászott a bajsza alatt.

– Na, te buta macska, most boldog vagy, mi? FickándoZHatsz a gazdád ölében. És ez nem akart lemenni kutyába!

– Kutyának! – javította ki férjurát Mami, és legyintett. – Nem az volt Cili gondja, hogy nem akar Marcival találkozni, hanem az, hogy kutyaként kell visszatérnie a földre.

– Eh! Butaság! – kiáltott fel Papi. – Ha macskaként támad fel, akkor nem tudja Marcit megmenteni. Marci sose hátrált volna meg egy macskától. Sőt! Odarohant volna hozzá, hogy felkapja. És akkor biztos, hogy mindkettőjüket elsodorja az autó.

– Az a fontos, hogy Cilikénk megmentette az unokámat – mondta Mami. – És hogy ő is életben maradt! Igaz, most jut eszembe: Cilit egy hónapig nem lehet elpusztítani. Minden jó, ha jó a vége.

– Miért? – nézett a párjára az öreg. – Azt gondolod, hogy ez a vége?

*

A pocakos német üzletembernek maszkírozott Borisz az egyik mellékutcában hagyta a lopott kocsit, és gyalog indult vissza a szállodába.

Ő sem értette, mi történt. Tucatnyi ilyen gyilkosságot követett már el, és mindegyik sikerült. Az áldozat lelép a járdáról, a kocsi pedig három másodperc múlva átgázol rajta. Nincs élőlény, aki ezt túlélje. Nincs menekülés. Mi történt most?

Amikor a fiú éppen lelépett volna az úttestre, a kocsi előtt feltűnt az a kutya.

Feltűnt a semmiből.

Borisz nem látta, hogy a kutya mit csinált, de azt látta, hogy a fiú egy másodperc alatt visszatántorodott a járdára. Ő pedig a kocsival a levegőbe repítette az ebet. Nyilván nyolcfelé szakadt, mire földet ért.

Bár érdekes: a kocsi elején az ütközésnek nem volt semmi nyoma. Mintha annak az átkozott dögnek nem lett volna se vére, se bőre, se szőre.

Újra és újra visszajátszotta képzeletében az akció filmjét, de nem bírta megérteni: hogyan került oda a kutya, és hogyan ijeszthette vagy lökhette hátra a fiút egy másodperc alatt.

Borisz nem hitt a csodákban. De félt a megmagyarázhatatlan jelenségektől, amelyeket nem tudott megelőzni vagy legyőzni.

Ez a félresikerült merénylet rossz jel volt.

Bárkit megöl, ha kell, az nem gond, de földöntúli erőkkel nem tudja felvenni a harcot. No persze ez nem azt jelenti, hogy lemond a megbízás teljesítéséről, vagyis a kétszáz ezer dolláros vérdíjról.

A kölyöknek meg kell halnia.

*

Marci természetesen haza akarta vinni az ismeretlen kutyát. Anya biztosan meg fogja engedni, hogy megtartsa, hiszen megmentette az életét.

Rózsi a hátsó ülésre parancsolta a fiút a kutyával.

– Engedd meg, hogy elkísérjelek! – szólt be az autó ablakán Tünde. – Annyira szeretnék veled menni!

– Persze, gyere! – mondta Rózsi, és a kutya is örömmel vakkantott. De Marci csak annyit mondott:

– Most nem. Bocs.

Vannak dolgok, amelyekre nincs bocsánat. Ilyen a Ricsinek adott puszi.

Mikor a kocsi elindult, Cili kutya szomorúan nézett vissza a könnyező lányra.

Ő pontosan tudta, mi történt, és hogy a gazdájának most egyáltalán nincs igaza. De ezt nem tudta kimondani. Igaz, néha az emberek sem képesek elmondani, amit akarnak, pedig vannak szavaik, és tudnak beszélni.

– Mi a baj, Marci? Segíthetek? – kérdezte Cecília-Rózsi, és a visszapillantó tükörben Marci komoly arcára nézett.

– Nincs semmi – mondta a fiú. – És nem tetszik tudni segíteni.

– Értem. Egyébként: tegeződjünk! – mondta Rózsi. – Rossz, hogy csak én tegezek...

– Köszönöm – mondta Marci, és még hozzátette: – Szervusz! – Mert az apja úgy tanította, hogy ilyenkor ezt kell mondani.

*

Boriszt a megbízók üzenete várta a laptopon.

„Elvégezte a feladatát?”

„Türelem! – válaszolt Borisz. – Ez nem lóverseny. Holnap teljesítem a megbízást.”

„A mai napról volt szó!” – üzent a Mérnök.

Borisz erre már nem is válaszolt.

Ha nem bíznak benne, jöjjenek ide, és csinálják meg ők. Kíváncsi volna, hogy az ilyen pénzes pancserek mit tennének, ha a száguldó kocsijuk elé hullana egy kutya az égből. Nyilván nekimennének az első fának.

Holnap végez a fiúval. Még egy elefánt sem állhat az útjába, nemhogy egy korcs kutya.

*

– Nem, kisfiam, szó sem lehet róla! – mondta Veronika köszönés helyett, amikor Marci és Rózsi beállítottak a loncsos-lompos, fehér szőrű, barna foltos kutyával. Aznap kezdték el festeni a gyógyszerteráriumot, amely két hétig zárva tart. Emiatt volt Marci mamája otthon. Éppen főzőcskézett.

Cili a farkát csóválva azonnal az asszonyhoz rohant, és úgy ugrált fel rá, mintha régi ismerőst üdvözlne.

– Itt nincs helye kutyának – lépett hátrébb a boldogan ugrádozó eb elől Veronika, és felkiáltott: – Mars innen! Takarodj! – Bár az állat kedvessége őt is meglepte. Megbolondult ez az idegen dög, vagy ennyire barátkozós?

– Nem akarok beleszólni – kezdte Rózsi halkán –, de a kutya... megmentette Marci életét.

– Micsoda? – sikoltott fel Veronika. – Mi az, hogy megmentette?

– Nyugodj meg, anya – mondta Marci –, hiszen élek. – És miután leültették a remegő Veronikát, elmesélték, mi történt.

Közben Cili kutya Marci térdére fektette a fejét, és boldog büszkeséggel hallgatta a dicsőítését. Remélte, az emlékeiben Mamiék is hallják.

– Megmagyarázhatatlan, honnan került elő a kutya, és miért kergette vissza a járdára Marcit – fejezte be a történetet Cecília-Rózsi. – De ezzel megmentette az életét.

Veronika hallgatott, és pislogott. A keze még mindig remegett az idegességtől.

– Mindig mondtam, hogy nézz szét, mielőtt le-lépsz a járdáról – dadogta, és nagyot nyelt. – Rendben van – folytatta –, maradjon a kutya! De te viseled a gondját, te viszed le naponta háromszor, és minden a te dolgod lesz, ami a kutyával kapcsolatos.

Marci az anyjához lépett, és megölelte.

– Majd meglátod, milyen jó kutya! Úgy fogod szeretni, mint Cilit.

– Azt kétlem – mondta Veronika, és felállt, hogy befejezze a főzést. – Cili egy kedves macska volt, nem egy ilyen loncsos-lompos dög.

Cili füle lekókad, farka lekonyult, szeme elhomályosodott. Belegázoltak a lelkébe. Na ugye, hogy megmondta Maminak meg Papinak? Ő nem akar átváltozni. Szép macskából csúnya kutya lett. Még az is átfutott az agyán, hogy azonnal visszamegy az emlékeibe. Nem marad itt ronda ebnek. Pláne ezeknek!

– Nézd meg, anya, hogy megbántottad! – mutatott Marci a kutyára. – Egészen elszomorodott.

– Ugyan már! – pislantott oda Veronika. – Nem is érti, amit mondom. – De a tétován álldogáló kutya bánatos szemét látva kicsit meghökkent. Az előbb boldogan ugráló állat most valóban lógatta az orrát. – Jól van, bocsánat! – morogta az asszony, és hogy kijavítsa a hibáját, megkérdezte: – Egyébként hogy akarsz hívni ezt a... szép és csinos kutyuskát?

*Miért csak a kertbe mehet le Cili? • Kihallgatás
a konyhában • Terepjáró látogatóban*

– Cilinek – válaszolt Marci. – Cili lesz a neve. Mi más? – És már zuhant is hátra székestül, mert a kutya örömeiben a nyakába ugrott.

– Gratulálok! – mondta Veronika a kutyával birkózó fiának. – Mostantól ez lesz a műsor?
– Aztán sóhajtva, de megnyugodva Cecília-Rózsira nézett. – Még szerencse, hogy éppen ott voltál az iskola előtt.

– Ó, igen... – mondta a bérgyilkosból testőrré vedlett asszony, miközben felsegítette a fiút a földről. – Ilyenkor éppen arra jövök hazafelé... Egyébként, Marci, holnap is szívesen elviszlek és elhozlak, ha akarod! Ezt akár meg is beszélhetjük.

– Azt nagyon megköszönném – mondta Veronika. – Legalább nem idegeskednék, amíg haza nem jön, hogy mi történt az én figyelmetlen gyermekemmel az úton!

Rózsi bólintott. A titkos testőri szolgálat elfogadtatása könnyebben ment, mint gondolta.

– Anyaaaa! – fogta nyávogó-könyörgőre Marci, ahogy gyerekkorában is, ha nagyon akart valamit. – Levihetem az utcára sétálni Cilit?

– Nem! – bukott ki Cecília-Rózsi száján a féltés, de gyorsan észhez tért. Milyen joga parancsolgathatna ő Veronika fiának? Azt mégsem mondhatja, hogy Marci, ne menj ki egyedül az utcára, mert jöhet Borisz, a bérgyilkos!

– Csak azt akartam mondani – mosolyodott el zavartan –, hogy nem lehet addig kimenni az utcára, amíg... izé... a kutyának nincs nyakörve. Tudod, Marci, az kötelező.

– Van nyakörve! – kiáltott fel boldogan a fiú, és már hozta is Cili macska egykori vékony piros nyakörvét, aminek Cili kutya láthatóan rettenetesen örült. – Ez jó lesz?

– Ó, igen, nagyszerű! – mondta Cecília-Rózsi, de az arcán nem ragyogott a túláradó boldogság. – Sajnos azonban – folytatta lassan és aprókat köhintve – még van egy kis probléma... Egy kis gond, ami miatt nem mehettek le...

– Mi az? – kérdezte Veronika, mert kezdte egyáltalán nem érteni, miért akadékoskodik ennyit Cecília.

– Sajnos – sóhajtott fel Rózsi – a kutya nincs beoltva. Bizony! Nincs beoltva. Vagyis nincs papír arról, hogy be van-e oltva. Nem tudjuk, ugye, hogy kinél volt eddig... Vagyis hogy ki volt a gazdája. Milyen oltásokat kapott. És ha még nem kapta meg a veszettség elleni oltást... akkor ugye nem mehet ki a kutyák meg az emberek közé...

Cili behúzta a farkát, és megpróbált egészen kicsire összehúzódnai az asztal alatt. Erről nem volt szó! Oltásról az emlékejtben nem volt szó! Arról volt szó, hogy macskából kutya

lesz, de hogy rögtön a fenekébe akarnak döfni egy tűt... Mami ezt nem mondta. Ez me-rénylet!

Veronika bólintott.

– Cecíliának igaza van – mondta Marcinak. – Először be kell oltatni a kutyát, utána viheted az utcára.

– Majd én elviszlek a dokihoz benneteket – mondta Rózsi-Cecília. – Úgyis szabad a délutánom. Addig pedig lemehtek a kertbe. Ugye, Veronika?

– Persze – mondta a másik asszony. – Csak az utcai kapu zárva legyen.

– Igenis! – kiáltotta Marci, s már szaladt is.

Cili rögtön követte. Jól ismerte a kertet még macska korából, sokszor megkergették itt a kutyák. Most új helyzet állt elő. Mától neki kell kergetnie a macskákat. De miért is?

*

Borisz, illetve az a pocakos német üzletember, akinek maszkírozta magát, kigördült a hotel parkolójából a terepjárójával. Szét akart nézni egy kicsit Marciék lakása környékén. A címet ugyanolyan könnyen megszerezte, mint néhány nappal korábban madame Rosa Moldovan.

Borisz agyán az is átsuhant, hogy hátha szerencséje lesz, és a gyerek éppen az utcán sétálgat. Például elküldik a boltba.

Vagy különóra jár.

A bérgyilkos úgy gondolta, hogy ha ekkora szerencséje van, és Marci valóban az utcán sétálgat, akkor egy kicsit megkocsikáztatja. A fiúgyerekek imádják ezeket a hatalmas terepjárókat. Ez a Márton nevű fiúcska sem fog tudni ellenállni, ha felajánlja, hogy elviszi egy körre. Aztán majd meglátjuk, hogy hol lesz a kör vége.

*

Miután Marci lement a kutyával a kertbe, Cecília-Rózsi és Veronika ketten maradtak a konyhában. Veronika főzött, a Bébicsósz pedig faggatózott.

Elhatározta, hogy megpróbál megtudni egyet-mást Szálemről. Valamit, amivel talán meg lehet magyarázni, hogy ki és miért akarta eltenni láb alól a férfit, s most miért akarja megöletni a fiát.

Először azt akarta kinyomozni, hogy voltak-e Szálemnek ellenségei.

– Gondolom, Szálemnek sok barátja volt. Az arabok közvetlenek, barátkozásak...

– Sajnos nemigen voltak barátai. Az itt élő arabokkal nem járt össze. Kicsit eltávolodott tőlük, amikor feleségül vett. A magyar orvoskollégái pedig sose hívtak meg minket...

– Ez azt jelentette, hogy nem szerették?

– Nem mondhatom, hogy nem szerették. Csak a baráti körükbe nem fogadták be. A munkahelyén jó viszonyban volt a többiekkel. Gyakran ment velük külföldre egy-egy konferenciára, kongresszusra.

– Ezek szerint ellenségei, gondolom, nem voltak – ravaszkodott Rózsi, hátha kiugratja a nyulat a bokorból.

– Szó sincs róla! Mindenkiel jóban volt. Megtartotta az egy lépés távolságot, ahogy mondani szokás. Tudod, ő nagyon szótlan volt. Marcival beszélt a legtöbbit. De vele... vele inkább gyerekes dolgokról. Azt hiszem, nagyon sok mindent nekem sem mondott el. Talán nem voltak titkai, de amit nem tartott fontosnak, arról nem fecsegett. Az volt az elve, hogy ne terheljük a másikat olyasmivel, ami nem tartozik rá. Vagy amiben nem tud segíteni nekünk.

Madame Rosa Moldovan bólogatott. Szálemnek tehát nem voltak ellenségei. Most már csak azt kellett volna megtudnia, hogy nem keveredhetett-e valamiféle bűnügybe a férfi.

– Gondolom, nemcsak az orvoskollégáival volt normális a viszonya, hanem mindenkiel...

– Ezt hogy érted?

– Például sohasem követett el törvényteleniséget?

– Nem, soha! – kiáltott fel Veronika. – Soha! Utálta az erőszakot. És a terrorizmust is, ha erre gondolsz.

– Nem, nem – mondta Rózsi –, dehogy! – S most már végképp nem tudta elképzelni, miért bérelték őt fel egy szorgalmas, rendes, szótlan, Magyarországon élő arab orvos megölésére.

*

Papi idegességében gombóccá gyúrta az újságot.

– El kellene mondani Verának, hogy Marci veszélyben van.

– Nyugodj meg! – mondta Mami. – Rózsi jobban tudja, hogy mit kell elmondani, és mit nem.

– Egy anyának tudnia kell, ha a fia veszélyben van – gyűrögette a papírt az öreg. – Akkor nem küldi el a boltba, nem engedi az iskolába egyedül...

– Papikám, ne legyél okosabb mindig mindenkinél. Ez a nő tudja, hogy mit miért csinál. Nyilván biztonságosabbnak látja, ha Vera nem tudja, mi fenyegeti Marcit. Képzeld el, milyen ideges lenne. Talán zokogna, és pánikba is esne, amilyen gyöngye idegzete van, mióta nincs mellette Szálem.

– De legalább a rendőrségnek szólni kellene!

– Papi! A rendőrök nem hinnék el, hogy Marcit veszély fenyegeti. Rózsit pedig letartóztatnák, mert kiderülne, hogy álnéven, hamis adatokkal ólálkodik. És akkor aztán senki sem vigyázna az unokádra!

Papi morgott, és előre-hátra hintázott a székében.

– Igen, igazad van. Hm. Bosszantó! Mért van mindig neked igazad, mikor én vagyok a családfő?

– Bocsánat, de ezt ki mondta? – érdeklődött Mami kedvesen, mert nem akarta megbántani élete párját.

*

Marci a társasház kertjében kergetőzött Cilivel. Nagyon csodálkozott, hogy a kutya milyen otthonosan futkorászik ezen a számára idegen helyen. A legfurcsább az volt, hogy ugyanúgy felugrott a kerítés kőpárkányára és a földszinti lakó teraszára, mint annak idején a macska. Marci csak pislogott. Ilyen nincs!

Miközben a fiú a kutyával kergetőzött, a ház előtti csendes utcába lassan behajtott egy sűrke színű terepjáró. Füstszínű ablakain nem lehetett belátni.

A koci megállt a ház előtt az utca másik oldalán, a lombok árnyékában.

*A meghökkent bérgyilkos • Mikor tud repülni
egy kutya? • Ricsi mentő hazugsága*

Borisz a füstszínű ablak mögött rejtőzött. Láta a kertben futkosó gyereket, és sejtette, hogy egy kutyával játszik.

Marci észrevette a gyönyörű gépkocsit, és rögtön a rácsokhoz szaladt. Imádta a terepjárókat. És ez biztosan van vagy négyszáz lóerős, gondolta. Nyolc másodperc alatt eléri a száz kilométeres sebességet, az tuti! Ilyet fog majd venni, ha egyszer sok pénze lesz.

Ekkor a kutya felugrott a párkányra.

Ahogy megpillantotta a kocsit, felborzolódott a szőre, és eszeveszett ugatásba kezdett. Szinte hörgött, mintha megveszett volna. Közben a fenekével úgy pofán csapta Marcit, hogy szegény fiú leesett a fűre.

– Hülye vagy, apám! – kiáltott fel Marci. A meglepetéstől csak ült a földön, és fájó állát tapogatta. – Jó, hogy nem verted ki a fogamat!

Borisz egy kicsit lehúzta az ablakot, hogy jobban lássa a kutyát. Mintha ugyanaz volna, gondolta. De nem! Az lehetetlen. Nem lehet ugyanaz, mint amelyik a zebrán a kocsi elé ugrott. Biztos, hogy az a dög ezer darabra szakadt.

A férfi szája kiszáradt.

„Bozse moj! – suttogta, ahogy a nagymamájától hallotta egykor. – Bozse moj!” – Ami magyarul annyit jelent, hogy: „Istenem! Istenem!”

*

Rózsi a konyha nyitott ablakán lenézett a kertbe. Marci éppen a kerítés mellett kászálódott fel a földről, és az állát tapogatta.

Az asszony kipillantott az utcára. A másik oldalon egy hatalmas terepjáró állt. Az ablaka, csupán kétujjnyira, de le volt húzva.

Rózsi önkéntelenül a táskája felé mozdult. Abban tartotta a pisztolyát. De végül csak egy apró messzelátót vett ki. Itt ő most nem lövöldözhet. Aztán rögtön vissza is hajolt az ablakpárkányra.

– Marci! – kiáltott le. – Gyere fel azonnal!

– De miért? – nyivákkolt Marci. – Még csak most jöttünk...

– Gyere! – kiabálta Cecília-Rózsi. – Indulunk a dokihoz! Ha Cili ma nem kap oltást, holnap sem mehet ki az utcára.

A terepjáró ablaka bezáródott, és a kocsi elindult. Rózsi a szeméhez emelte a kis messzelátót. Jól látszott a kocsi rendszáma.

A kutya leugrott a párkányról, és a ház bejárata felé rohant.

– Itt volt Borisz a terepjárójával! – kiabálta felfelé, ami azonban ideges kutyaugatásnak hallatszott. – Hát hiába ugatok, hogy itt volt Borisz? – ismételte meg, bár pontosan tudhatta, hogy hiába ugat. Az ő beszédét csak Mami és Papi értette. Ők is csak az emlékejtben, egy másik világban.

*

Másnap reggel Cili is elkísérte Marcit az iskolába.

Veronika ugyan nem engedte ki az ajtón a nyüszítő, nyakörvét rángató ebet, mikor Marci elindult, de a kutya kiugrott a nyitott ablakon.

Rózsi egy másodperc alatt kipattant az utcán álló kocsijából, amikor meghallotta Veronika velőtrázó sikolyát.

Kosztümkabátja alatt már a kezében volt a pisztoly. De ott is maradt. Borisz ugyanis nem volt sehol. Csak a kutya repült le a második emeletről a kertbe.

Egy néni, aki a kert sarkában rejtőző virágokat locsolgatta, a zuhanó árnyék láttán rémületében a tulipánok közé hasalt. Azt hitte, újra kitört a világháború, és alacsonyan szállnak a vadászgépek.

Rózsának meg tátva maradt a szája.

Fel nem bírta fogni, hogy miért lökte ki Veronika a kutyát. Megőrült ez a nő?

Mert az lehetetlen, hogy a kutya magától leugrott. Még egy macska sem tenné meg, hogy ilyen magasságból levesse magát. Pedig a macskák elég bátrak. Pláne ha kergeti őket valaki.

– Leugrott! Leugrott! – szirénázott Veronika az ablakból, de a kutya akkor már lent volt a fűben. Egy pillanat alatt magához tért. Ripityára tört csontjai két másodperc alatt összeforrtak, és már rohant is vidáman az ajtón éppen kiszaladó Marcihoz.

A fiúnak földbe gyökerezett a lába. Hogy kerül ide a Cili? Fél perce sincs, hogy fent hagyta. Fél perce Cili még a csukott ajtó mögött vonított.

– Leugrott! – hallotta az anyja sikoltását. – Esküszöm, kiugrott az ablakon!

Rózsi tért magához először. Bár tudta, hogy itt minimum csoda történt, maximum pedig otthon alszik az ágyában, és egy repülő kutyáról álmodik, de egy rendőrből lett bérnyilkost semmivel sem lehet meglepni.

– Marci, gyere, mert elkéssel! – kiáltotta a fiúnak, és úgy csinált, mintha természetes dolog volna, hogy egy kutya tíz métert zuhan, majd sértetlenül futkározik.

– Nincs semmi baja! – kiáltott fel az anyjának Marci, hogy megnyugtassa. Majd viccelődve hozzátette: – Biztosan madár volt a papája!

– Na gyerünk, gyerünk! – kiáltotta Rózsi. – Szálljatok be! – Mert ezek után eszébe sem jutott, hogy a kutyát itt hagyja. Ez a dög képes a szájába kapni a kocsit, és elszállni vele az iskoláig, mint a pteranodon nevű repülő dinoszaurusz.

*

Mami az emlékejtben a fejét csóválta.

– Egy kicsit túlzásba viszi Cili ezt a halhatatlanságot. Ha még egyszer-kétszer feltámad, el fogják vinni egy állatkórházba mint megmagyarázhatatlan csodát, és kísérletezni fognak vele.

Papi csak vihorászott.

– Hogy leesett az álluk! Még a Rózsinak is! Bódog néni a földszintről meg bebukott a virágágyásba!

– Az tetszik neked, vén kujon, mi, hogy mindenki meghökken! – szólt élete párjára Mami. – De lennél csak köztük élve! Dobnál te olyan hátast az ijedségtől, mint Grosics Gyula az angol–magyar meccsen!

*

Gyönyörű májusi délelőtt volt, hétágra sütött a nap, és trillázva csicseregtek volna az énekesmadarak, ha nem menekülnek el már régen vidékre Budapest szennyezett levegője miatt.

Cili kutya és Rózsi a gépkocsiban üdögéltek, hogy időben észrevegyék a bérgyilkost, ha ismét erre meri tolni a képét.

Csend és béke lengett az iskola körül is, könnyű szellő simogatta a lombosodó fákat, és odafent bégettek a bárányfelhők. (Na jó, nem bégettek, de a többi igaz.)

Szép is egy ilyen májusi délelőtt! Csak Borisz ne volna a világon, meg a váratlan matekdoga. Mert Marciékat ezzel lepte meg Balabán Géza tanár úr.

„Egy birkahodályban negyven birka van. Tíz perc múlva hány birka lesz a hodályban, ha az egyik ajtón percenként négy birka megy be, a másik ajtón pedig az egyik percben hét, a másik percben nyolc birka megy ki.”

Marci elég jó volt matekból, mert Szálem sokat gyakorolt vele régebben. Ezt a feladatot is meg tudta oldani, csak azt nem tudta, mi az a hodály. Biztosan olyan, mint a homály, gondolta, csak két ajtaja van.

Hátulról halk sziszegést hallott. Óvatosan odalesett. Kaposi Ricsi könnyörgő tekintete villant rá.

Marci maga elé meredt, és megvárta, amíg a gyűlölet hulláma átcsap rajta, és elsimul. Ricsi még sosem kért tőle segítséget. Marci először arra gondolt, mint afféle finom lelkű mai gyerek, hogy Ricsi talán forduljon fel a neve napján, ha lehetséges. Aztán arra gondolt,

hogy a srác nagyon nagy bajban lehet, ha tőle kér tanácsot. Úgyhogy egy kicsit kinyújtotta oldalt a kezét, és mutatta, hogy a megoldás: öt. Öt birka marad a homályban.

Szünetben Marci egyedül kóválygott a folyosón.

A többiek Tünde körül csiviteltek. Arra próbálták rávenni a lányt, hogy mondja el Marcinak az igazat a pusziról. Azaz mondja el a pénzgyűjtést Marci kirándulására.

Tünde azonban konokul hallgatott. Ha Marci azt hiszi, hogy ő azért pusztította meg Ricsit... szóval amit Marci hisz, akkor ő nem fog magyarázkodni. A gyűjtés egyébként is titok. Azt nem mondhatják el, amíg össze nem gyűlik a szükséges összeg.

Erre már az osztály sem tudott mit mondani. Úgy döntöttek, hogy ez a pusziügy Tünde, Marci meg esetleg Ricsi problémája. Illetve a Ricsié nem, mert ő semmiből sem csinál problémát.

Végül mégis Ricsi oldotta meg a nehéz helyzetet.

– Bízátok rám! – mondta, és kiment a folyosóra Marcihoz.

A többiek persze rémülten utánarohantak, és a két fiú köré gyűltek. Mert Ricsi olyan volt, mint a felnőttek némelyik politikai pártja: ha egy problémát meg akar oldani, abból többnyire verekedés lesz.

Ricsi tehát odament Marcihoz, ünnepélyesen kihúzta magát előtte, és minden köntörfalazás nélkül a mondandója közepébe vágott:

– Marci, bocs, de az a helyzet, hogy az osztály pénzt gyűjt pedagógusnapra Nusinusi néninek. Meg a többi tanerőnek is, akik persze nem érdemlik meg, de így szokás. Ezért láttad, hogy pénzt adtam Tündének. Neked nem szóltunk, mert tudjuk, hogy nincs pénzetek, mióta a faterod... vagyis az édesapád... Afrikában van. És nem akartuk... szóval nem akartunk megbántani azzal, hogy... hogy szegények vagytok. És azért adott Tünde pusztit, mert én hoztam a legtöbb pénzt. Másfél rugót. Eladtam a halaimat, meg az akváriumomat.

A többiek egy kicsit morogtak, mert a sok hazugságban a legnagyobb az volt, hogy Ricsi adta a legtöbb pénzt, de nem szóltak, mert a végső elszámolásnál majd úgyis kiderül az igazság.

Ricsi, miután befejezte a szónoklatát, amellyel rettenetesen elégedett volt, egy pillanatnyi hallgatás után kinyújtotta a kezét.

– Csapj bele, én nem haragszom.

*Kibékülés és ingyenfagylalt Papagénótól • Fagyi
a földön, meg a kutya feltámadása • Borisz valamit
megint nem ért*

Marcit meglepte – kicsit megbántotta –, de nagyon megnyugtatta, amit Ricsitől hallott. Tehát ezért volt a puszi? Az persze egészen más.

– Nem vagyunk szegények – mondta végül a körülötte állóknak. – Csak nem vagyunk gazdagok. Én is tudok pénzt hozni a pednapra. Majd hozok is. – És tétován kinyújtotta a kezét Ricsi felé.

Ricsi megragadta és jól megrázta a „terrorista” mancsát. Ahogy a tévében látta a politikusoktól. Váratlanul majdnem meg is puszilta Marcit, mert a híradóban egyszer-kétszer ilyet is látott. De aztán gyorsan erőt vett magán. Na, azt azért nem! Annyira nem politikus.

Mikor a többiek látták, hogy kézrázás meg vigyor, olyan zshivaj lett, hogy kijött a diri az irodájából, és mindenkinek be akart írni egy figyelmeztetőt, mert becsengetés után farsangolnak. De Bence megmondta neki, hogy a két ellenség kibékült, ez az örömjaj oka, mire rögtön megbocsátott.

Marci akkor odament Tündéhez, és azt mondta halkán, hogy:

– Ne haragudj, én voltam a hülye!

– Nem – mondta Tünde –, én voltam. Megmondhattam volna rögtön, hogy miért pusztaltam meg Ricsit.

– Nem, nem! – mondta Marci. – Én voltam a hülye, mert tudhattam volna, hogy nem azért pusztalod meg, amire gondoltam.

– Miért, mire gondoltál?

– Arra, hogy szerelmes vagy belé.

– Te hülye vagy! – mondta Tünde, és elszaladt sírni a lányvécébe.

Marci oda nem mehetett utána, de megvárta, míg kijött, és bocsánatot kért.

– Ne haragudj, én voltam a hülye!

És minden kezdődött előlről.

Az utolsó óra után valaki végigrohant a folyosón, és azt kiabálta, hogy: „Ingyenfagyit osztogatnak! Ingyenfagyit osztogatnak!”

A diákok persze félig összepakolva, egymást félretaszigálva futottak ki az iskolából, nehogy lemaradjanak az ingyenfagyiról.

Néha előfordult, hogy az iskola közelében vagy egy bevásárlóközpontban, egy áruházban kóstolót osztogattak valamiből. Csokiból, kakaóból, müzliből, üdítőből vagy

sütiből. Felőtteknek krémekeket kentek a kezére, az arcára, és kávéval vagy borral kínálták őket. Így reklámozták az új termékeket.

Fagyit, a gyerekek emlékezete szerint, sajnos még nem osztogattak. Éppen itt volt az ideje.

Rózsi a kocsiból látta, hogy egy ősz hajú és bajuszos bácsika osztogatja a fagyaltot az iskola kerítése előtt.

A hajlott hátú öreg minden gyereknek egy-egy kis gombócot tett a tölcsérbe, majd csokireszeléket szórt a fagyalt tetejére. S minden adaghoz elrikoltotta a fagyalt nevét, de olyan hangosan, hogy belevörösödött az arca.

– Papagénó! Papagénó!

Rózsina sosem tetszett ez a beetetés, ahogy ő nevezte. Különösen ha gyerekeket csábítottak el efféle finomságokkal.

Miközben a Papagénó feliratú fehér autóra szerelt fagyaltospult előtt kígyózó hosszú sort meg az öreget nézte, időnként ide-oda lesett, az utca két vége felé. Autók jöttek-mentek, mert néhány szülő kocsival érkezett a gyerekéért, de egyik felnőtt sem nézett ki Borisznak. A feszült figyelgetés közben Rózsina még a kutyát is csitítania kellett. Cili – pofáját az ablakhoz szorítva – úgy ugatott, mintha megveszett volna.

– Mi van, Cili? Ingyenfagyit kellene neked is? – kérdezte az asszony, és kemény kézzel fogta a nyakörvet. Ez a kutya képes kiugrani a csukott ablakon.

Rózsi látta, hogy Marci és Tünde is beállnak a sorba, s elég gyorsan a fagyaltospulthoz értek. A kutya egyre vesztebbül ugatott, már szinte hörgött, és neki-nekiment az ablaknak.

– Mi van veled? Nyugi már! – kiáltott rá az asszony. – Mindjárt itt a gazdád! Nem engedlek ki, mert elüt valamelyik autót, aztán kapok Marcitól!

Először Tünde kapta meg a fagyiadagját az öregtől. Aztán Marcinak nyújtotta a tölcsért a piros arcú bácsi, miután a pult alól kikanalazott jó adag csokireszeléssel megszórta a lila színű gombócot.

– Papagénó! Papagénó! – kiáltotta, és intett a gyerekeknek, hogy a fagyalt elfogyott.

Rózsiba akkor vágott bele a gyanú, mint villám a pusztai fába. Kirúgta a kocsiját, elengedte a kutyát, és már ugrott ő is.

Marci vigyorogva mutogatta a többieknek, hogy bizony ő még kapott fagyit. S nemcsak hogy kapott, de pluszadag csokival is megszórták!

Persze mögötte mindenki dühös volt, meg pfujolt, és kiabáltak az öregnek, hogy osztogasson még egy kicsit. De az öreg már nem is figyelt rájuk. Korához képest villámgyorsan betolta a pultot a fehér kocsiba, beugrott a sofőrülkébe, és indított.

Cili kutya futtában ugrott, szinte repült Marci keze felé, de a fiú még időben észrevette, és gyorsan félrefordult.

– Megbolondultál?! – kiáltott a kutyára. – Ez a dilinyós majdnem kiverte a kezemből a tölcsért. Észnél vagy, Cili?! – És az ingyenfagyiról lemaradók irigykedő pillantásaitól kísérvé már emelte is az ínycsiklandó gombócot a szájához, hogy végre megkóstolhassa.

Marci imádta a nyalánkságokat. Ez érthető, mert az arab süteményeknél édesebb finomságokat egyetlen nemzet sem készít. Az arabok még a cukrot is megcukrozzák. Szálem minden héten süttött baklavát, vagy készített kuskusszafét. Marci már éppen hozzáért kinyújtott nyelvével a csokireszelékhez, amikor egy váratlan csapás kirepítette a kezéből a tölcsért.

Cecília-Rózsi volt a merénylő. Ő ütött a fiú kezére, de akkorát, hogy Marci fájdalmában felkiáltott, és rémülten hőkölt hátra.

Tünde és a gyerekek dermedten nézték, ahogy a fagylalt letoccsan a járda szélére, és a kutya egy pillanat alatt felnyalja.

– Ezt most mért kellett? – kiáltott fel Marci, de a szava elakadt. A kutya oldalra vetette magát, rángatózott, és fehér hab bugyogott ki a száján.

Az egész nem tartott öt másodpercnél tovább.

A gyerekek sikítottak. Tünde elejtette a fagylaltját, Rózsi pedig magához szorította a két rémült gyereket.

Ekkor Cili váratlanul felugrott, és száját a bundájába törülte. Aztán mintha mi sem történt volna, vidáman a gazdájához szaladt, miközben győztesen lengette a farkát.

– Ez tényleg nem igaz! – mormolta Rózsi, mert ennél bővebb magyarázat nem jutott az eszébe.

Látszott, hogy a körülöttük álldogáló gyerekek az egészből semmit sem értenek. Miért ütötte ki a tölcsért Marci kezéből ez az asszony? Mi történt a kutyával, amikor felnyalja a fagyit? És ha rosszul lett tőle, akkor hogyan gyógyult meg olyan hirtelen?

– Bocsánat, hogy ügyetlenkedtem – nevetett Cecília-Rózsi Marcira. – Csak kérni akartam a fagyiból egy kicsit, de rosszul mozdultam. Gyertek, veszek nektek kárpótlásul egy kétgombócosat a sarki cukrászdában.

Erre a kijelentésre persze Marci mindent megbocsátott. De azt azért még mindig nem értette sem ő, sem a többiek, hogy mi történt a kutyával.

– Semmi – mosolygott az asszony. – Bolondos ez a kutya. Folyton bolondozik. Nem vetted észre? Úgy csinált tegnap, mintha az autó elé pattant volna, de elugrott a kerekek elől. Reggel meg kirepült az ablakon. Tudta, hogy csak a fák ágain kell lefelé ugrálnia. Így érhetett le a földre úgy, hogy semmi baja se lett. Biztosan cirkuszi kutya volt. Így idomították.

A gyerekek persze elfogadták ezt a magyarázatot, mert jobb nem jutott az eszükbe. No meg, valljuk be, az ember sok mindent elhisz, aminek a fele sem igaz, ha tizenéves. (Vagy ha idősebb.)

Az öreg fagylaltos, mielőtt az autóval befordult volna a sarkon, csak annyit látott a kocsi visszapillantó tükrében, hogy egy nő szinte odarepül a célszemélyhez, és kiüti a kezéből a tölcsért.

– Ki ez a nő? – vicsorgott Borisz, hiszen ő volt a vén méregkeverő. – A gyerek anyja nem lehet. Ő honnan tudta volna, hogy éppen ez a fagylalt mérgezett? Ötven gyerek evett előtte belőle... Ez a nő... Mintha már tegnap is láttam volna... Igen, igen, itt az iskola előtt a kocsiban... És aztán fent az ablakban... Ez a nő profi! Ez a nő testőr! De hogy kerül a gyerek mellé egy testőr?

Borisz új megbízatása • Szegény Papi mindig ideges • Szálem arany jegygyűrűje • Domi haragszik • A titokzatos jóakaró üzenete

A terroristák számítógépére félóra múlva üzenet érkezett.

„Testőr védi a gyereket. Egy nő. Profi. A továbbiakban dupla pénzért vállalom csak a feladat elvégzését.”

– Hogyhogy testőr? Miféle testőr? – nézett társaira a Mérnök. – Ki bérelte volna fel? Muslimah a számítógépei előtt széttárta a karját.

– Borisz téved! Senki nem fogadhatott a kölyök mellé testőrt. Biztosan az anyja van a gyerekekkel. Azt nézte testőrnek az orosz.

Abir összeráncolta a homlokát.

– Fatima nem gondolhatta meg magát? Végül is az unokaöccse életéről van szó. Lehet, hogy a hátunk mögött szervezkedik, és ő bérelt fel valakit?

– Ez lehetetlen – mondta a Mérnök. – Fatima tudja, hogy Allah a mi kezünkkel lesújt rá, ha ígérete ellenére nem segíti a győzelmünket.

Husszein csak a vállát vonogatta. Ő a fegyverek szakértője volt, és nem az emberi lelkeké.

A Mérnök rövid gondolkodás után Muslimahra nézett.

– Írd meg Borisznak, hogy tegye hidegre azt a nőt. Megkapja a kétszeres pénzt.

*

Papi persze ismét a kezét tördelte a hintaszékben.

– Ha Borisz megöli Rózsit...

Mami csak sóhajtott egyet. Papi mindig talált valami idegeskednivalót. Néha persze igaza volt. De mindig meg kellett nyugtatni.

– Ez a nő sokkal ügyesebb, mint Borisz.

– Ügyesebb? És ha Borisz legközelebb tanárnőnek öltözik, és órán felrobbantja az egész osztályt Marcival együtt?

Mami ezen csak nevetni tudott.

– Vannak még ilyen ötleteid, Papikám? Beöltözhet viperának, és éjszaka becsúszik az ablakon. Vagy viharok álcázza magát, és villámként a gyerekekbe csap...

– Jól van – morgott az öreg. – Csúfolódjál nyugodtan. Sírj majd te még, ahol senki se lát.

Mami csak legyintett.

– Nyugodj meg! Cili is ott van! Már kétszer megmentette az unokád életét.

– Cili csak egy kutya. Ha ezerszer támad fel, akkor is csak egy kutya. Egyedül nem tehet csodát.

*

Az iskolához közeli cukrászda fagylaltjára ugyan nem szórtak csokireszeléket, de a legeslegfinomabb fagyi volt a környéken. Arrafelé ugyanis nem volt több fagylaltozó. Marci egy epres és egy meggyes gombócot evett, Tünde pedig két csokoládésat. Cili kutya egy vaníliásat kapott. Miután mindenki elnyalogatta a fagylaltját, Cecília-Rózsi intett, hogy menjenek a kocsihoz: irány az édes otthon.

– Mi inkább gyalog mennénk Tündével – mondta Marci, mert úgy érezte, hogy szerencsés kibékülésük után nagyon sok megbeszélnivalójuk van kettőjüknek.

– Persze, mehettek kettesben – mondta az asszony, bár pontosan tudta, hogy nem engedheti Marcit sétálgatni. Túl veszélyes. – De azt ugye tudod, hogy a mamád már nagyon ideges, mert nem vagy otthon. Lehet, hogy azóta már telefonált is az iskolába.

– Hú! – sziszegett Marci. – Tényleg!

– Tudjátok mit? – kérdezte Cecília-Rózsi. – Kocsival hazavisszük Tündét, és aztán téged. Anyunak meg majd én megmondom, hogy fagylaltoztunk. Meg fog bocsátani.

Ennek a megoldásnak Marci és Tünde nagyon örültek. Meg Cili is, mert ő átlátott a szitán: pontosan tudta, hogy madame Rosa Moldovan mit miért mond, és mit miért csinál.

*

Veronika valóban idegeskedett, mert Marci nem érkezett meg a szokott időben. Szerencsére tudta, hogy Cecília hozza haza. Ebben egyeztek meg az előző napon.

„Milyen jó, hogy Cecília reggel éppen akkor megy, és délután éppen akkor jön, amikor Marcinak menni s jönni kell! Rendes ez a nő!” – gondolta Veronika. Bár igazából még mindig nagyon keveset tudott a barátnőjéről. Cecília csak annyit árult el magáról, hogy a polgármesteri hivatal szociális osztályán dolgozik.

Végre fél három után Marci, Cecília és a kutya megérkeztek. És amikor Rózsi elmesélte a fagylaltozásukat, Veronika megbocsátotta a késést.

– Gyerünk kezét mosni, ebédelni! – kiáltotta Marcinak, aki azonban rögtön beült a számítógép elé.

– Mindjárt! – kiáltott ki. – Egy perc! Csak valamit megírok apának.

Naná hogy a fagylaltügy volt a téma!

Veronika a tűzhely felé fordult, de a bérnyilkosból lett testőr így is észrevette, hogy az anyának meg-megrezdül a válla, ahogy igyekszik visszafojtani a sírását.

– Mért nem mondod meg neki az igazat? – kérdezte. – Meddig akarsz még válaszolgatni az apjának írt levelekre? Meddig lehet még azzal áztatni a gyereket, hogy Szálem él?

– Nem tudom – törülte meg a szemét Veronika. – Nincs erőm megmondani. – És a nyakában lógó aranylánccal kiemelt a blúza alól valami apró, kerek és fényes tárgyat. – Itt hordom a szívem felett, ami megmaradt belőle – suttogta, és az ajkához érintette férje jegygyűrűjét.

Cecília-Rózsai elhallgatott. Más embernek könnyű tanácsot adni, de ha nekünk adják, nehéz megfogadni. Ezért a legjobb, ha elmondjuk a véleményünket, és a másokra bízunk, hogy mit csinál vele: meghallgatja, elfogadja, vagy elutasítja.

Amikor Veronika visszatette a jegygyűrűt a helyére, a szíve fölé, Rózsai gondolatait a véleménymondásról és a tanácsadásról váratlanul megzavarta valami.

Valami eszébe jutott...

De mi?

Biztosan sokan ismerik ezt az érzést, akik szoktak gondolkodni. Elmélyülten gyötri az ember az agyát, például a tévé előtt, hogy a filmben miért nem szereti Béla Bellát, vagy Bella Bélát, amikor hirtelen elfelejti az egész problémát, és szétesnek a gondolatai, mert valami eszébe jut. Az azonban nem jut eszébe, hogy mi jut eszébe. Kis időnek el kell telnie, míg bekattan, hogy a tűzhelyen hagyta a hárompercesre tervezett tojást egy órával azelőtt, vagy nem készült a másnapi dolgozatra, esetleg elfelejtette a mamája születésnapját.

„Miről is gondolkodtam? – töprengett Rózsai. – Miről is? És mi zavart meg?”

Az asszony fejében gomolygott a köd.

„Mindegy – legyintett –, majd eszembe jut, ha nem gondolok rá.”

*

Domi nagyon haragosan fogadta a gazdáját.

Amikor Rózsai megérkezett a külvárosi lakásba, a kis fehér patkány beszaladt a takaró alá, és nem volt hajlandó semmiféle könyörgésre előbújni.

Nem túl hosszú eddigi életében általában nemigen fordult elő, hogy a gazdája naponta csak egy-egy félórát töltött vele.

Semmi beszélgetés, semmi játék, csak odalök egy kis enivalót, és már megy is kifelé? Hát anya az ilyen? Vagyis, izé, gazda az ilyen?

Domi nagyon érzékeny és okos kis állat volt. Bizonyos értelemben okosabb, mint némelyik ötödikes, aki böfög, káromkodik, eldobja a papírszemetet, és nem mos kezét klotyó után.

Persze nem tudott megoldani egy egyenletet, de azt a legtöbb ötödikes is csak hatodikban tudja. Esetleg hetedikben. (Vagy nyolcadikban – se!)

– Domi! – énekelte Rózsai kis kedvencének, és egy sajt darabkát mozgatott a takaró felett. – Domi! Ne csináld már! – És megbirizgálta az ágy szövetét. – Mért nem tudsz

megérteni? Hát dolgozom. Vigyázok egy kisleányra, nehogy valami baja essen. Inkább megdicsérenél, hogy valódi bébicsősz lettem. Vagy neked jobban tetszik, amikor ölni megyek? Nem vagy te véletlenül egy vérszomjas tigris kölyke? Domi! Légy szíves! Nincs ennyi időm!

A mélységes lelki bánattól szenvedő patkány koma végre kidugta folyton mozgó kis orrát a takaró egyik redőjéből. Nem lehet tudni, hogy Rózsi beszéde vagy a sajt illata csábította-e ki a rejtekhelyéről, de nagyon lassan közeledett gazdája ujjaihoz. Aztán egy hirtelen mozdulattal elkapta a sajtot, és visszaszaladt a takaró alá.

– Oké! – mondta Rózsi. – Ezt majd megbeszéljük, ha több időm lesz. – És kinyitotta a laptopját.

Csupa nagybetűs, rövid angol nyelvű üzenet érkezett a postafiókjába:

„BORISZ TUD MAGÁRÓL! CÉLPONT LETT!”

Rózsi négyszer-ötször is elolvasta a szöveget.

Nyilván ugyanaz írta, aki két nappal azelőtt Borisz érkezésére felhívta a figyelmét. De ki ez a titokzatos jóakarója? Ki ez a titokzatos idegen? Honnan tudhatja, hogy Borisz miről tud? És különösen honnan tudhatja, hogy ő is az orosz célpontja lett?

Minderről csak Borisztól vagy a megbízóktól értesülhetett.

Illetve Borisztól nem, mert egy bérgyilkos sosem fecseg. És a megbízók? Pletykálkodni azok sem szoktak.

– Mit szólsz ehhez, Domi? – mormolta Rózsi, és a mozdulatlan takaró felé nézett. – Most valaki engem akar megölni. Én vagyok a célpont. Új helyzet! Nincs semmi mondanivalód? Főzzek megint kolozsvári töltött káposztát, hogy kigondoljam, mit csináljak? Kicsit már uncsi.

A takaró egyik redője megmoccan, és két pici csillogó fekete szem kukucskált ki a lyukból. Két fekete szem, mint két obszidiánkő, amelyek a természetgyógyászok szerint gyorsítják a sebek gyógyulását. A két kis drágakő úgy csillogott, mintha azt mondaná: „Az a fontos, hogy vigyázz magadra. Mert ha te nem vagy, én biztosan nem vagyok.”

*Vacsora fenyegetéssel • Ki az áruló a terroristák között? •
Az arany olvadásfoka és egy rejtély*

Günther Günther, a szőkés-barnás hajú és szakállú lomha, pocakos német üzletember csülkös babgulyást evett a hotel éttermében.

– Nem egy könnyű étel, különösen vacsorára nem, de biztosan finom – csendült fel váratlanul angolul egy barátságos női hang, és az ízek harmóniájában elmerülő férfi felpillantott.

Az asztal másik oldalán az iskola előtti utcából és a Marciék ablakából ismerős asszony mosolygott rá. Az ismeretlen nő, elegáns sötétkék kosztümjében a bablevest kanalazó úrral szemben üldögélt. Jobb karja az asztalon nyugodott, bal kezét pedig az ölében, a kézitáskáján tartotta.

Borisz óvatosan letette a kanalát, de Rózsi egészen kicsit összevonta a szemöldökét. Rosszalkodó gyereket szoktak így a szülők finoman figyelmeztetni a vendégségben, hogy nem helyesen cselekszik. A kanál ismét a férfi kezében volt.

– Bocsánat! – bólintott az asszony. – Még nem is mondtam: jó étvágyat! Csak egyen nyugodtan. Kihűlhet. Tudja, Borisz – folytatta Rózsi halkán –, ha valaki szereti a finom ételeket és a kényelmes hoteleket... ha valaki szeret élni, úgy értem, jól élni, az ne válasszon veszélyes foglalkozást. Élvezze a csülkös bablevest, meg a szállodák összkomfortját, és ne kockáztassa, hogy esetleg a bableves mellé egy golyót is kap a gyomrába. Azt mondják, az ilyesmi zavarja az emésztést.

Borisz köhintett egyet, és az utolsó babszemet is bekapta a tányér aljáról. Aztán letette a kanalát, és megtörülte a száját meg az álbajuszát a szalvétával.

– Ha javasolhatom – mosolygott Rózsi –, hagyja a kezét az asztal felett. Nem szívesen lövöldöznék ebben a szép hotelben... Illetlenség volna összemocskolni a szőnyeget vérrel, vagy szétlőni a berendezést. Buta filmekben szoktak ilyesmit csinálni. Azért olyan drága a filmforgatás.

– Kérem, ahogy tetszik – mondta Borisz, és az asztalra fektette a kezét, ahogy az asszony javasolta. – Megkérdezhetem, hogy kihez van szerencsém?

Rózsi elmosolyodott.

– Szerencsének éppen nem mondanám, mert a maga számára én a Halál Angyala vagyok, ha ma éjfélig nem tűnik el Magyarországról.

A férfi tétován felvonta a szemöldökét.

– A kérése egy kicsit váratlanul ért, kedves... izé... Halál Angyala. Nekem ugyanis még volna egy kis elintéznivalóm itt...

Rózi bólogatott.

– Igen, igen. Tudom. De sajnálnám, ha nem tudnám meggyőzni... Maga fiatal. Maga előtt az élet. Öröme, élmények, élvezetek, csülkös bableves... Azt hiszem, igen kedvező az ajánlatom, ha figyelembe vesszük, hogy másik választási lehetősége a hullaházba szóló örökbérlés. Persze végül is ön dönt.

A pincér az asztalhoz lépett, és megkérdezte Rózit, hogy óhajt-e valamit.

– Nem, köszönöm – mondta az asszony, de egy pillanatra sem vette le a szemét Boriszról. – Günther úr azonban már menni akar. A vacsoráját, kérem, írja a hotelszámlájához. Háromszázhuszonötös szoba.

– Igenis – mondta a pincér, és távozott.

– Viszontlátásra! – mondta Rózi Borisznak, és csak a szemével jelezte a férfinak, hogy szépen, óvatosan távozzon, ha akar még csülkös bableveset enni valaha az életben.

A férfi lassan felállt. Tenyerét jól láthatóan maga elé tartotta, mint egy gyerek, aki azt mutatja, hogy nincs a kezében semmi.

– Megkérdezhetem – mosolygott a nőre –, hogy a nevéből melyik a keresztnév?

– A Halál – mondta Rózi. – De nyugodtan nevezhet Halinak. („The Death – hangzott angolul. – De nyugodtan szólíthat Desszinek.”)

– Goodby! – mondta Borisz. – Még biztosan találkozunk.

– Remélje, hogy nem – szólt a férfi után Rózi.

Borisz a lifthez érve óvatosan visszapillantott. Az asztalnál már nem volt senki.

A Halál Angyala felszívódott.

Vagy elrepült. Hiszen angyal.

*

Madame Rosa Moldovannak, az egykori rendőrnnyomozónak könnyű volt kiderítenie, hogy Borisz melyik hotel melyik szobájában lakik. A férfi álnévét ugyan nem ismerte, de a Range Rover rendszámát látta Marciék konyhaablakából a kis messzelátóval. A hotelek garázsában parkoló autók rendszáma a szállodák nyilvántartásában megtalálható. A titkos nyilvántartás pedig egy profi számára nem titkos. Rózi két perc alatt feltörte a hotel számítógépének a kódját. S a rendszám mellett megtalálta Borisz álnévét, meg a szobája számát is.

Az asszony könnyedén megöhlhette volna az orosz bérgyilkost, miután egy szolgálatkész portás megmutatta neki a hotel éttermében, hol ül Günther Günther, a német üzletember. De Rózi sohasem ölt feleslegesen. Különösen, mint tudjuk, ha nem fizették meg. Úgy érezte, adnia kell még egy esélyt az orosznak, hogy elhúzza a csíkot, és mentse a bőrét. Ennyi kockázatot még vállalnia kellett Marci titkos testőrének.

*

Amikor Rózsi a hotel ajtajához ért, a pillantása átsuhant a bejáratnál megbújó kis ékszerbolt csillogó csecsebecséin. Aranyláncok, karkötők, kitűzők heverték a kirakat üvegpalcain. Gyűrűk is. A legkülönbözőbb díszítésű gyűrűk.

Az asszony megállt. Megállt, és nyelt egyet.

Eszébe jutott, hogy Veronika konyhájában mi nem jutott az eszébe. Már tudta, hogy mi zavarta meg a gondolatait.

A gyűrű. A jegygyűrű, amely Veronika nyakában lógott egy láncon. A gyűrű, amit megcsókolt a könnyes szemű asszony. Mit is mondott? „Itt hordom a szívem felett, ami megmaradt belőle.”

Ha a halálos karambolban Szálem a gépkocsival együtt elégett, hogyan maradt meg épségben a gyűrű?

Vagy talán nem is volt a férfin gyűrű, amikor az utolsó útjára indult? Vannak olyan férfiek, akik nem hordják... Lehetséges ez egy olyan férfi esetében is, aki ennyire szerette a családját: a gyermekét és a feleségét?

*

– A rendőrök már vártak minket! – kiabált a Mérnök. – Hogy lehet az, hogy a rendőrök már ott vártak minket?

A terroristák egy Olaszországban nyaraló amerikai politikust akartak elrabolni. Nyolcan készítettek elő az akciót. Közülük kettőt lelőttek a lesben álló rendőrök, és Abir is megsebesült a karján.

– Áruló van köztünk – mondta a Mérnök. – Nem tudom, ki az, de meg fogom találni. És Allah lesújt rá!

Abir, nagy fehér kötéssel a karján, Muslimahra és Husszeinre nézett.

Vajon ki az áruló? S egyáltalán: a másolószalomon dolgozók között van-e, vagy valahol máshol?

*

Rózsi a hotelből egyenest Marciékhoz sietett.

Beszélnie kellett Veronikával.

A gyűrűvel kapcsolatos sejtése nem hagyta nyugodni.

Már alkonyodott, amikor becsengetett a lakásba.

– Ne haragudj, hogy ilyesmivel zaklatlak, de délután mutattál egy gyűrűt – vágott a közepébe, amint Veronika helyet kínálta. – Kicsit felkavart, mert eszembe jutott, hogy apámnak is éppen ilyen egyszerű karikagyűrűje volt... Emlékszem, belevéselte anyám nevét. Ezen is rajta van a neved?

– Nem – vette le a láncát s arról a gyűrűt Veronika. – Ezen valami idézet van arabul.

Rózsi a kezébe vette a gyűrűt. Láta, hogy a belső peremén valóban arab betűk sorakoznak. De sehol sem látszott rajta olvadási sérülés.

– A férfiak néha nem viselik a jegygyűrűjüket... – mondta, mintha éppen csak eszébe jutott volna. – Szálem mindig hordta?

– Igen! – kapta fel a fejét Veronika. – Mindig az ujján volt. Akkor is, mikor... – kezdte, és könnybe lábadt a szeme. – Mikor a baleset történt... A rendőröktől kaptam vissza. Csupa korom volt a füsttől... Még szerencse, hogy az arany magas hőfokon olvad.

Cecília-Rózsi bólogatott. Valóban, az arany magas hőfokon olvad. Egészen pontosan az olvadáspontja ezerhatvanhárom Celsius-fok. Egy karambolban eléggő kocsi tüzének hőmérséklete pedig legalább ezeröttszáz fok. Úgyhogy ha Szálem ottveszett a tűzben, akkor a gyűrűnek is el kellett volna olvadnia.

*Éjféli földmunka a temetőben •
Mami optimizmusának titka • Hogyan lesz
egy köpcös német férfiből csinos olasz nő?*

Ha lehet választani az éjféli sírbontás és a másnapi nyelvtandolgozatra való, szintén éjjeli felkészülés között, a legtöbb ember a második lehetőséget választaná. (Persze nem mindenki.)

Éjfélkor egy temetőben, zseblámpa fényénél kiásní egy sírt szórakozásnak nem túl kellemes, de horrorfilmnek elmegy. Ebben a munkában az egyik legnehezebb feladat ásót szerezni este tízkor. Rózsi számára azonban nem létezett lehetetlen. Elment egy bevásárlóközpontba, és vett két ásót a raktárból, miután azt feltörte. Kettőt, hátha az egyik elreped. Az ember legyen előrelátó, ha nem lát előre semmit.

A temetőbe könnyen bejutott. Csak át kellett másznia a háromméteres falon, össze kellett karcoltatnia a bőrét a fal tetején a szögesdróttal, és be kellett ugrania a sötétben a sírkövek közé.

Ilyen az élet! Aki nyugalmat akar, menjen csillagásznak a toronyba, vagy éjszakai portásnak egy trágyalerakóhoz.

Rózsi a sötétben is hamar megtalálta Szálem sírját.

Még szerencse, hogy nem borította be az egész sírt a feliratos fekete kő. Azt csak a Terminátor bírta volna felemelni, ha nem megy el Kaliforniába kormányzóként. A kicsi, négyszögletes kőlapot a Háfiz-idézettel Rózsi is arrébb tudta mozdítani.

„Munkának kicsit megerőltető, de fogyókúrának megteszi” – gondolta, miközben a sír szövege felvillant a holdfényben.

„Majd hogyha eltemettek, nyisd fel sírom, s tekintsd meg: / látod bensőm tüzétől füstölni szemfedőmet.”

„No, most meglátom, füstöl-e a szemfedő – gondolta az asszony. – Remélem, nem, mert tuti, hogy rögtön infarktust kapok. Az álmoskönyvek szerint a cigarettázó halott rosszat jelent.”

Rózsi kénytelen volt humorizálni, hogy a szorongását csökkentse. Nem mondhatni, hogy félt, de jobban kedvelte, ha egy hulla még meleg, és nem éppen az egyéves születésnapját ünnepli másfél méterrel a fű alatt.

*

Boriszt nem nagyon izgatta a határidő, amit az ismeretlen asszonytól kapott a csülkös bableves mellé, s amely szerint a városból el kell tűnnie éjfélig, ha nem akar örökbérletet

váltani a hullaházba. Az orosz nemhogy egy nőtől, de egy különlegesen kiképzett kommandótól sem ijedt volna meg. Több ilyen osztagot is átküldött már az örök vadászmezőkre.

Rövid töprengés után, amit a szobájában fogpiszkálással és rajzfilmek nézésével töltött, Borisz kitalálta, hogy az ismeretlen hölgy csak a Bébicsősz lehet.

Miért?

Egy gyereket véd. Illik a nevéhez.

A Bébicsőszről nem tudunk semmit. Lehet akár nő is.

És az a nő az asztalnál abszolút profi volt. Sem átlagos nyomozó, sem kém, sem titkosszolgálati ügynök nem beszél ennyire félelem nélkül egy könnyörtelen bérgyilkossal. (Mármint vele, Borisszal.)

És csak egy szuper képességű profi lehet olyan nagyvonalú, hogy elengedje őt. Az orosz még abban is kételkedett, hogy ott, az éttermi asztalnál a Bébicsősz kezében a kézitáska alatt pisztoly volt. Nem volt ott semmi. Mert egy igazi profi tudja: nem kell pisztolyt szegeznie arra, akit sakkban akar tartani. Elég, ha el tudja hitetni a másikkal, hogy fegyver van nála.

Mikor mindezt végiggondolta, és bizonyos lett benne, hogy nem téved, üzenetet küldött a megbízóinak.

„A fiú testőre a Bébicsősz. Holnap halott lesz.”

*

Rózsának majdnem egy órára volt szüksége, hogy ásójával elérje a koporsót. Kemény munka volt, de a folyamatosan dolgozó asszony alig izzadt meg. Egy rendőrt, akár nő, akár férfi, kemény fizikai kiképzésnek vetnek alá. Egy bérgyilkos pedig mindennap erősítő edzéseket végez, hogy formában maradjon. Néha az áldozatát el is kell cipelnie ide-oda, miután késsel vagy pisztollyal kivonta a forgalomból. Úgyhogy bérgyilkosnak lenni nem könnyű fizikai munka. Aki ezt nem tudja vállalni, menjen inkább tojásfestőnek Szentendrére, vagy hímzőasszonynak Kalocsára.

Rózi fél óra alatt megtisztította a földtől a koporsót. Aztán kiásott mellette egy kis gödröt, hogy a részbe állva fel tudja emelni a fedelet. De nem tudta felemelni.

A fedelet tizenkét csavar szorította a koporsóhoz.

Ez meghökkentette Rózsit. A koporsókat általában leszögezik. Azt sem mindig. Mit kellett ennyire elrejtetni? Az összeégett holttestet?

A mindenre felkészült profit persze néhány csavar nem állította meg. Övére erősített kis szerszámkészletéből pillanatok alatt elővarázsolta az elemmel működő apró elektromos csavarhúzó, és tíz perc múlva minden csavar a zsebében volt.

Most már csak a koporsó fedelének a felemelése volt hátra.

*

A Mérnök elolvasta az üzenetet, és a többiekre nézett.

– A fiú testőre a Bébicsősz? Ezt nem értem. Egy bérgyilkos, akit azzal bízunk meg, hogy tegye el láb alól a gyereket, nemhogy nem hajtja végre a megbízatását, de testőrként védi? Valami itt nem kerek.

– Bébicsősznek hívják – mondta Abir. – Úgy látszik, nem véletlenül.

– Nem hiszem, hogy a Bébicsősz beáll testőrnek ingyen – morogta Muslimah. – Borisz most is téved! Ha ez a nő egyáltalán testőr, és nem maga az anya, akkor sem lehet a Bébicsősz.

– De ha mégis ő a testőr, és valóban annyira jó, ahogy mondtátok – szólalt meg az általában szótlan Husszein –, akkor Borisznak igen kevés esélye van a túlélésre.

– Legyen meg Allah akarata! – mondta a Mérnök. – Ha Borisz elszúrja a dolgot, és a Bébicsősz meg a gyerek életben marad, akkor ő lesz a hulla, és nem kell kifizetni. Ha pedig sikerül az akciója, akkor jól döntöttünk, és miénk a győzelem, meg a pénz.

*

Papi megint köhintett egyet, és morgott.

– Mi baj van már megint, Papikám? – kérdezte Mami. – Látom, valami gyötör.

– Téged nem gyötör, hogy mi lesz ennek az egésznek a vége?

– De gyötör – mondta Mami –, csak nem gyötrődöm folyton.

– Jó neked – morgott Papi. – Én már aludni sem tudok az izgalomtól.

– Papi, Papi, elfelejtetted, hogy nekünk nem kell aludni. Mi itt az emlékejtben már örökre fent vagyunk. Nyugodj meg, és bízzál abban, hogy minden jóra fordul.

– Sose értettem, honnan van benned ez az örök reménykedés. Ez a bizalom a jövőben, meg ilyesmi.

– Pedig egyszerű a dolog, Papikám. Nő vagyok. Az asszonyok gyermeket szülnek, tehát életet hoznak a világra. És ez remény meg a jövőbe vetett hit nélkül nem megy.

– Jó neked! – morgott Papi, és köhintett.

– Hidd el, neked is jó – mondta Mami –, csak nem tudod.

*

A lomha, pocakos német Günther Günther kifizette a hotelszámláját, és a Range Rover kigördült a parkolóból. Néhány óra múlva egy vörösesszőke hajú, magas, csinos hölgy, bizonyos Clara Bellucci kért szobát az egyik Budapest melletti motel recepcióspultjánál. Az éjszakai portás legkedvesebb mosolyával adta át a szobakulcsot a signorinának.

Ami igaz, igaz: ritkán látni ilyen kosárlabdázó méretű, mégis feltűnően csinos hölgyet. Kivéve ha ügyesen maszkírozza magát egy majd kétméteres orosz bérgyilkos.

*

Mielőtt a halványan derengő holdfényben madame Rosa Moldovan felnyitotta volna a koporsót, vett egy mély lélegzetet. Mert akármilyen profi az ember, mindig fel kell készülnie a váratlan meglepetésekre. Például hogy a koporsóban bomba van, és aki óvatlanul kinyitja, az a levegőbe repül. Vagy az ember valami szörnyűségeset lát, mondjuk, a férgek nassolnak, ami még egy tapasztalt hullagyártónak is felkavarja a gyomrát. (Bár tény: az ilyesmi egy tizenegy éves gyerek számára nem akkora gond heti hét horrorfilm és thriller után.)

Rózi tehát lassan, óvatosan felemelte a koporsó tetejét.

*A koporsó titka ismeretlen • Az osztály meglepi Marcit •
Egy tör, egy pisztoly és egy megdöbbsent fiú*

A koporsóban egy földdel megpakolt fekete műanyag zsák hevert. A zsák egyik oldala kiharadt. A résen át kifolyt a homok.

Rózi bólintott. Így gondolta.

Szálem él, ha meg nem halt az eljátszott baleset óta.

Azt persze az egykori kiváló nyomozó sem tudta, hogy miért és kik rendezték meg egy évvel azelőtt az álkarambolosdit.

Még érthetlenebb és kegyetlenebb kérdés volt, hogy miért hazudtak a feleségek szörnyűségeket a férje haláláról. De miután rendőrök vitték Veronikának a rossz hírt meg „a tűzből mentett gyűrűt”, komoly titkosszolgálati összeesküvésnek kell a rejtélyes ügy mögött megbújni.

Rózinak persze volt egy-két halvány elképzelése, hogy valójában mi történhetett. De biztosat nem tudott. Azt azonban sejtette, hogy a jövő mindenre választ fog adni. Igaz, nem lehet tudni, hogy mikor. Lehet, hogy akkor már késő lesz. Mert a jövő olyan, mint a rossz felelő: néha csak kicsengetés után, a folyosón jut eszébe, hogy mit kellett volna válaszolnia a tanár kérdésére. De akkor már a naplóban hűsöl a karó.

Rózi visszatette a koporsó fedelét, és félóra alatt visszahányta a földet a gödörbe. A sír tetejét igyekezett úgy eligazítani, ahogy eredetileg volt. A fekete zárókövet a földkupacra helyezte. Veronika biztosan észre fogja venni, hogy valaki hozzányúlt a sírhoz, ha kijön. De talán sikerül elintéznie, hogy ne jöjjön ki addig, amíg fény nem derül az üres koporsó titkára.

*

Az osztály, ahogy a rossz írók írni szokták, úgy zsongott, mint a méhkas. Pedig Nusi néni már az asztalánál ült, és a mellette álldogáló Tündével pusmogott. Valamit számolgattak egy papíron. Látszott, ahogy Nusinusi összead, majd valamit eltéveszt, ezért újakezdi. Nem a matek volt a tanárnő legfőbb erőssége. Irodalmat és angol nyelvet tanított, mint tudjuk.

Az osztályban persze Marcin kívül mindenki tudta, hogy az összegyűjtött pénzt számolgatják. Az volt a kérdés, mennyi gyűlt össze. Elég lesz-e Marcinak a kirándulásra?

Végül sikerülhetett a nehéz számtani művelet, mert Tünde azt kiáltotta, hogy: „Megvan!” Mire az osztály szintén kiáltozni kezdett: „Éljen! Éljen!”

– Mi van? – kérdezte Marci értetlen arccal Bencét, akinek fülig ért a szája, úgy válaszolt:
– Csütörtök.

– A fejed egy sütőtök – köpte a szokásos választ Marci, és a többiekre pislogott. „Mit tudnak ezek, amit én nem? Mi van meg? Ki éljen? Mi éljen?”

Tünde közben a helyére szaladt, Nusinusi pedig felállt, és ünnepélyesen megköszönte a torkát. Vagy csak a sírását fojtotta vissza? Mert olyankor is ezt csinálja.

– Kedves Marci! – kezdte a tanárnő, ahogy az év utolsó napján szokta, ha valakinek meg akarja köszönni az egész évi kitűnő munkáját.

Marci tétován felállt, és még kevésbé értette a sok boldogan vigyorgó arcot maga körül. Egyáltalán nem jutott eszébe semmi jó, amit ő mostanában csinált, s amiért megdicsérhetik.

– Kedves Marci! – ismételte a tanárnő, és most folytatta is: – Amint azt te is tudod, az osztály az idén Ausztriába megy kirándulni. Régen készülünk erre az útra, ami biztosan nagy élmény lesz az egész osztályközösség számára. Miután te is a közösség tagja vagy, és mindannyian szeretünk...

No, eddig bírta a tanárnő könnyek nélkül.

Egyébként ez is szép teljesítmény volt tőle ahhoz képest, hogy tavaly egy szál tulipántól elsírta magát, amit Ricsi a gondnok néni virágágyásából lopott a névnapjára. Most azonban nemcsak ő könnyezett, hanem a legtöbb lány is az osztályban. Az örömsírás ugyanolyan ragadós, mint a nevetés. És ugyanolyan jólesik.

– Bocsánat – mondta a tanárnő, miután megtörülte a szemét, és kifújta az orrát. – Egyszóval az osztály elhatározta, hogy összegyűjti azt az összeget, amellyel te is el tudsz jönni velünk Ausztriába. És a pénz össze is gyűlt. Mert mindenki hozott valamennyit, a lehetőségei szerint persze. És én szeretném ezt megköszönni az osztálynak. Mert olyan dolgot tettek, amit az egész országnak csinálnia kell. És amit úgy hívnak: szolidaritás.

– Éljen! – rikoltott Ricsi, mert már nem bírta tovább magában tartani, mennyire örül, hogy ő is szolidaritást csinált, bár nem tudta, mi az.

Egyébként azt jelenti: összefogás, közösségvállalás.

Marci csak állt bénán, és zavartan vigyorgott.

Értette, hogy az osztálytársai mit tettek érte, csak még nem egészen fogta fel.

A többiek körülvették, a vállát veregették, meg a kezét szorongatták.

Aztán mikor Marcinak egészen világos lett, hogy mi történt, s hogy nem pedagógusnapra adott Ricsi ezeröttszáz forintot Tündének, és hogy valójában ezért kapta a pusztit a lánytól, hirtelen olyan erős sírásban tört ki, amilyenre senki sem számíthatott.

Marci tátott szájjal felbőgött, mint egy óvodás.

Azért így, mert nagyon ritkán sírt. Utoljára éppen egy éve, amikor az anyja azzal fogadta, hogy az apja búcsúzás nélkül elutazott Afrikába. Nem volt hozzászokva a sírása lecsendesítéséhez vagy elfojtásához, amit a sokszor zokogók megtanulnak. (Furcsa, hogy ezt is tanulni lehet, nem?)

A többiek lassan, egymás után elhallgattak, mert erre a váratlan bőgésre nem volt se hangjuk, se szavuk, se mozdulatuk. Nem is egészen értették, mi a gáttalan sírás oka. Csak Tünde karolta át hirtelen Marci nyakát, és ölelte magához a fiút. Mint anya szokta a gyermekét, vagy barát a barátját. És nem érdekelte, hogy a többiek nézik.

*

Rózsi és Cili ismét az iskola előtt vártak Marcira. De most közelebb álltak a kapuhoz, nehogy valami újabb fagyaltos meglepetés érje őket. (Bár Rózsi reménykedett, hogy Borisz szót fogadott, és nyomtalanul felszívódott, mint kutyapisi a fűben.)

Végre megpillantották az ötödik b-t.

Elöl Marci és Tünde, mögöttük Ricsi meg Bence vonultak végig az udvaron ragyogó arccal a kapu felé.

– Mi történt? – kérdezte Rózsi. – Mitől vagytok elszállva ennyire? Megkaptátok az év végi bizonyítványt tele csillagos kitűnővel?

– Nem – mondta Tünde. – Jobb dolog történt.

– Az osztály összegyűjtötte nekem a pénzt az ausztriai kirándulásra – árulta el Marci rettentő büszkén, és a lányra mutatott. – Tünde szedte össze.

– És én is adtam bele másfél rugót – mondta Ricsi, mert ezt nem lehetett elégszer ismételni.

– Gratulálok! – mondta Rózsi. – És mikor indultok?

– Holnapután – felelte Bence. – És öt napig leszünk ott. Bécsben elmegyünk a Práterbe is. Ott van a legnagyobb óriáskerék.

Az asszony elismerően bólogatott.

– Nagyszerű! Gratulálok!

– Nusi néni azt mondta, hogy még kellene egy szülő kísérőnek – mondta Tünde. – Nem tetszik eljönni velünk?

– Nem – mosolygott az asszony. – Én egyébként sem vagyok szülő. Marci mamája azonban biztosan szívesen elkísérne benneteket.

– Az jó lenne! – kiáltotta Marci boldogan, de aztán legörbült a szája. – Csakhogy anyunak nincs pénze.

– Nem baj – mondta Rózsi. – Van nekem. Majd én fizetem az útját.

– Éljen! Éljen! – kiabáltak a gyerekek, akik ugyan egyáltalán nem értették, hogy ez a néni miért fizeti Marci mamájának a költségeit, de nem is érdekelte őket. Csak a felnőttek kérdezősködnek folyton, ha valaki jót csinál, hogy miért csinálja. A gyerekek örülnek a jónak, és nem faggatóznak.

*

Élni csodálatos dolog, de néha kemény megpróbáltatás. Az embert élete legboldogabb pillanataiban is érhetik kellemetlen meglepetések. A legjobb, ha nem gondolunk folyton a rosszra, de mindig számítunk rá.

Marci és Tünde például az egész autóúton röhögcséltek meg danolásztak örömükben a hátsó ülésen.

– Megyünk Ausztriába! Egy jó túrós csuszára! És felmászunk a fára! És leesünk a sárba! Éppen egy nagy kosárba!

Tünde a házuk előtt egy puszival elbúcsúzott Marcitól. Elég óvatlanul nyitotta ki azonban a kocsiajtót. Egy sárga Opel, amely éppen a kis Fiatot előzte, a jobb oldali visszapillantó tükrével majdnem elkapta az ajtó szélét.

A kormánynál ülő szőke nő dühösen a lányra pillantott, és rá is dudált. De a gyerekek csak nevettek.

– Megyünk Ausztriába! Egy jó túrós csuszára! – kiáltott Marci Tünde után, és integetett.

Clara Bellucci, hiszen ő volt a szőke nő a sárga Opelrel, befordult a sarkon, és megállt egy kerítésrács takarásában. A megfelelő alkalomra várt, amikor hidegre teheti a kölyköt és a Bébicsőszet.

Amíg a gyerekek egymással évdtek, incselkedtek, Cecília-Rózsi lehajolt Cilihez a járdára, hogy visszaparancsolja az ülésre.

– Ugrás! Gyerünk! – mondta. – Ne várd, hogy én rakjalak be!

És Marci ekkor odapillantott a két Cilire. Talán arra volt kíváncsi, hogy Cili kutya szót fogad-e Cili felnőtteknek. De a kutyát az üléstől nem látta. Az asszony pisztolyát meg a törét azonban igen. A két fegyver a nő hóna alatt, illetve a derekára erősített bőrtokból villant elő, amikor Rózsi előrehajolt.

A fiú nevetését mintha elvágta volna.

Egy pillanat alatt kiszáradt a szája.

A félelem úgy kapja el az ember torkát, mint kígyó a nyulat.

Pláne akkor fojtogató a szorongás, ha valami ijesztőt nem értünk.

Miért van Cecíliánál pisztoly? Miért van a derekán tör? Ki ez a néni valójában? És mire készül?

*Menekülés haza • Cili kutya macskát üldöz •
Két golyó Rózsának • Mennyi joga van egy írónak,
és mibe szólhatnak bele a szereplők?*

– Én inkább gyalog megyek – ugrott ki hirtelen Marci az autóból, és odakiáltott a kutyának: – Cili!

Az eb a nyitott ablakon keresztül már repült is kifelé. Rózsi hirtelen nem értette, mi történt. Mi ez a hangulatváltozás? Az előbb még minden csupa móka, kacagás. Most meg... Most meg mintha Marci haragudna valamiért.

Kiszállt a kocsiból.

– Mi baj? – kiáltott a fiú után. – Hazaviszlek... Megígértem. Nem probléma...

Marci csak visszaintett.

– Nem, köszönöm. Jobb szeretek gyalog...

És akkor Rózsi Marci idegen, ellenséges hangjából hirtelen megértette, hogy a fiú valamit észrevett.

De mit... Hát persze! Nyilván a pisztolyt! Kivillanhatott, amikor a kutyát bezavarta az ülésre.

– Marci! – sietett a fiú után. – Valamit félreértettél. Valamit nem tudsz. Megmagyarázom. Várj meg, kérlek!

Marci azonban nem állt meg. Sőt egy üres telken átvágva Cilivel elindult a szomszédos utca felé. A telek tele volt téglarakásokkal, gerendákkal, vakolathalmokkal, szeméttel. Néhol fűcsomók bújtak elő a fel-felbukkanó földfoltokból.

– Marci, várj! – kiáltott ismét az asszony. – Vigyáznom kell rád! Veszélyben vagy!

Marci hallotta, amit Cecília-Rózsi kiabált, de egyáltalán nem érdekelte. Ha az ember dühös, akkor mintha bezáródna a füle: nem engedi be sem az értelmes, sem az értelmetlen magyarázatokat.

„Pisztoly van nála! – zakatolt a fiú fejében. – Mért van nála? Hogy is találkoztam vele? Akkor is nála volt? És miért szállítgat itt? El akar rabolni? Akkor már elrabolt volna... Hazudott! Mindenki hazudik!”

Rózsi utolérte a fiút.

– Marci! Figyelj rám! Nem mondhatok el mindent, de gonosz emberek... ártani akarnak neked. Neked és anyunak. Az a fagyalt... ez titok, nem mondhatod el senkinek, de az a fagyalt, amit tegnap kiütöttem a kezedből... az a fagyalt mérgezett volt! Cili bekapta, emlékszel? És felfordult tőle.

– Nem is volt mérgezett – morogta Marci. – Cili magához tért.

– Igen. Ezt nem is értem, de hidd el, hogy mérgezett volt – mondta Rózsi. – Azért habzott a szája. És az autó, amelyik el akart gázolni a zebrán?

– Nem akart elgázolni. Te mondtad.

– Nem mondhattam meg! Értsd már meg, hogy nem mondhattam meg! Marci! Te okos fiú vagy.

– Persze! A felnőttek mindig ezzel jönnek, ha nem mondják meg az igazat. „Te okos fiú vagy.”

– Oké! – mondta Rózsi elszántan és keményen. – Én megmondom az igazat, mert tényleg hiszek az eszedben. Marci! Téged meg akarnak ölni. Nem tudom, kik és miért, de ez a céljuk.

– Hülyeség! – csattant fel Marci. – Ez egy óriási hülyeség! – De a gyomra összeszűkült.

Cili kutya közben olyasmit csinált, amit soha életében. Egy macska után vetette magát.

Szegény sovány macska valami enivaló után kaparászhatott a szemétkben, amikor Cili észrevette. És nemcsak hogy észrevette, de minden izma megfeszült.

Egy pillanatra ugyan átfutott az agyán, hogy ő lényegileg macska. Ha pedig az (s ez igaz!), akkor nem üldözhet macskát, hacsak nem szerelmes belé. De a gondolatfutam csak egy másodpercig tartott. Aztán valami furcsa új, vad és haragos érzés szegény kotorászó macska után repítette Mami és Papi új alakban feltámadt cicáját.

– Cili! – kiáltott Marci, és a kutya után szaladt. – Cili! Azonnal gyere vissza!

Rózsi megállt. Eszébe jutott, hogy az autót járó motorral maga mögött hagyta. És a csomagtartóban van néhány „szerszáma”, azaz fegyvere is... Nagyon kellemetlen volna, ha valaki megtalálná.

Visszaindult a kocsihoz. Sietett. A következő utcában elkapja Marcit, és ha kell, erőszakkal, de hazaviszi.

Szegény üldözött macska kirohant a szemetes telekről. A következő utcán átszáguldvá átvetődött egy kerítésen, és beugrott egy kertbe.

Cili persze csak a kerítésig tudta követni. Ott megállt, és ugatni kezdett.

A nagy kergetésben még Cili sem vette észre, hogy a Fiatot az imént megelőző sárga Opel Marci mellé gurul, és megáll. A magas szőke nő kiszállt a kocsiból. Egy térkép volt a kezében. Olyan turistának nézett ki, aki eltévedt, és most a helyes utat keresi.

– Bocsánat! – mondta angolul kedvesen. – Segítenél nekem megtalálni egy utcát?

Marci tudott valamennyire angolul, és készségesen bólintott, hiszen otthon udvariasságra és az idegenek tiszteletére tanították. Megfogta a térkép szélét, hogy közelebbről megszemlélje, amikor egy erős kar szorítását érezte a derekán, és felemelkedett a levegőbe.

A meglepetéstől csak annyit tudott kiáltani, hogy: „Na! Ne!” Ez azonban elég volt Cilinek, hogy hátranézzen. És már rohant is a gazdája segítségére.

Lehet, hogy elkésett?

A magas szőke nő fél karjával Marcit emelve a kocsihoz lépett.

*

– Na, ez a te Cilik! – kiabálta Papi az emlékejtben, és a hintaszéket hátralendítve felugrott.

– Így lehet megbízni benne! Így lehet rábízni valamit!

– Mi akartuk, hogy kutya legyen – mondta Mami. – A kutya kergeti a macskákat. Ez a vérében van.

– Hát most a legrosszabbkor volt a vérében!

– Nyugalom, Papi! Még minden jóra fordulhat.

– Mindig ezt mondd! Egész életedben ezt mondtad!

– Na és? Nem volt igazam?

Papi dühösen visszaült a hintaszékébe.

– Jó. Igazad volt. Csak tudnám, mért kell ezzel folyton dicsekedni?

*

Clara Bellucci, azaz Borisz kinyitotta a kocsiját. Egy mozdulattal be akarta hajítani Marcit a hátsó ülésre. A mozdulat azonban félbeszakadt, mert rettenetes fájdalom hasított a lábába.

Felüvöltött. Cili a bérnyilkos húsába mélyesztette mind a negyvenkét fogát.

Már megint ez a rohadt eb? Hát nem lehet ettől megszabadulni?!

– Segítség! – kiabálta közben Marci. – Segítség! – És vergődött, hánykolódott a testét abroncsként összeszorító kar fogságában.

Borisz egyetlen hatalmas rúgással a levegőbe repítette Cilit. De a kutya, amint földet ért, már ugrott is vissza.

Akkor érte az első lövés. Amikor pedig lezuhant a járdára, akkor a második.

Az első a testébe fúródott. A második a fejét roncsolta szét.

Az állat körül minden csupa vér volt.

– Cili! – sikoltotta Marci. – Cili... Ne!!!

Egy kocsi sivító fékcsikorgása hallatszott mögöttük, és a járdára felpattanó Fiatból Rózsi ugrott ki pisztollyal a kezében.

– Ohó! Madame Bébicsősz! – kiáltott Borisz, és a gyereket maga elé rántva már lőtt is. Két golyót eresztett az asszony mellébe.

Rózsi talán ugyanúgy kilyukasztja az orosz bérnyilkos fejét, ahogyan a párizsi buszban, a gyerekeket túsul ejtő bankrabló koponyájával tette, ha Borisz maga elé nem rántja Marcit. De madame Rosa Moldovan, a Bébicsősz a gyerek életét még a saját élete védelmében sem kockáztathatta. Jó tettéért két golyó volt a jutalma.

Rózsi megtántorodott, és végigzuhant a járdán.

*

Ekkor azonban Mami az emléksejtben felpattant a foteljéből.

– Na, azt már nem, író bácsi! – mondta dühösen, és Marci fejéből kirohant a számítógép képernyőjére. Oda, ahol a regény írója a történetet pötyögtette már hónapok óta. – Rózsit nem ölod meg! Rángatsz itt ide-oda mindenkit huszonvalahány fejezeten át: meghalt, nem halt, macska, kutya, puszi, nem puszi, lelövi, nem lövi, elgázolja, nem gázolja, megmérgezi, nem mérgezi, bérgyilkos a vacsorán, sírbontás a temetőben... Oké, ezt eddig elviseltem. Elég krimi olvastam már életemben. De a jó főhőst, aki megmentette az unokámat, életben fogod hagyni, vagy akkora vírust küldök a gépedre, hogy a billentyűzetedről is letörli a betűket!

– Bocsánat, asszonyom, de ez nem így működik – mondta az író kissé meglepődve, és megigazította a szemüvegét. – Mióta szólhatnak bele a szereplők az író munkájába? Tessék szíves lenni visszafáradni az emléksejtbe, és folytassuk a történetet, ahogy kitaláltam. Micsoda dolog ez? Még hogy ne öljek meg valakit, akit meg akarok ölni? Ki hallott már ilyet?

De Mami mögött a képernyőn már ott lihegett Papi is.

– Nem, nem! A feleségemnek most az egyszer igaza van. Maga csak azt hiszi, hogy azt csinál, azt ír, meg azt talál ki, amit akar! Maga nem öletheti meg a főhőst, fiatalember! Pláne nem a gonosz Borisszal! Hogy nézne az ki? Hol itt az igazságosság meg az eszmei mondanivaló? És még képes azt nyilatkozni a tévében, hogy ezt a történetet szülők és gyerekek egyaránt olvashatják! Hol olvasott maga olyat egy ifjúsági könyvben, hogy – már bocsánat a kifejezésért – kinyírják a jó embert, a pozitív hőst? Dobó István életben marad! Bornemissza Gergely életben marad! Abigél életben marad! A kis Vuk életben marad. Na jó, mondjuk Nemeček Ernő meghal. De hősként és betegségben, kérem szépen! Az egészen más! Úgy esetleg talán lehet!

Az író idegesen felnevetett, és hátradőlt a székében, mint aki mulatságosnak tartja az egész helyzetet.

– Elnézést, hogy egy idősebb urat kell kioktatnom – kezdte –, de egy regényért egyedül az író felelős. Neki kell döntenie az utolsó pontig mindenben. Ez az ő mestersége. Vagyis az enyém. Nem csak a szereplők, de az olvasók vagy a kritikusok sem irányíthatják a tollamat. Illetve az ujjaimat a billentyűkön. Én formálom a szereplők jellemét. Én gondolom ki a tulajdonságaikat. Én képzelem el és írom le a történetet...

– Csakhogy magának, tisztelt író úr, figyelembe kell venni az olvasók érzéseit, kívánságait is – bukkant fel hirtelen madame Rosa Moldovan a képernyőn. – Ha azt akarja, hogy elolvassák a könyvét, és szeressék a történetét, akkor nem gyilkolthat meg engem!

– Megáll az eszem! – kacagott fel az író. – Rózsika beleszól? Magának két golyó van a bordái között, asszonyom. Maga már öt perce annyira halott, hogy ennél nem is lehet halottabb!

– Ne tessék mellébeszélni, író úr – legyintett Mami. – Én se élek már, meg Papi se é! Mit számít az? Mi mind a maga képzeletében születünk... És mind élünk. Sőt ha jól ír, akkor örökké élünk.

– Hát ez az! Ez az! A képzeletemben születtek! – kiáltott az író, de Mami folytatta:

– Igen, a képzeletében születünk, de miután a világra hozott bennünket, már önálló akarattal és személyiséggel rendelkezünk. ÉLÜNK! Érti? Igaz, hogy csak egy regényben, de élünk! És nem engedjük, hogy kényére-kedvére játszadozzon velünk!

Alig hangzott el Mami utolsó mondata, amikor berohant Marci meg Cili.

– Ha a Cecília néni meghal, én nem olvasom el ezt a könyvet, az biztos! És az osztályból senki! Igaz, most éppen nagyon haragszom Cecíliára. És megvan az okom, hogy miért. De lelövetni egy kicsit túlzás. Én tudom, hogy nem szólhatok bele a felnőttek dolgába, pláne egy ekkora nagy író regényébe, de ha Cecília nem támad fel, a regényt senki se fogja elolvasni, ha megjelenik! Még a Cili se!

Az író persze nevetgált.

– Cili nem is tud olvasni! Ez egy buta macska! Vagy kutya? Már nem is tudom.

– Na ezt kikérem magamnak! – ugatott Cili. – És igenis tudok olvasni. De ha nem tudok, akkor Marci vagy Mami bármikor felolvashatja a regényét, ha kérem. De nem kérem! És ha nem támasztja fel Rózsit... illetve, izé, Cecíliát, akkor úgy megharapom a kezét, hogy nem fogja tudni befejezni a könyvét két hónap múlva se!

– Na, most már aztán elég legyen! – kiabált az író. – Mindjárt kitörlöm az egész regényt a számítógépemből, aztán mehet mindenki zabot hegyezni Kukutyinba.

– Höhöhö! – mondta Papi. – Az nem fog menni, írókám! Húsz fejezet már megjelent a neten,* és ezer meg ezer gyerek kimásolta! Be kell fejeznie, amit elkezdett! És ha van magában tisztesség, úgy fejezi be, hogy a jó főhőst nem öli meg a rossz!

– Szerintem ezt az egész budapesti bandát nyugodtan eltemetheti – sietett be a Mérnök a többi terroristával együtt. – Majd mi megvédjük magát, írókám, nyugi! Csak mindig nagyon szépen írjon rólunk, ha jót akar!

Végül pedig Borisz is felbukkant mint Clara Bellucci, a magas szőke nő, és meglóbálta a géppisztolyát.

– Mi van? Kit kell kinyírni? Én szívesen hidegre teszek mindenkit, csak lássam a zsozsót. Dumálnak itt feleslegesen! A Rózsinak már úgyis mindegy! Le van írva, hogy lelőttem! És ha én valakit lelövök, azt az a nagyon jó Isten se támasztja fel!

– Az a dolog még nem végleges! – kiabálta Papi. – Az még nem végleges! Maga gyilkos! Úgy fejbe vágom egy Delete-tel, hogy a hasán jön ki az orra!

– Na most már tényleg elég legyen! – ugrott fel az író.

Még csak az kell, hogy Borisz, a terroristák meg a Papi vérfürdőt rendezzenek a szereplők között! Ez a regénynek nem a befejezése volna, hanem a lefejezése! Mit szólnának ehhez az író gyerekei meg unokái? A folytatásokra kattintó sok ezer olvasórol nem is szólva!

De mire mindez végigfutott az író agyán, a képernyőn már minden szereplő vadul üvöltözött, és csak pillanatok választották el őket attól, hogy egymásnak essenek.

Sőt! Borisz hirtelen az íróra szegezte a fegyverét, és felkiáltott:

– Van egy jó ötletem! Lelövöm az írot! Aztán majd egymás között eldöntjük, hogy hogyan folytatódjon a regény.

– Ne! Ne! – mondta az egyik csapat, Mamival az élen. – Várjunk még! Hátha észhez tér!

– De igen! Nyírja ki! – mondta a másik banda, amelyhez a Mérnök is tartozott. – Majd mi befejezzük ezt a könyvet!

És bizony, bizony, ha az író nem nyomja meg villámgyorsan a számítógép kikapcsológombját, az is megtörténhetett volna, ami a világirodalomban még soha. Egy regény szereplői meggyilkolhatták volna a szerzőt.

Így azonban megmenekült, és folytathatja a történetet tetszése szerint.

*Borisz-Clara kereket old • Ma mindenki
feltámad? • Veronika felvilágosítása és megijesztése •
Bilincs a bérgyilkosra*

Borisz, miután Rózsira lőtt, a sivalkodva zokogó Marcit bedobta a kocsis hátsó ülésére. Becsapta rá az ajtót, aztán megfordult, hogy maga is beszálljon a kocsiba, és elhajtson valahova, ahol bevégezheti gyilkos megbízatását.

Fordulás közben azonban megdermedt.

Nem hitt a szemének.

A kutya vére eltűnt a járdáról, mintha az aszfalt nyomtalanul beszívta volna. És a ronggyá lőtt eb sebei egy szempillantás alatt begyógyultak. Borisz annyit se mondhatott, hogy „jaj”, Cili már repült is a torka felé.

A szőke nőnek álcázott gyilkos ordított ijedtében, és újra meg újra a kutyára lőtt, amíg a golyó ki nem fogyott a tárból. És még utána is rángatta egy kicsit a fegyver ravaszát, mint Pistike a véccéláncot, ha elromlik az öblítő.

Cilit ugyan mindig földhöz csapta a lövedék ereje, de pillanatok alatt összeszedte magát, s már ugrott is a gyilkos torkának, mintha gumipánttal Borisz nyakához volna erősítve.

A bérgyilkos eddig ilyesmit csak a rajzfilmekből ismert. A *Tom és Jerry*ben a macska kinyuvad, feltámad, kinyuvad, feltámad, kinyuvad, feltámad, kinyuvad stb.

Ez azonban, amit Budapest egyik kis utcájában a saját két szemével látott, nem rajzfilm volt. Ez a legvalóságosabb valóság volt, amitől Borisz olyasmit csinált, amit még életében soha: reszketett.

Szerencséjére volt annyira profi, hogy mielőtt Cili elérte volna a torkát, és ott megkóstolta volna a főütőerét, beugrott az autóba, becsapta az ajtót, és elhúzott, mint ősszel a vadlibák. Jól tette. Lehet, hogy az ő vére nem szívódott volna fel olyan meseszerűen, mint a kutyáé. S a sebe sem gyógyult volna be egy pillanat alatt.

„Csak képzelődtem – gondolta a bérgyilkos, miközben tövig taposta a gázpedált. – Az a baj, hogy fáradt vagyok. Nagyon fáradt. A munka szép dolog, de néha pihenni is kell. Kinyírom ezt a kis férget, felnyalom a pénzt, és egy hónapig körömreszelőt se veszek a kezembe, nemhogy kést vagy pisztolyt. Tényleg: mit csinál ez a kölyök? Úgy hallgat, mint kaki a fűben.”

Borisz a visszapillantó tükörben hátranézett. A hátsó ülésen nem volt senki.

Marci már akkor kiugrott a kocsik másik ajtaján, amikor Borisz szoborrá dermedt Cili eltűnő vértócsájának a látványától. A bérnyilkos persze mindezt nem hallhatta. A feltámadás csodáját látva rémületében a füle is bedugult.

Arra sem figyelt fel, hogy a fiú Rózsihoz rohan, és zokogva az asszonyra borul.

– Cecília! – sikoltott Marci. – Ne halj meg! Cecília! Ne haragudj! Bocsáss meg! Cecília!

A fiú már nem figyelt sem a kutyára, sem a nyilkosra. Csak az asszonyra figyelt, akinek igaza volt. Aki vigyázott volna rá, ha ő hisz benne, és nem hagyja ott dühös sértettséggel. Azt sem hallotta, hogy a sárga Opel sivitó kerekekkel elhúz. Csak térdelt Cecília mellett a földön, és könnyeivel öntözte az asszony arcát.

– Na jó, most már elég – mondta halkan Rózsi, és magához szorította a fiút. – Tudod, golyóálló mellény nélkül mászkálni a mai világban nem életbiztosítás. Legalábbis nekem nem.

– Cecília! – kiáltott fel a fiú boldogan. – Cecília! Te élsz? – És megint tátott szájjal bögött, mint az iskolában, amikor kiderült, hogy pénzt gyűjtöttek neki a többiek.

Cili boldogan ugrált a két megmenekült barát körül, meg néha rajtuk is. Számára egyáltalán nem volt meglepetés, hogy Rózsi feltámadt. Ő úgy gondolta, sose halunk meg, hacsak éppenséggel mindenáron nem akarunk.

Rózsi Marci segítségével lassan felállt. Közben kicsit még sziszegett is. Fájt a golyók ütésének a nyoma a melle alatt meg a szívénel. Valószínűleg néhány napig kék foltok fogják emlékeztetni az életveszélyre. Nyilván a golyók okozta ütésektől ájulhatott el néhány percre.

De amint Mami is mondta már egyszer: minden jó, ha jó a vége.

De hol a vége?

*

A történetek után Cecília-Rózsi persze hazavitte Marcit, és elmondta neki meg Veronikának az igazságot. Pontosabban: az igazság egy részét. A töredékét.

Arról például nem beszélt, hogy ő hivatásos bérnyilkos. Arról meg különösen nem szólt, hogy Szálemet kellett volna megölnie. No és persze arról sem, hogy Szálem Bedzsavi nincs a sírjában. Miután nem tudta, hogy Marci édesapja él-e még egyáltalán, s azt sem, hogy milyen titkos szervezetek és akciók állnak Szálem megrendezett karambolja és eltűnése mögött, jobbnak látta, ha erről hallgat.

Ha hosszú életűek akarunk lenni a földön, tudni kell, mi az, amit tudni kell, s mi az, amit nem kell tudni. Ez annyira bölcs gondolat, hogy az író sem érti egészen.

Veronika képtelen volt felfogni, hogy ki és miért fenyegetheti az ő kisfiát. Szálemnek nem voltak ellenségei. Szálemnek nem volt semmiféle összeütközése a törvénnyel. Szálem nem tartozott egyetlen politikai csoportosuláshoz sem. Szálem nem árult drogot, nem kért

és nem adott kölcsön pénzt nagy kamatra, és nem mászkált táblával az utcán, hogy: „Álnok az elnök!”

Szálem Bedzsavi egyszerű magyar–arab orvos volt, aki a lakása és a kórháza között ingázott mindennap.

– Ez csak valami tévedés lehet – ismételte Marci mamája, miközben idegesen tördelte a kezét. – Összetévesztenek bennünket valakivel. Talán egy bűnöző családjával. Vagy egy terrorista családjával, ami nagy butaság volna! Nem minden arab terrorista, ahogy nem minden magyar randalírozó részeges futballszurkoló. Nem értem. Nem értem.

Rózsi azt mondta, hogy ő rendőrnnyomozó. Ezzel sikerült lebeszélnie Veronikát arról, hogy felhívják a rendőrséget.

– Engem azért küldtek, hogy megvédjem Marcit – mondta, mire Cili a mancsával eltakarta a szemét.

„Ez a nő úgy hazudik, mintha könyvből olvasná – gondolta. – És még szegény macskákra mondják, hogy ravaszak!”

– De ez egy titkos küldetés – folytatta a bérgyilkosból testórré vált asszony. – Még a rendőrségen belül is csak két ember ismeri a küldetésemet. Úgyhogy erről nem szabad beszélni sem rokonnak, sem munkatársnak! De még a legkedvesebb osztálytársadnak sem említheted meg, Marci! Világos?

– Világos – mondta Marci, mert tudta, hogy Cecília kire gondol.

Veronika is megnyugodott kissé. Különösen mikor megtudta, hogy elkísérheti Marcit Ausztriába. Először persze nem akart beleegyezni, hogy Cecília fizesse az útját. Miután azonban meghallotta, hogy ez „valójában a rendőrség pénze, és neki mint anyának kötelező elkísérni a gyereket biztonsági okokból”, elfogadta a segítséget.

Cili csak a fejét meg a farkát csóválta. „Ezt a dumát! Miket ki nem talál ez a nő?! Olyan folyamatosan lódít, mint egy tizenéves gyerek!”

Mindenesetre mikor Cecília-Rózsi elment, Veronika kulcsra zárta az ajtót, és a húsvágó kést az asztalra tette. Marcinak pedig megtiltotta, hogy az ablakhoz közelítsen.

Leginkább azt szerette volna, ha Cecília ott marad velük. Ez azonban lehetetlen volt. Rózsának meg kellett találnia Boriszt, mielőtt Borisz találja meg Marcit. S Rózsi nemcsak hogy otthagya Veronikát a gyerekekkel, hanem Cilit is magával vitte. A kutya csodálatos feltámadásait ugyan emberi értelemmel felfogni nem lehetett, de ez a csoda már többször segítette Rózsának megmenteni a fiú életét. S Borisz bizonyára meglepődik majd kissé, ha ismét meglátja a szitává lőtt kutyát, amint a farkát csóválja.

*

Borisz kis második emeleti szobájában éppen a terroristáknak írta meg, hogy: „A testőrnővel végeztem, a kölyök következik” – amikor megszólalt a motel tűzjelző szirénája éles, sivító hangon.

Borisz-Clara Bellucci azonnal felkapta vörösesszőke parókáját, a táskájába dobta a fegyvereit meg a laptopját, és kisetett az ajtón.

Pontosabban: kisetett volna, ha az ajtónyitás után nem ugrik a torkának az az átkozott eb. Az az ismerős szörnyeteg, aki annyi ijesztő pillanatot szerzett neki az elmúlt napokban. Akit elgázolt, megmérgezett, lelőtt, és aki még mindig él! Cili ugrott, Borisz hátralépett, és a lendülettől teljes hosszában végigzuhant a szoba közepén. A parókája leesett, a táskája pedig kirepült a kezéből. A fegyverek szétszóródtak. Persze azokat amúgy sem nagyon használhatta volna, mert Cili fogai már a torkánál villogtak. Elég lett volna egy meggondolatlan mozdulat, és a varázskutya a csinos hölgygel, pardon: a nagydarab orosz vámpírost játszik. És lehet, hogy Borisz nem támadt volna fel olyan könnyen, mint Cili szokott, legfeljebb az utolsó ítélet napján, ami nem holnap lesz. Mindenesetre a bérgyilkos nem kockáztatott. Moccanás nélkül feküdt, mint Marci szokott reggel, ha alvást tett, mert még nem akar felkelni.

Ráadásul a kutya után besétált Rózsi is egy kisméretű géppisztollyal a kezében és egy nagyméretű mosollyal az arcán, miközben a tűzriadót okozó füstölgő papírlapot ledobta a kőre, és rátaposott.

– Ejnye, ejnye, Borisz Boriszovics Boriszej, vagy hogy hívják! Hát mit beszéltünk meg mi, amikor még csülökfaló Günther Günther úrnak tetszett lenni? Nem azt mondtam, hogy éjfélig tűnjön el, vagy örökbérletet kap a hullaházba? Tudja, barátom, az a baj az emberekkel, hogy nem akarják meghallani a jóakarató emberek utolsó figyelmeztetését. Vagy nem hisznek a fenyegető jeleknek.

Borisz kimeredt szemmel nézte az asszonyt, és egész testében úgy remegett, mint a miskolci kocsonya.

Mint tudjuk, már az is kikészítette lelkileg, hogy a kutya fél tucat golyóval a testében feltámadt. De hogy ez az asszony is túléljen két, mellére célzott lövést, már sok volt. Ilyen lelki megpróbáltatások után talán még az acélszerkezetekből összetákoltt Terminátor is visszahúzott volna a jövőbe.

– Én csak egy gyöngye leány vagyok – sírdogálta csendesen Clara Bellucci hangján, de ékes orosz–angol nyelven Borisz. – Én nem akarok szenkinek sze rosszat. Én csak haza akajok to go a mamikámhoz, hogy pelenkát cseréljen – mondta a rettenetes bérgyilkos, és halkán hüppögött, miközben Cili még mindig a férfi-nő ízletesnek látszó torkát méregette.

Kintről a tűzoltóautók és a rendőrkocsik szirénái hallatszottak.

Rózsi elővett egy bilincset, és Borisz lábát két mozdulattal a fűtőtest csövéhez erősítette. Aztán füttyentett a kutjának.

– Cili! Gyerünk! Borisz néni megvárja a rendőröket. Most húsz-huszonöt évig nem kell álruhát cserélgetnie a rács mögött.

És Cili kutya nyakára illetve Cili macska nyakörvét, kísétált a berohanó zsaruk és tűzoltók mellett. Tudta, hogy Borisz egy szót sem fog szólni Marciról vagy róla, mert még plusz öt-tíz évet kaphat a bíróságtól, ha kitudódik, hogy egy gyerek életére tört. Ha pedig elmeséli az elgázolt, megmérgezett és lelőtt kutya többszöri feltámadását, akkor a diliházban is kaphat egy kényelmes hálós ágyat.

Cili macskának tetszik a kutyaélet • Egy kutya és egy fehér patkány barátkozási kísérlete • Az áruló halála

Rózsi hazaszállította Marciékhoz „halhatatlan” kis segítőtársát, Cilit.

Az igazság kedvéért el kell árulni, hogy a macska, bár még csak három napja volt kutya, egyre jobban érezte magát új bőrében, új szőrében.

Pedig mennyit harcolt Mamival és Papival, hogy ne a gyűlölt ellenség alakjában éledjen újjá! Ilyen az élet! Kézze-lábbal tiltakozunk valami ellen, mert nem tudjuk, milyen jó lehetne az ismeretlen dolog: egy újfajta étel, egy új iskola, új barát, új padszomszéd vagy egy új testvér. Cili kicsit szégyellte is magát, hogy a kutyaélet ennyire tetszik neki. Néha lefeküdt a szobában az asztal alá, behunyta a szemét, és azt mondogatta magában, hogy: „Utálok a kutyákat! Utálok a kutyákat!” De már nem utálta.

Jó volt olyan erősnek lenni, amilyen egy macska sose lehet. Jó volt olyan hangosan ugatni, amilyen hangosan nyávogni egy macska sosem tud. Még szót fogadni is érdekes volt a gazdájának vagy Rózsának. Be kell vallani: a szófogadás a macskákra nem annyira jellemző.

Cili büszke volt rá, hogy kutyaként többször is megmentette Marci életét.

És szerette, hogy Marci szereti. Jó volt kutyaként viszontszeretni a gazdáját, nedves orrával megbökdösni a kezét, és a lábához feküdni.

Cilinek még huszonegy napja volt, hogy eldöntse: visszamegy-e az emlékeibe Mamihoz és Papihoz macskaként, vagy végleg itt marad a földön halandó kutyaként, s elfelejti, hogy ki volt. Huszonegy nap. Talán ennyi elég lesz a döntéshez.

*

Papi az emlékeiben csak hintázott a székében, és egész nap hallgatott. Tudta, mi jár Cili fejében.

Mami se szólt sokat, és azt is halkán. Tudta, mi jár Papi fejében.

De Mami azt is tudta, amit Papi csak sejtett. Tudta, Cili hogyan fog dönteni huszonegy nap múlva.

*

Rózsi-Cecília, amikor megérkeztek Cilivel, megnyugtatta Veronikát és Marcit, hogy Borisz Clara Bellucci Günther Günther rács mögé került, és jó ideig minden biztonnal ott pihen. (Ami igaz, igaz: sokat „pihenne” Rózsi is, ha elkapnák.)

Marci feje fölül tehát elmúlt a veszély.

Veronika elhinni se merte.

– Kiengedhetem a gyereket a lakásból? Biztos, hogy nem kóvályog egy másik őrült bérgyilkos Budapesten? Marci elmesélte, mi történt az utcán. Még mindig nem tudom elhinni... Ha nő volt, aki el akarta rabolni Marcit, akkor hogy lehet férfi? És hogyan lőhette szitává Cilit, ha Cili él?

– Na látod, Veronika, ezt én sem értem – mondta Rózsi, és elnevette magát. – A mondás szerint a cicáknak kilenc élete van. Úgy látszik, ebben a kutyában macskavér folydogál...

Cili vakkantott néhányat, mint aki vihog. „Ha tudná ez a nőszemély, hogy milyen igazat mondott, a meglepetéstől ő is dobna egy hátast!”

– És valóban elmehetünk Ausztriába? – kérdezte Veronika. – Nem lehet semmi baj?

– Nyugodtan mehettek – mondta Rózsi. – Tudnám, ha bármi veszély leselkedne Marcira. Vagyis tudnánk. Úgy értem, mi, zsaruk.

Veronika sóhajtott. Megnyugtatták rendőrségi védőszentjük biztató mondatai.

Marcira nézett, Cilire nézett, aztán Cecíliára pislogott szelíden. Rózsi rögtön tudta, hogy kérdés következik. Nem volt gondolatolvasó, csak ismerte az embereket. És a jó emberismerő egy mozdulatból, egy arcrándulásból, egy pislantásból kitalálja, mit akar a másik. Bár ezt is tanítanak az iskolában!

– Csak egy baj van – bökte ki végül Veronika. – Beszéltem Nusikával, az osztályfőnökkel. Azt mondta, hogy sajnos Cilit nem vihetjük magunkkal.

– Értem – mondta Rózsi –, tehát nekem kellene rá vigyázni, amíg ti Ausztriában vagytok.

– Ó, ezt mi nem kívánhatjuk – kezdte Veronika, de a bérgyilkos szelíden leintette.

– Nem gond. Úgyis kapok néhány nap jutalomszabadságot, mert sikerült lebuktatni Boriszt. No meg Cilivel már egészen jól megértjük egymást.

„Legalábbis én értelek téged – gondolta Cili. – És tudom, mennyit lódítasz itt összevissza. De végül is jó ember vagy. Leszámítva a szakmádat. Mert az elég véres. És véresben csak a hurkát szeretem.”

Ezek után Rózsi elbúcsúzott Marcitól és Veronikától, majd titkos kis lakásába autózott Cilivel. A kis fehér patkány persze ismét elbújt. Nemcsak sértődöttségében, hanem az ismeretlen állat szaga miatt is. Kutyabőrben sem kedvelte a macskákat. Mert persze az ő érzékeny orra megérezte a cicaszagot.

– Jó napot kívánok! – mondta hangosan Rózsi, miután nem találta sehol kis kedvencét a lakásban. – Itthon van a Domikának nevezett édes kis patkány koma? Vendéget hoztam. Köszönni illik.

Domi ideges mozdulatot tett a takaró alatt, mint aki azt mondja, hogy: „Nem, kérem, az édes kis patkány koma nincs itthon. Meghaltam, és vidéken vagyok eltemetve. A vendéget pedig köszöntse a sintér bácsi.”

– Hahó! Jó hírem van – folytatta Rózsi. – Boriszt lebuktattuk! Most már nem hagyjak egyedül. Gyere, barátkozz össze Cilivel!

„Barátkozzon ezzel a macskaszagú ebbel a homoki vipera” – gondolta Domi, de azért kikukucsált az ágyneműtartóból, ahol rejtőzött. Az orra persze rögtön összeütközött Cili nedves orrával. Mert a kutya azonnal kiszagolta, merre rejtőzik a kis fehér patkány. S már ugatott is.

Ez, mondjuk, nem a legbarátságosabb adjonisten volt.

Domi hátrahőkölt, kivillantotta a fogait, és eltűnt, mint az utolsó almás süti szokott, ha a vendégek elmennek. Ez volt a fogadjisten.

Rózsi persze nemcsak az emberekhez értett, hanem az állatokhoz is. Egy óra múlva összebarátkoztatta Domit és Cilit. Hogyan? Az asszony megkereste a patkányt, kézbe vette, megsimogatta, megetette. Cilit pedig szigorúan a szőnyeg szélére ültette, és ráparancsolt, hogy ne mozduljon. Mindkét állat érezhette, láthatta, hogy ebben a házban Domi a kedvenc, ő az úr. A kutya pedig csak ideiglenes vendég, akinek szót kell fogadnia. Ezt a helyzetet kellett törvénné tenni. Nem volt könnyű, mert Cili folyton oda akart somfordálni Rózsihoz, hogy a kis szörnyeteggel barátkozzon. Vagy esetleg megkóstolja. Domi pedig időnként riadtan Rózsi pongyolájának zsebébe bújt a nagy szörnyeteg elől. De a közelítés, a békítés végül sikerrel járt. Cili egy óra múlva már olyan közel dughatta az orrát Domihoz, hogy az egy csodálatos barátság kezdetének volt tekinthető.

Rózsi végre elvégezhetette kevésbé fontosnak tartott munkáját: üzenhetett ismeretlen levelezőpartnerének Marciról. „Borisz rács mögé került – írta a laptopján angolul. – Marci jól van. A mamájával holnap Bécsbe mennek osztálykirándulásra.”

A levélre nem érkezett válasz. Rózsi azt gondolta, hogy titokzatos informátora éppen nincs gépközelben. Vagy hogy erre az üzenetre nincs mit válaszolni. Végül is mit írhatna az ismeretlen? Legfeljebb azt, hogy köszönöm.

*

A Mérnök másnap reggel nem véletlenül találta meg Muslimah számítógépének egyik titkos könyvtárában a három rövid angol nyelvű üzenetet.

Az első így szólt: „Borisz vállalta a megbízást.”

A második a fagyaltos merénylet után íródott: „BORISZ TUD MAGÁRÓL! CÉLPONT LETT!”

A harmadikat, mint tudjuk, Rózsi küldte az előző napon: „Borisz rács mögé került. Marci jól van. A mamájával holnap Bécsbe mennek osztálykirándulásra.”

A sikertelen olaszországi emberrablás után a Mérnök titokban a terroristák központi vezetőségétől kért segítséget, hogy a köztük rejtőzködő ellenséget leleplezzék. Allah harcosainak legjobb számítógépes szakemberei éjszaka feltörték a gépek titkos kódjait, és néhány óra alatt megtalálták a „bűnjelet”: az árulkodó mondatokat.

Muslimah és Husszein még nem érkeztek meg a másolószalonba reggel, amikor a Mérnök megmutatta Abirnak a Bébicsőznek írott üzeneteket.

– Átkozott! – hörögte Abir, akinek az egyik karján még mindig fehér kötés takarta az olaszországi akcióban szerzett sebesülést. – Legjobb, legbátrabb társaink halála szárad az áruló lelkén! Halál rá!

– Nyugodj meg, Abir! – ölelte magához haragos társát a csoport vezére. – Muslimah el fogja nyerni méltó büntetését. De először ki kell vallatnunk. Meg kell tudni, hogy a Bébicsőszön kívül kikkel állt kapcsolatban, és mit tudhatnak ellenségeink a merénylet tervéről.

– Megölöm! – acsargott Abir, és könnyek szöktek a szemébe. – A bankrablást is ő árulta el! Emlékszel? Nem értettük, honnan kerültek elő a zsaruk. Nem értettük, hogyan kezdődött a lövöldözés.

– Hogyne emlékeznék! – mondta a Mérnök. – Te maradtál utolsónak, hogy fedezz minket. Az életünket mentetted meg!

– Nyomorult áruló! – folytatta Abir. – Biztos, hogy miatta kaptak el a rendőrök téged is Barcelonában.

– De te kiszabadítottál! És micsoda vérfürdőt rendeztél az örök között!

Abir a fejét rázta.

– Ez nem érdekes. Ez egyáltalán nem érdekes. Csak az az érdekes, hogy miatta kudarcba fulladhat a legnagyobb akciónk!

A Mérnök bólintott.

– Ezért kell úgy csinálni, amikor Muslimah megérkezik, mintha semmit sem sejtjenék. Érted?

– Értem! – csikorgatta a fogát Abir. – Persze hogy értem... – És megpróbált nyugodtan lélegezni. De aztán megint eszébe jutott valami, és ökölbe szorult a keze. – Az olaszországi emberrablásunkat is ő dobta fel. Sima ügy volt. Egyáltalán nem kellett volna a rendőröknek ott lenni. Ahogy megsebesítették a karomat, le is lőhettek volna. Megölöm!

– Nem ölöd meg – mondta a Mérnök. – Ez parancs!

– Értettem – mondta Abir, és idegesen álldogált az áruló íróasztala előtt, mint aki fel akarja borítani, hogy legalább így levezethesse a dühét.

Mikor Muslimah megérkezett, már Husszein is a másolószalonban volt, és mindent tudott.

Az áruló megjelenésekor a három férfi úgy tett, mintha mi sem történt volna. Üdvözölték Muslimahot, és folytatták a munkájukat.

– Bocsánat a késésért! – mosolygott Muslimah a kölcsönös üdvözlések után. – Tegnap este kicsit tévéztem. Alig bírtam reggel összekaparni magam. – Miután a másik két férfi hallgatott, az áruló folytatta: – Látom, ti sem vagytok a legjobb formátokban.

– Hát nem – mondta a Mérnök. Aztán Husszeinnel együtt kiment kávé inni. Véletlenül sem szerették volna, ha az áruló észreveszi rajtuk a feszültséget.

– Mi volt este, Abir? – nézett felkötött karú társára Muslimah. – Megint kirúgtál a hámból azzal a kis molettel?

Abir felnézett.

– Fél kézzel nem tudok ölelni, legfeljebb ölni – mondta.

Muslimah elnevette magát. Abirnak mindig jó benyövései vannak. Látszik, hogy egyetemet végzett.

– Nem hiszem én azt, hogy te fél kézzel olyan ügyetlen vagy, ha asszonyokról van szó – mondta, és végignézte a fiókjait, ahogy reggelenként szokta. De csak egy pisztolyt húzott elő.

– Nocsak! Mit talál az ember, ha keres – mondta, és nézegetni kezdte a fegyvert. – Kié ez?

– Fogadjunk, hogy fél kézzel is le tudlak fegyverezni! – nevetett a társára Abir, és Muslimah felé mozdult.

Muslimah játékosan Abirra szegezte a pisztolyt.

– Na lássuk, te profi!

A Mérnök ekkor lépett be a kávéval, s mögötte Husszein. Csak azt látták, hogy Muslimah fegyvert szegez Abirra, aki a levegőbe emeli épségben maradt fél kezét, mint aki megadja magát, és hangosan felkiált:

– Ne lőj!

A Mérnök egy pillanat alatt elengedte a kávéscsészéjét, és már kezében is volt a fegyvere. A lövés hidegen csattant a másológépekkel teli teremben. Muslimah lassan a társai felé nézett, s mintha még mondani akart volna valamit, elnyílt az ajka. De csak egy vércsík futott le a szája szélén. Aztán hátrabukott. Zuhanó testével messzire taszította a görgős széket.

– Mi történt? – kérdezte a Mérnök.

– Az, hogy most te mentetted meg az én életemet – sóhajtott Abir. – Köszönöm! Muslimah tudta, hogy lelepleztük. Ha nem léptetek volna be, lelő engem, és elmenekül. Vagy megpróbál megölni benneteket is.

– Az átkozott! – csikorgatta fogát a Mérnök. – Az átkozott!

– És most? – kérdezte Husszein csendesen. – Hogyan tovább? A gyerek él.

Abir elszántan a többiekre nézett, és öklöbe szorítva felemelte ép öklét, ahogy a hithű harcosok szokták.

– Allahra esküszöm, én elintézem a kölyköt! És a Bébicsószot is! Elutazom Ausztriába. Aztán Magyarországra. Megkeresem, megtalálom, kinyírom mind a kettőt.

– Megőrültél? – nézett felkötött karú társára a Mérnök. – Sérült karral? Miközben a fél világ téged keres?

Abir bólintott.

– Volt valaha valami, amit nem hajtottam végre, ha megígértem?

A Mérnök hallgatott. Husszein is hallgatott.

– Éppen a bepólyált karom a legjobb álcázás. Ki gondolná, hogy egy sérült ember akar merényletet elkövetni? Mennem kell. Győznünk kell!

– És ha megölnék? – kérdezte Husszein. – Túl nagy a kockázat.

Abir elmosolyodott.

– Ugyan már, Husszein! Te is tudod, hogy az életünk a legkevesebb, amit az igaz hitért feláldozhatunk. Boldog leszek, ha ügyünkért halhatok meg.

A Mérnök megölelte Abirt.

– Örök hírnév és dicsőség övez, ha életedet áldozod a szent cél érdekében. A leggyönyörűbb hely rád vár a paradicsomban. Indulj utadra!

*Utazás Bécsbe • Rózi megérzése • Irány a Práter! •
Tűzpárbaj a repülőtéren*

A Bécs felé tartó autóbussen boldog gyerekek kiabáltak, énekeltek, zenét hallgattak és ettek, ittak folyamatosan, ahogy ilyenkor szokás. A leghangosabb persze Ricsi volt, aki negyedóránként bejelentette, hogy mennyi pénzt adott Marci utazásához. „Másfél rugót.” Persze csak éppen hogy megemlítette. „Másfél rugót.” Időnként mindig eszébe jutott valamiről. „Másfél rugót.” Pontosabban: mindenről ez jutott eszébe.

Marci Tünde mellett ült, és véletlenül folyton hozzáért a kezéhez, a karjához, a ruhájához vagy a hajához. Mert olyan öröm hozzáérni ahhoz, akit szeretünk.

Veronika Nusinusi mellett ült, és megállás nélkül Cecíliáról áradozott. Hogy ez a Cecília milyen fantasztikus asszony. És milyen jó. És milyen bátor. És milyen áldozatkész. És milyen önfeláldozó. És milyen kőkemény, ha kell. És milyen segítőkész. És egyáltalán!

A legcsodálatosabb ember és barátnő, aki a földön él.

Azt persze Veronika nem mondhatta el, hogy miben nyilvánul meg Cecília bátorsága, önfeláldozó-készsége és keménysége. Nem mondhatta el, hogy Cecília rendőrnnyomozó, aki Marcira vigyázott a nagy veszélyben. Úgyhogy Nusinusi kicsit furcsállta is ezt az ömlengést. Ő nem találta annyira csodálatosnak Cecíliát. Sőt! Az érdes és kőkemény gyerekseregen élesre fent emberismerete azt súgta, hogy a váratlanul felbukkant asszony körül sok a homály. És különös dolgok történnek, ahol ez a fantasztikus Cecília megjelenik.

Az autóbusz kétszer is megállt a határig, mert a lányoknak és a fiúknak halaszthatatlan dolguk akadt: üdítőt, csokit, fagyaltot és chipset kellett vásárolniuk. De sürgősen ám! Majd megrohmozták a vécéket. És Győrben még sétáltak is egyet.

A sok megállás miatt az autóbusz csak egy óraker lépte át a magyar–osztrák határt. Éppen akkor, amikor egy afrikai ország repülőterén Abirral a levegőbe emelkedett a Boeing–737-es.

*

Rózi azon a délelőttön, amikor az osztály elindult Ausztriába, igyekezett kipihenni magát, kiélvezni a szabadságát és két kis barátjának társaságát. Domi és Cili lassacskán egészen megszerették egymást. Ehhez persze arra volt szükség, hogy tiszteletben tartsák egymás ennivalóját, játékát és a másik helyét Rózi szívében. Cili nem kapkodhatott a sajtodarab után, amit Rózi Dominak adott. És Domi se mászkálhatott Cili tányérja közelében, ha a kutya evett. Sétálni azonban már együtt indultak reggel a lakótelepi parkba. Igaz, Domi az

asszony zsebében, Cili pedig pórázon vágott neki az útnak. De mikor Rózsi leült egy padra napozni, Cili póráz nélkül is szaladgálhatott egy kicsit a fűben. Domi pedig összevissza mászkált az asszony ruháján: mellén, hasán, vállán. Egészen addig, míg fel nem tűnt egy kóbor cica, aki elől Domi eltűnt Rózsi nagy zsebében. S ott is maradt, amíg Cili el nem zavarta a kis szemtelen rokont. Ilyen az élet. Nem részletezem, milyen. Mindenki tudja.

Ez a harmonikus délelőtt egészen addig tartott, amíg Rózsi váratlanul fel nem kapta a fejét. Egy gondolat hirtelen megzavarta a napfényes lustálkodást. Az asszony homloka elfelhősödött, kedve elsötétedett. Eszébe jutott, hogy előző este küldte át idegen informátorának az üzenetet Borisz sorsáról meg Marci bécsi kirándulásáról, és azóta nem jött válasz. Ez különös. Eddig az ismeretlen írogatott neki, ő figyelmeztette, tájékoztatta a veszélyekről. S most, amikor Boriszt sikerült rács mögé juttatni, s megmentette Marci életét, egy sor sem érkezik, egy „köszönöm” se jön.

Rózsi magához intette Cilit, és visszasietett a lakásba.

Mindig hitt a megérzéseiben. Tudta, hogy egy hajdani rendőrnek és egy jelenlegi bérnyilkosnak csak a tényekben szabad hinnie, de Rózsi nemcsak rendőr és bérnyilkos volt, hanem asszony is. És a nőknek van egy hatodik érzékük, amellyel, mint a macskák, megszimatolják a veszélyt.

Rózsi azt szimatolta meg, hogy ha nem kapott választ az üzenetére, akkor az ismeretlen jó barátal valami baj történt. Valami olyasmi, ami miatt nem tud válaszolni. Ha pedig baj történt vele, akkor talán a tegnapi üzenetet is elolvashatta valaki más. Valaki, aki ellenség, és aki miatt az ismeretlen még egy köszönöm vagy egy „segítség” szócskát sem tudott visszaküldeni a Bébicsőznek. S ha ez így van, logikázott Rózsi tovább, akkor az a valaki azt is tudja, hogy Marci Bécsbe ment az osztállyal. És ha ezt tudja, akkor minden megtörténhet.

Rózsi két perc alatt összepakolt, és tíz perc múlva már úton volt a kis Fiattal Bécs felé.

*

Az ausztriai kirándulás egy nagy bécsi belvárosi sétával kezdődött. Nem mintha Marciék ezt óhajtották volna, de Nusinusi ragaszkodott hozzá, hogy a Práter, azaz a bécsi vidámpark élvezetei előtt egy kis kultúrát is magukba szippantsanak az ötödikesek. Meg kellett nézni egy dómot, ami olyan, mint egy templom, csak nagyobb. Aztán egy színházat (na jó, operaházat, nem mindegy?) meg egy múzeumot is. Szerencsére ezeket csak kívülről kellett megtekinteni. De a látványhoz meg kellett hallgatni Nusinusit, aki elmondta, hogy az építmények miért szépek. Mert magyarázat nélkül ez nem nagyon látszott.

A kulturális séta közben különösen az volt a jó, hogy néha lehetett fagyit venni, meg olyan csokoládés izét, amiben mogyoró van, és rücskös. A séta végére a gyerekek elismerték, hogy Bécs csodálatos város. Szebb, mint Budapest, mert Bécsben minden második lépésnél van egy üzlet, ahol lehet enni meg inni. Budapesten meg csak minden

harmadik vagy negyedik lépésnél van ilyen. Ricsi kijelentette, hogy ő Bécsben szeretne élni. Bence szerint Ricsi apja biztosan nem szeretne Bécsben élni, mert hentes, és nem tud németül. Ricsi azt mondta, hogy Bencének elment az esze. Mikor mondta ő, hogy az apjával szeretne Bécsben élni?

*

A Bécs-Schwechat-i repülőtéren Abir csak egy könnyű válltáskával lépett ki az érkező utasok csarnokába. Fején az arabokon gyakran látható kockás kendő volt, a kefia. Szemét sötét szemüveg, testét fehér színű burnusz, azaz egy könnyű anyag takarta. Ebben a jellegzetes arab öltözetben sem volt azonban feltűnő. Európában nagyon sok arab viseli hagyományos ruhadarabjait. Sok arab nő még az arcát is eltakarja félig-meddig a fejére és testére borított, csador nevű nagy fekete kendővel.

Abir felkötött sebesült karját az afrikai város repülőtérén alaposan megvizsgálták, mielőtt felszállt volna a gépére. Azt kutatták, nem rejtett-e el a kötésben fegyvert vagy kést, amivel el lehet téríteni egy repülőgépet. Persze nem találtak semmit.

Amikor leszállt a repülőgépe Bécsben, a többi utassal együtt kiment az érkezők számára fenntartott csarnokba. Néhány utast vártak. Nagy volt az öröm, az ölelgetés. Mások sietősen indultak a taxiállomáshoz, az autóbuszhoz vagy a gyorsvasúthoz.

Abir nem sietett. Megállt, körülnézett, mintha keresne valakit. Jobbra egy virágokat árusító üzlet volt. Előtte csokrok, cserepes növények virítottak, és nagy léggömbök lebegtek „Welcome Back!” vagy „Happy Birthday!” feliratokkal. A virágbolt mellett egy büfé és egy Café Wien nevű kávézó várta a fáradt vendégeket. Ezután következett az újságosstand. Abir, mintha csak újságot akarna vásárolni, ráérősen nézegetni kezdte az állványra kirakott könyveket, magazinokat. Aztán bement az üzletbe, és vásárolt egy arab nyelvű napilapot. Kifelé jövet az állványok között éppen bele akarta tenni az újságját a válltáskájába, amikor véletlenül összeütközött egy fiatal nővel. „Bocsánat!” – mondta Abir angolul, és az ifjú hölgyre mosolygott. Még a közelben álló elárúsító sem láthatta, hogy a fiatal nő egy kis zacskót csúsztatott a férfi táskájába.

Abir kilépett az üzletből, és tovább sétált a virágos felé. Sokan álldogáltak az érkezőkre várva, vagy üldögéltek a kávézó asztalainál. Az egyik plakát előtt egy hátizsákos fiú ásványvizet ivott a palackjából. Egy elegáns asszony kerek bőröndöt húzott maga után a büfé felé. Két utazótáskás férfi egy kerek pultnál kávézott. Egy pilóta pedig egy csinos légikisasszonnyal az egyik információs ablaknál nevetgélt.

Abir bement a kávézóba, elsétált a pultig. Megállt, mintha csak az italok között válogatna. De nem válogatott. A drágább italokat takaró üveglapra nézett. Az üvegen, mint egy tükörben, mindent látott, ami a háta mögött történt. Láta, hogy az ásványvizet iszogató fiú utánapillant. A bőröndöt húzó nő megáll, és int a két utazótáskás férfinak.

A pilóta meg a légikisasszony pedig már egyáltalán nem nevetgél, hanem őt nézi. A terrorista csapdába esett. A titkosszolgálat emberei körülvették.

Abir intett a pincérnek, hogy meggondolta magát, nem kér semmit. Kiment a kávézóból, és elindult az egyik folyosó felé. Ez vezetett a gyorsvasút lejáratához.

Amikor befordult a folyosóra, futni kezdett a lefelé vezető lépcsőhöz. Ha sikerülne elérnie valamelyik vonatot, akkor a fejről egy pillanat alatt ledobhatja a kefiát, és levetheti a burnuszt is, ami alatt nadrágot és inget viselt. A vonattal tizenhat perc alatt bent van a belvárosban, ahol már bottal üthetik a nyomát.

A lépcsősor közepén járt, és két utast éppen félrelökött, amikor a lépcső alján meglátott egy biztonsági őrt. Ép kezével kirántotta a fiatal nőtől kapott zacskóba rejtett pisztolyt, de lőni már nem tudott. Az őt üldöző hátizsákos fiú és az imént még nevetgélő stewardess a háta mögül egyszerre tüzeltek.

Az utasok sikoltozva menekültek. Futott, ki merre látott.

Abir megtántorodott, és véres testtel a lépcsőre zuhanva legurult a biztonsági őr lába elé.

*Száguldás Bécs felé • Hullámvasút vagy óriáskerék? •
És még mindig érhetnek bennünket meglepetések*

Rózsi többször próbálta hívni Veronikát, hogy figyelmeztesse a veszélyre, de az asszony kikapcsolta a mobiltelefonját. Takarékoskodott. Egyik országból a másikba telefonálni ugyanis tízszer olyan drága is lehet, mint egy hazai telefonhívás. Ha minket hívnak, akkor is.

A kis Fiat százharminc kilométeres sebességgel húzott végig az autópályán. Cili a hátsó ülésen ült, Domi pedig az asszony zsebében.

Rózsi a száguldás ellenére is csak öt órára ért Bécsbe.

Ha tudta volna, hogy Abirt fél ötkor lelőtték, nem siet annyira.

*

Abir véres testét a repülőtér épületében található titkosszolgálati szobába vitték. Természetesen csak azután, hogy a pillanatok alatt a helyszínen termett fotósok és filmesek felvételeket készítettek róla.

Öt perc múlva már minden nagyobb hírszolgálat bejelentette, hogy a Bécs-Schwechat-i repülőtéren lelőtték Abirt, a veszélyes terroristát. A televíziós csatornák be is mutatták a véres holttestet és a szakállas férfi felismerhetetlenségig eltorzult arcát. A rettenetes kép bejárta a világot.

A másolószalonban a Mérnök, Husszein és a terroristacsoport külső tagjai az arab nyelvű al-Dzsazira televízió híradásában látták a szitává lőtt Abirt. A Mérnök könnyes szemmel és ökölbe szorított kézzel kiáltotta:

– Örökre a mi hősrünk és mártírunk maradsz, Abir! Dicsőség néked, szeretett barátunk!

Alig hangzott el a gyászos kiáltás, az ajtókon és az ablakokon betört a helyi rendőrség állig felfegyverzett, különleges osztaga. A tűzharcban majdnem az összes terrorista életét vesztette.

Husszein is fejlövést kapott.

Csak a Mérnököt sikerült élve elfogni, miután megsebesült.

*

A Práterben Ricsi meg a fiúk többsége azonnal a Bumeráng nevű, rendkívül veszélyesnek látszó hullámvasútra akart felszállni, hogy borzonghassanak. Marcit inkább a gokart

vonzotta. Tünde meg a lányok persze a hullámvasúttól és a száguldozó kis járművektől is féltek. Ők inkább az óriáskerékre szálltak volna fel, amelyiknek a tetejéről az egész város látszik. Nusinusi nem engedhette, hogy az ötödik b szétszaladjon, és a hangosbeszélővel kelljen majd összetereelni őket. Végül is minden egyes gyerekért ő felelt. Még csak az kellene, hogy valakivel valami baj történjen! A szülők leszednék az osztályfőnöknő fejét.

– Mindenhova együtt megyünk! – kiáltotta. – Aki valamire nem akar felülni, az megvárja a többieket.

Arról persze szó sem volt, hogy valaki valamire nem akar felülni. Más félni a hullámvasúttól vagy a gokarttól, és megint más kihagyni egy-egy ilyen fantasztikus élményt.

Veronika csak hallgatott, és kapkodta a fejét. Egyetlen gyerekkel sem volt könnyű elérni, amit akart, húsz gyerek irányításához pedig még csak ötlete sem volt. Mégis jó dolog az a gyógyszerészpálya, ami miatt néha otthon morog. A tabletták, a porok meg a folyadékok nem szaladgálnak szerteszét, és nem pofiznak vissza.

*

A két „utazótáskás” férfi egy hordágyon vitte be Abirt a titkosszolgálat helyiségébe. A „hátizsákos” fiú és a „légikisasszony” kísérte őket.

Miután bezárták az ajtót, körülvették a hordágyat.

A „stewardess”, aki valójában az Interpol terroristaelhárító osztályának a vezetője volt, a „hullára” mosolygott.

– Gratulálok, Szálem Bedzsavi!

Az Abir nevű „hulla” kinyitotta a szemét, és a szája széléről lenyalt egy kis „vért”, ahogy a vámpírok szokták a filmekben.

– Mondtam, hogy csípős ketchupot tegyetek a festékgolyókba. Azt szeretem. Undorító ez az édeskés paradicsomszósz.

– Bocsánat – vigyorgott a „hátizsákos” fiú, a francia titkosszolgálat embere. – Csak ez volt raktáron.

A két „utazótáskás” férfi, akik a német és az osztrák Interpol nyomozói voltak, felsegítették a hordágyról a folyékony szósszal összelövdözött férfit, aztán lenyalogatták az ujjukat.

– Kellett volna hozni egy kis virslit – mondta az egyikük.

– Vagy Wurstot – szólta a másik, és nevettek.

– Nagy humor – mondta Szálem. – Inkább mondjátok meg, hol a fürdőszoba, és adjatok valami rendes ruhát.

De mielőtt elindult volna, még megkérdezte:

– Mi van a családommal?

– Minden rendben – mondta a „stewardess”. – Éppen a Práterben sikítoznak a hullámvasúton. A kollégák vigyáznak rájuk.

– Oké – mondta Szálem. – Oda akarok menni.

– Hozd rendbe magadat – intett a francia fiú. – Aztán oda mehetsz, ahova akarsz. Elvégezted, amit vállaltál.

*

Rózsának nem volt túl nehéz kitalálnia, hogy hol vannak a kirándulók. Tudta, hogy az osztály aznapi programjában egy belvárosi séta és a Práter szerepel. Azt is sejtette, hogy a belvárosi sétát a gyerekek villámgyorsan „lezavarják”, hogy minél hamarabb a bécsi vidámparkba mehessenek.

Rózi tehát a Práterhez hajtott. Mielőtt kiszállt volna a kocsiból, törét a derekához erősítette, pisztolyát a hóna alatti tokba rejtette. Domit a zsebébe tette, Cilit pedig pórázra fogta, majd bement a hatalmas forgó, repülő, sivítő, zenélő szerkezetek közé, hogy megkeresse az ötödik b-t.

Marcit nem volt nehéz megtalálnia. Cili úgy húzta maga után Rózsit, mintha őt is húzta volna valaki. Húzta is. Az illat. Gazdája illata.

Rózi meg a kutya akkor érkeztek az óriáskerékhez, amikor az osztály diákjai két fülkére osztva már a magasba emelkedtek. Az asszony látta az első fülkében Marcit és Veronikát. Anya és fia a kilátásban gyönyörködtek. Nem vették észre váratlanul felbukkant barátaikat.

– Most meglepjük a gazdát – mosolygott Rózi, és Civel meg Domival együtt felszállt az óriáskerékre, a Marciékat követő negyedik fülkébe.

Micsoda meglepetés lesz, ha majd kiszállnak a gyerekek után, és elengedi Cilit, hogy odarohanhasson Marciékhoz!

Az óriáskerék nagyon lassan fordult körbe. Időnként meg-megállt, hogy odalent a fülkékből kiléphessenek a nagy kört megtett utasok, s be tudjanak szállni az új kíváncsiak.

Ahogy Rózi fülkéje emelkedett, egyre szebb és teljesebb panoráma tárult ki előtte. Bécs letről is gyönyörű, de fentről egyenesen fenséges. Mint minden város, minden táj.

Természetesen az óriáskerék legtetején volt a legszebb a kilátás.

Rózsi azonban lefelé haladva már nem nyugózta le annyira az ismert látvány. Inkább a lent álldogálókat nézegette, rendőrszokás szerint. Mert rendőrbetegség mindig az embereket figyelni, ahelyett hogy a világ szépségeiben gyönyörködnék.

Miközben Rózi tekintete végigsiklott az óriáskerék alatti téren, a kör alakú virágoskert közepén álló órán és az árusok pavilonjai mellett álldogáló csoportokon, kisgyerekes családokon, észrevett egy magányos figurát. Sehol máshol nem tűnt volna fel neki egy magányos férfi Bécsben, mert utcán, téren, múzeumban ezer és tízezer van belőlük. De mit keres valaki egyedül a Práterben az óriáskerék mellett? Ide családdal, vagy legalábbis partnerrel – feleséggel, barátnővel, barátal – jönnek az emberek.

Ahogy a fülke lefelé ereszkedett, Rózsi jobban megfigyelhette a férfit.

Rövid göndör haj, nagy fekete napszemüveg, világos öltöny, felkötött bal kar, a jobb kéz a zakó zsebében. S már látszott az arca is. Barnás bőr, de nem a naptól barna színű.

Rózsi szinte bizonyos volt benne, hogy a magányos férfi arab.

A Bébicsősz szíve akkorát dobbant, hogy azon sem csodálkozott volna, ha a fülke meginog tőle a levegőben.

Szóval ő az!

Ezt a férfit küldték.

Ideküldték, hogy végezzen Marcival.

Eolvasták a bécsi osztálykirándulásról szóló üzenetét a neten, és a terroristák közül vállalta valaki, hogy végrehajtja, amit hiába bíztak a bérgyilkosokra.

Marciék fülkéje már a legalsó ponthoz közeledett. Másodperceken belül megáll, és a gyerekek kiszállnak. Kiszáll Veronika és Marci is. És a fiú, ha kimennek a kis térre az épületből, tökéletes célpont lesz a gyilkos számára.

Rózsi toroka kiszáradt, ahogy a tehetetlenség végighullámozott rajta.

Aztán megragadta a fülke középső ablakának a fogóját. Az ablak azonban nem nyílt. A szerkezet megakadt. Az ablak nem mozdult.

Marciék kabinja közben a megállóhelyre érkezett.

A kezelő kinyitotta a fülke ajtaját.

– Jaj, de gyönyörű volt! – mondta Tünde. – Nem mehetünk fel még egyszer?

– Ha még egyszer befizetsz három eurót – mondta Nusinusi.

– Hülyeség! – mondta Ricsi. – A Bumeráng sokkal jobb. Meg izgalmasabb.

A gyerekek kiléptek a kabinból, és a különböző csecsebecséket árusító üzleten át elindultak az óriáskerék előtti tér felé.

Rózsának végre sikerült lassan lehúzni az ablakot. De az ablak félúton megakadt.

„Nem érdekes – gondolta a Bébicsősz, és kiemelte a pisztolyát a hóna alatt rejtőző tokból. – Egy lyukon át is lelövöm ezt a férget, ha kell. Szégyellhetnéd is magad, Rózsi, ha nem találnád el. A párizsi rendőrség legjobb céllövője voltál.”

Szerencsére a fülkében álldogáló többi utas már a kiszállásra várakozott, és így nem vették észre, hogy egyik társuk éppen gyilkossághoz készülődik.

Azt ugyan látták, hogy Rózsi lehúzta az ablakot, de azt nem, hogy a pisztolyt az ablakréshez emeli, és céloz. Ezt csupán Cili látta, aki két lábbal a fülke falának támaszkodva kíváncsian kikukkantott az üvegen.

Rózsi ujja már megfeszült a ravaszon, és a megcélzott férfinak egy másodperce sem volt hátra az életéből, amikor Rózsi hatalmas lökést érzett a gyomrán.

A lökéstől a kabin oldalának esett. Cili volt a merénylő. A kutya nemcsak hogy ellökte az asszonyt, de őrült ugatásban is tört ki, és közben néha vicsorgott, mint veszett hiéna az afrikai szavannákon.

– Cili! – sziszegett a kutyára Rózsi, és az eb nyakörvéről lógó szíjat egy pillanat alatt a fogantyúra tekerte. – Megöllek, ha nem nyugszol!

A kutya nem nyugodott, szűkölt, rángatta a szíjat, s az utasok közül már egyre többen figyelték őket.

Rémülten vették észre Rózsi kezében a pisztolyt.

– Rendőrség! – vetette oda Rózsi, mert jobb ötlet nem jutott az eszébe. – Maradjanak nyugton! – És újra célzott.

A felkötött karú férfi azonban már nem volt a kör alakú virágoskert közelében. Levette a napszemüvegét, és az épületből kiözönlő gyerekek csoportja felé közeledett.

Rózsi tudta, hogy már csak pillanatai lehetnek, hogy megakadályozza a merényletet.

Hidegen a férfi fejére célzott, és – nem lőtt.

Nem lőtt, mert egy kiáltás jutott el a füléig, a fülén át az agyáig, és a kiáltás az agyából leszökkent a szívéig.

– Apa! – hallotta a sikolyt. – Apa! – hallotta Marci hangján. – Apa! – hallotta újra, és még a szája is nyitva maradt a megdöbbenéstől.

De különösen attól, amit látott.

Mert azt látta, hogy Veronika lép egyet tétován, majd ájultan Nusinusi karjába hanyatlik. Marci pedig a felkötött karú férfihoz rohan, és egy olimpiai távolugróbajnokot megszegyenítő lendülettel a nyakába veti magát.

A férfi ép karjával elkapta a fiút a levegőben, és magához ölelte.

– Marci! Kisfiam!

És akkor Rózsi hirtelen mindent megértett. Vagy legalábbis majdnem mindent. Mert kicsit távolabb meglátott két öltönyös férfit. Meg egy magányos, fekete ruhás nőt egy tábla árnyékában.

Rózsi ezer méterről felismerte a titkosszolgálat embereit. De ezek valami fontos dologban eltértek a szokásos merev, kukkoló zsarufiguráktól. Mosolyogtak ugyanis. Mindhárman mosolyogtak.

Rózsi eltette a pisztolyát, és az utasokra nézett.

– Amit láttak, felejtsék el! Államtitok! – mondta németül, s a szöveget megismételte magyarul, franciául és angolul.

Az utasok pislogtak, mint béka a tévé előtt. Még jó, hogy a fülke éppen leért, és kinyíltak az ajtók.

Ilyen gyorsan még nem ürült ki az óriáskerék fülkéje.

Rózsi is kilépett a fülkéből, kisietett az épület oldalkijáratán, és lecsatolta Cili nyakörvéről a szíjat. A kutya persze azonnal Szálemhez rohant, fel-felugrált, és szinte visított az örömtől, hogy cicakora kedves macskatápszállítóját viszontlátja.

Marci csodálkozva körbepillantott. Nem értette, hogyan kerül ide a kutya, akit Cecíliára bíztak. De ha már itt van, akkor Cecíliának is itt kell lennie. Cecília-Rózsi azonban nem volt sehol. Felszívódott, mint Cili vére, mikor elgázolták vagy lelőtték. Nem volt kedve

találkozni a titkosszolgálat ügynökeivel. Jobban érezte magát szabadon. Egyébként is: „Rózi megtette a kötelességét. Rózi mehet.”

Szálemnek persze eszébe sem jutott, hogy a Bébicsószot itt keresse. Sebesült karjával magához szorította a fiát, a másikkal pedig igyekezett odébb hessenteni az ismeretlen ebet, aki időnként az arcába nyalt, mint egy vad szerelmes. Mindezt addig csinálhatta, amíg az életre pofozott Veronika oda nem ért hozzájuk, és zokogva át nem ölelte a férjét meg a fiát.

Akkor csak állt és sírt a „rettenthetetlen terrorista, a nagy muzulmán harcos” is.

Mert most már lehetett.

Itt a vége?

Ha az olvasók közül valaki még nem rakta volna össze a történet eddigi mozaikjait, és nem találta volna ki, hogy valójában mi miért történt, annak most röviden összefoglaljuk:

Szálem Bedzsavi titokban, az európai titkosszolgálatok együttműködésével évekig készült arra, hogy beépülhessen a terroristák közé.

Erről a készülődésről, amely igen komoly és hosszadalmas munkát, tanulást jelentett, senki sem tudott Szálem környezetében. Sem a családja, sem a munkatársai. Veronikának sokszor mondta, hogy éjszakai ügyeletet vállal a kórházban. Ilyenkor azonban a titkosszolgálat fegyver-, komputer-, lehallgatási és egyéb szakemberei készítették fel a különlegesen nehéz feladatra.

A „halálát okozó karambolt” azért kellett megrendezni, hogy még véletlenül se sejtthesse senki a titkos küldetés célját.

Európa és a világ megmentéséről volt szó. Ilyen cél érdekében minden lódítás, csel és hamisság megengedett lehet.

Szálem nehezen fogadta el, de megértette, hogy még a feleségének is azt kell hinnie: ő meghalt. Csak így tűnhetett el végérvényesen mint Szálem Bedzsavi, és támadhatott fel mint Abir, a terrorista.

Új személyiséggel és a titkosszolgálatok segítségével Szálemnek nem volt nehéz beépülnie a Mérnök csoportjába.

De be kellett gyanakvó társainak bizonyítani, hogy tökéletesen megbízható, és a szent ügy bátor harcosa. Ezért rendezte meg az Interpol a bankrablást, ahol a menekülés során Szálem-Abir maradt utolsónak, hogy fedezze a többieket. A Mérnök ezután nevezte a legmerészebb harcosnak. Ugyanígy szervezte meg a titkosszolgálat a halálra ítélt Mérnök megszöktetését Abir segítségével, aki akkor egyetlen rendőrt sem ölt meg. (Nem volt nehéz vaktöltényeivel a golyóálló mellényeket eltalálni.) A terroristák között ezek után már senkinek sem volt kétsége afelől, hogy Abir a legelszántabb és legbátrabb muszlim a földön. Az olaszországi emberrablási kísérlet, amelyről Szálem ugyan időben értesítette a titkosszolgálatot, majdnem tragikusan végződött. Véletlenül a helyszín közelében egy pizzériában ebédelt két civil ruhás nyomozó, akik nem tudtak a megrendezett akcióról, és éles lövedékkel tüzeltek a terroristákra. Így sebesült meg Abir.

Szálem apjának váratlan halálára és az örökséggel kapcsolatos bonyodalmakra persze az európai titkosszolgálatok sem számíthattak. Ez azonban nem zavarta meg a tervüket: Szálemet nem lehetett megölni, hiszen „halott volt”. Egyedül Abir-Szálemnek okozott komoly gondot az örökség ügye. Neki ugyanis olyan bérgyilkost kellett találnia, aki gyereket nem öl, azaz nem fogja Marcit bántani. S ilyen csak egyet ismert: a Bébicsősz.

El kellett érnie, hogy Rózsit bízzák meg a feladattal, de ne derüljön ki, hogy Abir ötlete volt a gyereket megkímélő bérgyilkos kiválasztása. Jól jött neki, hogy Muslimah is profinak ismerte a Bébicsősz, s így a Mérnök is elfogadta. Borisz megbízatása már sokkal több fejfájást okozott Abir-Szálemnek. Csak abban reménykedhetett, hogy ha tájékoztatja az orosz megjelenéséről a Bébicsősz, az megvédi fiát a bérgyilkostól. Abir-Szálem jól számított: Rózsi vigyázott Marcira, és kiiktatta Boriszt a játékból

Végül Abir-Szálemnek a Bébicsőszrel folytatott üzenetváltását kellett Muslimah gépére csempésznie, hogy le ne bukjon mint áruló. S Muslimah fiókjába rejteni egy pisztolyt, hogy fenyegetőnek látszon a terrorista, ha előveszi.

Így halt meg helyette Muslimah. Béke poraira.

Abir bécsi küldetéséről, a gyerek és a Bébicsősz meggyilkolásának elvállalásáról a titkosszolgálat még azelőtt értesült, mielőtt Szálem-Abir felszállt a repülőgépre Afrikában. A repülőgépen pedig lehetőség volt rá, hogy mindent megbeszéljenek, azaz megrendezzék a nagy nyilvánosság előtt lelőtt terrorista drámai jelenetét.

A jelenet, mint tudjuk, kitűnően sikerült. Abir, a terrorista, akit a bankrablás óta a fél világon köröztek, meghalt.

A hírszolgálatok mindenütt szenzációként közölték az eseményt. S beszámoltak arról is, hogy a veszélyes merényletre készülő csoportot felszámolták. A Mérnököt elfogták.

Arról persze nem szóltak a hírműsorok, hogy Fatimát elítélték. A következő húsz évet házi őrizetben kell töltenie. Ez azt jelenti, hogy nem hagyhatja el a palotáját, és folyamatosan rendőri felügyelet alatt él. Az örökséget pedig zárolták. A bírósági végzés úgy szólt, hogy Szálem havi 2000 dollárnak megfelelő szerény összeget kaphatott belőle havonta, míg él.

A terroristák vezetői természetesen arra gondoltak, hogy Muslimah árulása vezetett Abir meggyilkolásához és a csoport lerohanásához. Abirt tehát mindannyian mártírnak tartották, aki a paradicsomban a legjobb helyet foglalhatja el a hurik között.

Dr. Szálem Bedzsavi végre visszatérhetett „afrikai kutatóútjáról”. Mint elmondta, víruskutatói programja olyan titkos volt, hogy sem a felesége, sem a munkatársai nem tudhattak róla. Sőt a „halálos karambolt” is meg kellett rendezni a nemzetközi titkosszolgálatok tanácsára – mesélte, ha kérdezték. Senki sem sejthette, hogy ő él, mert ha a nyomára bukkannak, a felfedezett vírust gonosz politikusok gonosz célra használhatták volna. Így magyarázta meg azoknak a történeteket, akiknek magyarázattal tartozott.

A halálos karambolt persze sokan túlzásnak tartották. Például Nusinusi, az osztályfőnök. De a világot irányító eseményekbe az egyszerű embereknek nincs beleszólásuk. (Vagy van? Hiszen mi tudjuk, milyen rettenetes merényletet akadályozott meg egy kis arab–magyar orvos, Szálem-Abir Bedzsavi.)

És itt a mese vége.

No de tényleg vége?

TARTALOMJEGYZÉK

1. A kitagadott fiú örököl • A testvéri gyűlölet oka • Miért verekszik össze Marci és Ricsi? • Tünde és egy elszakadt póló 5
2. Meg kell akadályozni, hogy Szálem örököljön! • Marci és az édesapja: két test, egy lélek • Mit tehet a terrorista Mérnök, hogy a pénz a szent célt szolgálhassa? 11
3. Az ügyvéd megpróbálja értesíteni Szálemet az örökségről. Szálem azonban Afrikában dolgozik mint orvos. Vagy nem? • Mami és Papi, Marci elhunyt nagyszülei Cilivel, a macskával együtt az unokájuk fejében található emléksejtben élnek tovább 19
4. Fatima, a terroristák és a merénylet terve • Miért sír mindig Marci mamája, ha szóba kerül a férje? • Néha veszélyes egy asszony kesztyűs kezét megfogni • Bébicősz, a bérnyilkos 28
5. Terroristák kupaktanácsa a másolószalonban • Miért nem tud Marci az osztállyal Ausztriába menni? • Nusinusi meglepődik • De hol van Szálem, Marci édesapja valójában? • Rózszi, a bérnyilkos elvállalja a feladatot 36
6. Nusinusi, Marci, Tünde meg az igazság • Közjáték az emléksejtben, avagy kitől örökölte Marci a féltékenységet? • Hogyan kell megfékezni egy részeg utast a repülőgépen? 44
7. Marci osztálytársai megtudják, miért nem mehet velük a fiú Ausztriába • Rózszi berendezkedik Budapesten, és Marci nyomába szegődik • Mit csinál egy párizsi rendőr, ha a bankrabló túsul ejt egy gyerekcsoportot? 50
8. Miért lesz egy párizsi rendőrből bérnyilkos? • Hogyan lehet megtudni a titkos információkat? • Rózsit néha Kaszás Cecíliának is hívják 58
9. „Majd hogyha eltemettek, nyisd fel sírom, s tekintsd meg...” • Rózszi és Veronika találkozása • Ki ad pénzt Marci kirándulására? • A vacsorameghívás 65
10. A terroristák gondja • Miért nem akar Cili feltámadni, hogy segítsen Marcinak? • Veronika arab tepsis hússal várja bérnyilkos vendégét 72

11. Rózsi szokásos felfegyverkezése a vacsorához • Cili nem szeretne kutyaként feltámadni • A vacsoravendég megérkezik • Papi, Mami és a pánik • Minden jó, ha jó a vége. De hol van az még? 78
12. Tünde mindent tud • Miért féltékenykedik Marci? • A terroristák újabb gondja • Tünde hazudik, de hazugsága megbocsátható 85
13. Tünde elmondja a titkot Ricsinek • Borisz, az orosz bérgyilkos vállalja, amit vállalnia kell • Rózsi bepakol, Rózsi kipakol • Cili nehéz döntés előtt áll, de sorsát nem kerülheti el 92
14. Marci olyasmit lát, amit nem kellene látnia • Borisz Günther Günther megérkezik Budapestre • Rózsi kolozsvári töltött káposztát főz 101
15. Marci megbeszéli a mamájával, ami fáj • Rózsi bérgyilkosból testőr lesz • Papi aggódik • Marci nem békül • Egy lépés a zebrán 107
16. Vicsorgó kutya az égből • Borisz valamit nem ért, de mindent megígér • Hogyan lehet egy anyát rávenni, hogy megtartsan egy idegen állatot? 116
17. Miért csak a kertbe mehet le Cili? • Kihallgatás a konyhában • Terepjáró látogatóban 126
18. A meghökkent bérgyilkos • Mikor tud repülni egy kutya? • Ricsi mentő hazugsága 133
19. Kibékülés és ingyenfagylalt Papagénótól • Fagyi a földön, meg a kutya feltámadása • Borisz valamit megint nem ért 141
20. Borisz új megbízatása • Szegény Papi mindig ideges • Szálem arany jegygyűrűje • Domi haragszik • A titokzatos jóakaró üzenete 147
21. Vacsora fenyegetéssel • Ki az áruló a terroristák között? • Az arany olvadásfoka és egy rejtély 155
22. Éjféli földmunka a temetőben • Mami optimizmusának titka • Hogyan lesz egy köpcös német férfiből csinos olasz nő? 162
23. A koporsó titka ismeretlen • Az osztály meglepi Marcit • Egy tőr, egy pisztoly és egy megdöbbsent fiú 169

24. Menekülés haza • Cili kutya macskát üldöz • Két golyó Rózsának • Mennyi joga van egy írónak, és mibe szólhatnak bele a szereplők? 177
25. Borisz-Clara kereket old • Ma mindenki feltámad? • Veronika felvilágosítása és megijesztése • Bilincs a bérgyilkosra 188
26. Cili macskának tetszik a kutyaélet • Egy kutya és egy fehér patkány barátkozási kísérlete • Az áruló halála 197
27. Utazás Bécsbe • Rózszi megérzése • Irány a Práter! • Tűzpárbaj a repülőtéren 207
28. Száguldás Bécs felé • Hullámvasút vagy óriáskerék? • És még mindig érhetnek bennünket meglepetések 214
- Itt a vége? 225

NÓGRÁDI GÁBOR

Marci visszavág

Nem könnyű egy gyerek élete, ha a titkosszolgálat vigyáz minden lépésére: meg kell változtatnia a külsejét, nem találkozhat a szerelmével, sőt még a kutyáját is átfestik. De nincs mit tenni, hiszen Marci és édesapja, aki korábban beépített ügynök volt, valóban veszélyben van. A rettegett terroristavezér Boriszt, a hidegvérű bérgyilkost küldte a nyakukra. Vajon képes megvédeni őket a titkosszolgálat? Szerencsére akad segítségük is: egy jó útra tért bérgyilkos, a fiú nagyszülei, akik már elhagyták a földi világot, valamint egy macskalelkű kutya.

Ha valaki ráismer a szereplőkre, az nem a véletlen műve. A humoros és izgalmas ifjúsági krimi a szerző nagy sikerű regényének, a *Marci örökségének folytatása*.

Móra Könyvkiadó
NÓGRÁDI GÁBOR

Papa, ne már!

SAMU ÉS PAPA 1.

Samu szereti a Papát. Szereti, ha háromszáz kilométerre van tőle, de megőrül, ha csak három méterre. Mert a Papát nem lehet kibírni. A Papa mindenbe beleszól. A Papa mindent jobban tud. A Papa fontoskodik. A Papa vénember létére csajozik. A Papa égeti az embert az iskolatársai előtt. A Papa egyszerűen CIKI! Mióta a Papa Samuékhoz költözött, szerencsétlen Samunak egyetlen nyugodt pillanata sincsen. Még a fürdőszobában sem. Ezt nem lehet kibírni! Segítség, a Papa jön... A Papa itt van... És itt marad örökre. Papa, ne már!

Móra Könyvkiadó
NÓGRÁDI GÁBOR

Nem vagyok Samu!

SAMU ÉS PAPA 2.

Én úgy szeretném szeretni a Papát! Miért nem hagyja? Ha egyedül akarok lenni, tuti, hogy rám száll. Ha nem akarok vele mászkálni, tuti, hogy elvisz magával. Úszni tanít, miközben félek a víztől. Rokonokhoz cipel, mikor a hátam is borsószik tőlük. Beleszól, ha Eszternek verset írok, vagy unatkozom, vagy sírok...

És amin csak röhögni lehet: fel akar világosítani! Ő! Engem! No, de már közeleg a szabadság napja, mert az én Papám nőszülni akar! Hurrá! Éljen! Éljen!

Vagy mégsem?

Móra Könyvkiadó
NÓGRÁDI GÁBOR

A mi Kinizsink

Különös alak járja Zeréndvár utcáit: mindent tud Kinizsi Pálról, könnyedén felkap egy malomkövet, és ami a legfurcsább: őt magát is Kinizsi Pálnak hívják. De mit keres Mátyás király hadvezére Zeréndváron ötszáz évvel a saját halála után? Úgy tűnik, nem véletlenül került ide, a városnak éppen egy hős megmentőre van szüksége. Zeréndvár polgármestere, Garai Nándor ugyanis visszaél a hatalmával: toronyházat építtet a gyönyörű park helyén, ráadásul önkényesen begyűjteti a városlakók háziállatait. Ezt azonban a mi Kinizsink nem hagyja annyiban. Gyerekekből álló, elszánt csapata élén megindul, hogy mőresre tanítsa a hatalmaskodó polgármestert. Reszkess, Garai!

Móra Könyvkiadó
NÓGRÁDI GÁBOR

Gyerünk haza!

Hallott már valaki Kokas faluról? Lakói szerint békés, barátságos hely. Eszter és Robert szerint azonban igazi rémálom. Az angliai testvérpár nem önszántából nyaral Kokason, a szüleik küldték őket ide. A kerti budit még csak megszokták, de amikor rájönnek, hogy a húsleves errefelé az udvaron gyanútlanul kapirgáló tyúkból készül, akkor betelik a pohár. Eszter egy komondorral együtt útra kel, Robert pedig felkap Sári ló hátára, és a húga után ered. A gyerekek haza akarnak szökni Londonba. Útközben veszélyes kalandokba keverednek, vicces alakokkal találkoznak, és barátokra is szert tesznek. Talán végül még Magyarországot is megkedvelik?

Móra Könyvkiadó

**A kiadó könyveit kedvezményel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu**

60 ÉVE CSALÁDTAG

Az 1795-ben alapított

Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

ISBN 978 963 11 9175 2

A kiadásért felel Janikovszky János,
a Móra Könyvkiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója

Felelős szerkesztő: Dóka Péter

Műszaki vezető: Diósi Katalin

Terjedelem: 15 (A/5) ív • IF 8553

Móra Könyvkiadó Zrt., Budapest, 2012

E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Alföldi Nyomda Zrt. (3029.49.01), Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató